Wimpy Kid

SAFTİRİK

GREG'İN GÜNLÜĞÜ

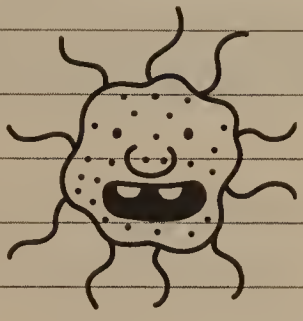
AH KALBİM!

Jeff Kinney

Renaissance

epsilon

JEFF KINNEY'NİN DİĞER KİTAPLARI

Saftirik'in Günlüğü

Saftirik'in Günlüğü 2: Rodrick Kuralları

Saftirik'in Günlüğü 3: Türünün Son Örneği

Saftirik'in Günlüğü 4: İşte Şimdi Yandık!

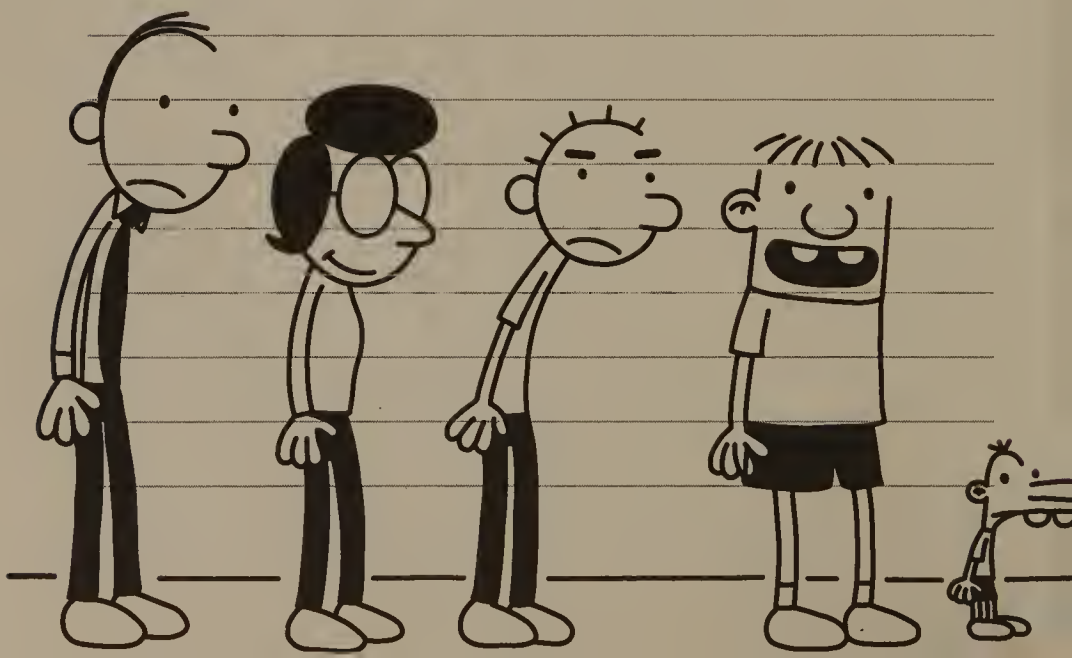
Saftirik'in Günlüğü 5: Ama Bu Haksızlık!

Saftirik'in Günlüğü 6: Panik Yok!

Saftirik'in Günlüğü: Kendin Yap Kitabı

Saftirik Film Günlüğü

Çeviri: Kenan Özgür

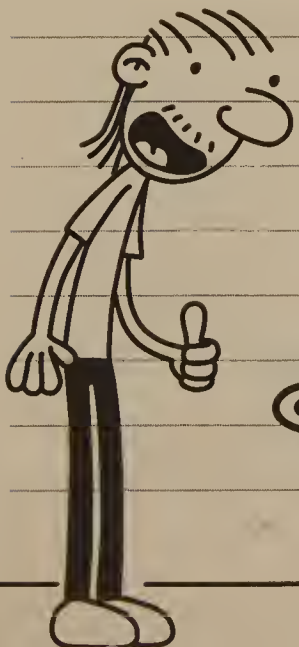
Wimpy Kid

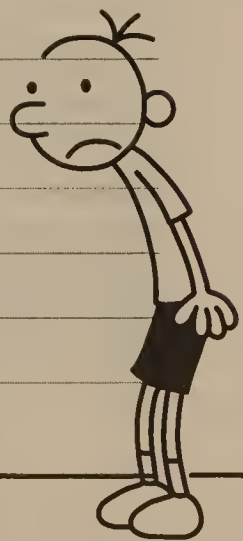
SAFTİRİK

GREG'İN GÜNLÜĞÜ

AH KALBİM!

Jeff Kinney

epsilon®

SAFTİRİK Greg'in Günlüğü
AH KALBİM!

Orijinal Adı: Diary Of a Wimpy Kid: The Third Wheel
Yazarı: Jeff Kinney
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Kenan Özgür
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

14. Baskı: Mart 2016

ISBN: 978-9944-82-612-9
Yayıncının Notu: Bu kitap kurgu eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayalgücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, işletmelerle, olaylarla ya da mekanlarla olası benzerlikler tamamen tesadüftür.

Wimpy Kid Metin ve İllüstrasyon Copyright © 2012 Wimpy Kid, Inc.
DIARY Of A WIMPY KID®, WIMPY KID™ ve Greg Heffley design™ Wimpy Kid, Inc.'nin ticari markasıdır. Bütün hakları saklıdır.

Kitap Tasarım: Jeff Kinney
Kapak Tasarım: Chad W. Beckerman ve Jeff Kinney
İngilizce ilk baskı: 2012 (Amulet Books - Imprint of Abrams)

Bütün hakları saklıdır. Yazarın yazılı izni olmadıkça, bu kitabın hiçbir bölümü mekanik, elektronik yollar ya da fotokopi yoluyla çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Amulet Books ve Amulet Paperbacks, Harry N. Abrams'ın ticari alt markasıdır.

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Mimoza Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1-3 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 33198

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

GRAM'A

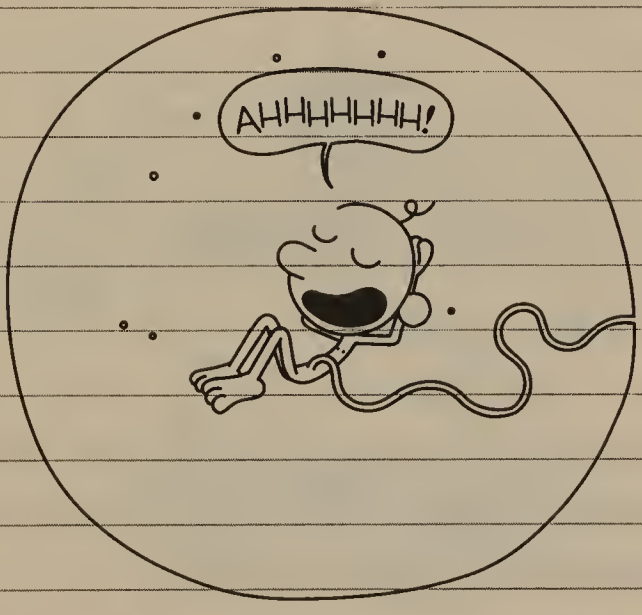
OCAK

Pazar

Keşke günlük yazmaya çok daha önce başlasaymışım. Çünkü biyografimi yazacak olan kişinin, ortaokula başlamadan önceki hayatımla ilgili bir sürü sorusu olacak.

Neyse ki, doğduğumdan beri başıma gelen hemen her şeyi hatırlıyorum. Hatta DOĞMADAN ÖNCE başıma gelen şeyleri bile hatırlayabiliyorum.

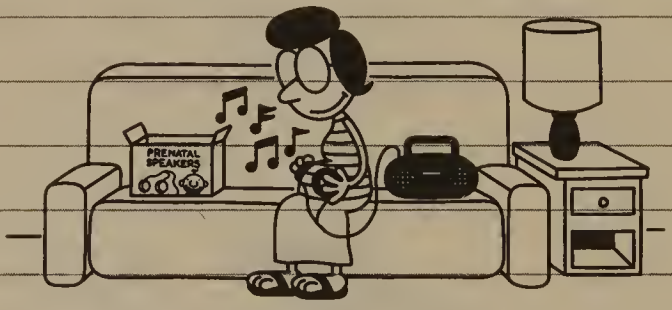
O günlerde karanlıkta yüzüyor, taklalar atıyor ve ne zaman canım istese şekerleme yapıyordum.

Sonra bir gün, çok tatlı bir uykunun tam ortasındayken, dışarıdan gelen garip seslerle uyandım.

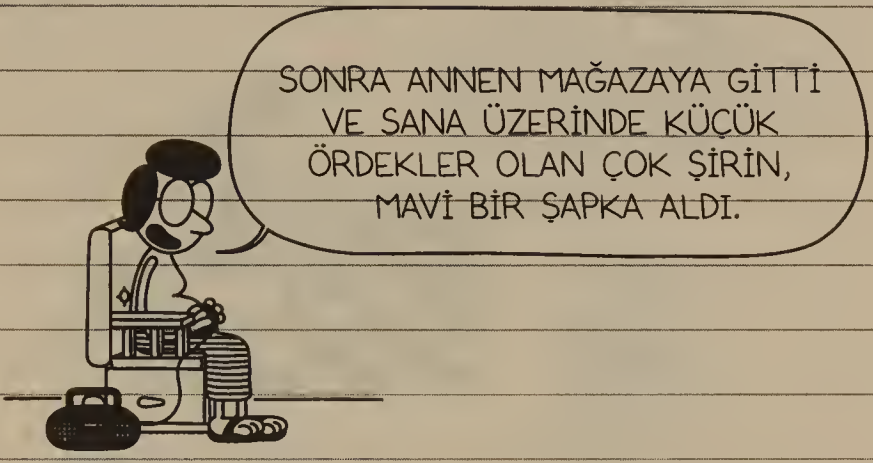

O sırada duyduğum şeyin ne olduğunu anlayamadım ama sonra bunun annemin karnına dayadığı hoparlörlerle içeri verdiği müzik olduğunu fark ettim.

Sanırım annem ben doğmadan önce her gün bana klasik müzik çalarsa, bunun bir tür dahi olmamı sağlayacağını filan düşünüyordu.

Hoparlörlerin mikrofonu da vardı ve annem müzik çalmadığı zamanlarda, hayatında olup biten her şeyi anlatıyordu bana.

Babam işten eve döndüğünde de, annem bu kez ONUN gününün nasıl geçtiğine dair rapor verdiriyordu bana.

Hepsi bu kadar da değildi. Annem her gece yatmadan önce yarım saat bana kitap okuyordu.

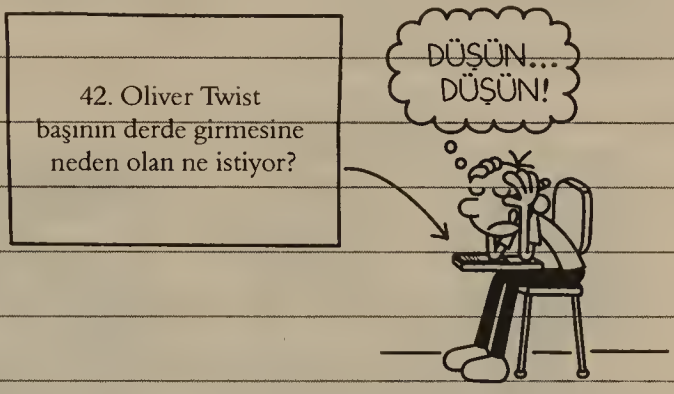

Sorun, benim uyku düzenimin anneminkiyle uyuşmamasıydı. Bu yüzden annem uyurken, ben gözümü kırpmadan yatıyordum.

Ama keşke annem bana kitap okurken daha dikkatli dinleseymişim.

Geçen hafta okulda bir kitapla ilgili habersiz sınav olduk. Kitabı okumamıştım. Doğmadan önce annemin bana okuduğundan emindim ama ayrıntıların hiçbirini hatırlayamıyordum.

Herhalde annemin o kitabı okuduğum hafta, ben başka bir şeyler yapmakla meşguldüm.

İşin acayip yanı, annemin sesini bana duyurmak için mikrofon kullanmasına GEREK YOKTU.

Yani, ben zaten onun İÇİNDEYDİM. Söylediği her sözcüğü istesem de istemesem de duyabiliyordum.

Ayrıca dışarıda olup biten hemen HER ŞEYİ de duyabiliyordum. Yani, annemle babam romantikleştiklerinde, BUNU da dinlemek zorunda kalıyordum.

İnsanlar etrafımda birbirlerine sevgi gösterisi yaparken kendimi rahat hissetmemişimdir oldum bittim. HELE bunu yapanlar annemle babamsa. Onları durdurmaya çalışıyordum ama mesajı bir türlü almıyorlardı.

Hatta başvurduğum her yol işleri DAHA DA BETER hale getiriyordu sanki.

Birkaç ay böyle yaşadıktan sonra, kendimi oradan çıkmak zorunda hissettim ve işte bu yüzden üç hafta erken doğdum. Ama doğum odasının buz gibi havası ve insanın gözünü kör eden ışıklarıyla karşılaşınca, çıktığıma pişman oldum. Keşke biraz daha içeride kalsaymışım.

Dünyaya geldiğimde çok uykusuz ve keyifsizdim. Moralim bozuktu. Bu yüzden, bundan sonra yeni doğan bir bebeğin resmini gördüğünüzde, neden o kadar suratsız göründüğünü anlarsınız artık.

Gerçi HÂLÂ tam olarak uykumu almış değilim ve inanın bana, bunun için elimden geleni yapıyorum.

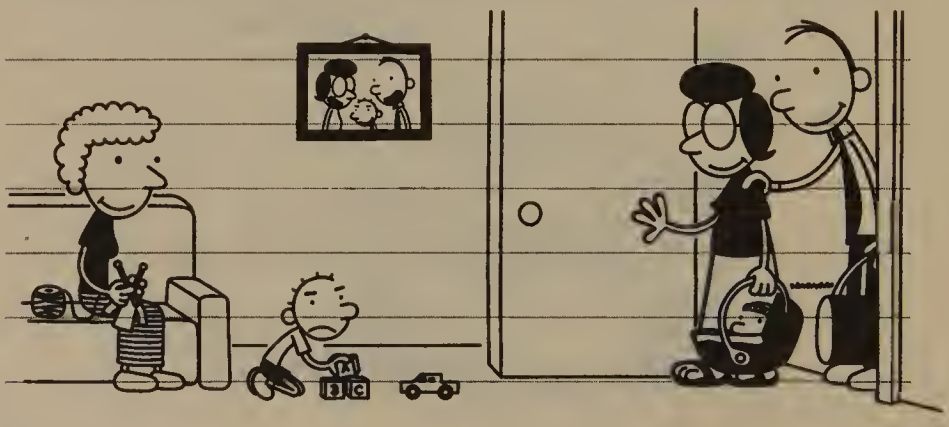
Doğduğumdan beri, karanlıkta, mutluluk içinde yüzerken yaşadığım o duyguyu yeniden yaşamaya çalışıyorum.

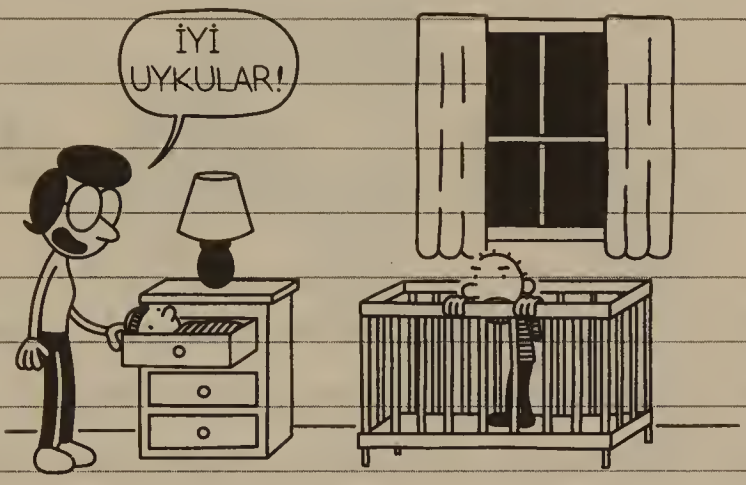
Ama dört insanla birlikte aynı evde yaşıyorsanız, mutlaka bir münasebetsiz gelir ve bütün keyfinizi kaçırır.

Ağabeyim Rodrick ile doğduktan birkaç gün sonra tanıştım. O zamana kadar tek çocuk olduğumu sanıyordum. Öyle olmadığımı öğrenince, büyük hayal kırıklığına uğradım.

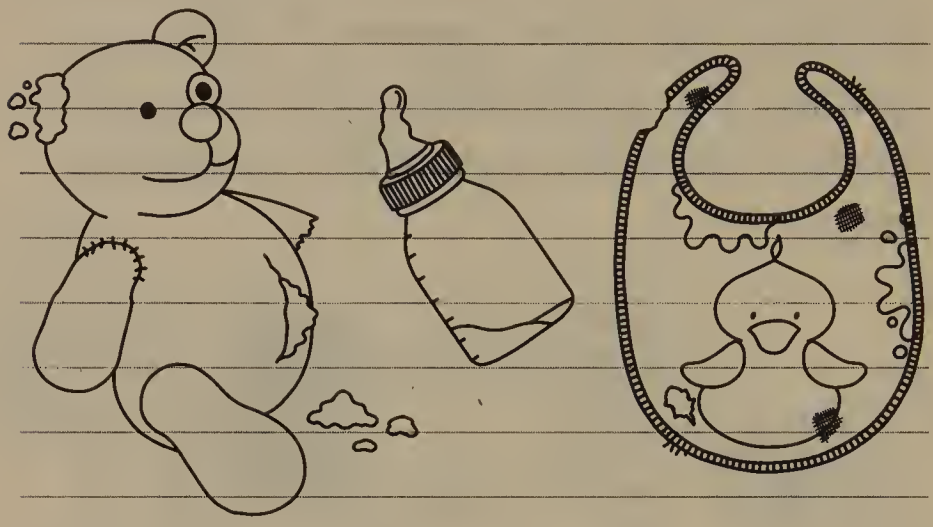
Ailem o zamanlar çok küçük bir evde oturuyordu. Ben de odamı Rodrick ile paylaşmak zorundaydım. Bebek karyolasında Rodrick yatıyordu, bu yüzden hayatımın ilk birkaç ayı boyunca, şifoniyerin en üst çekmesinde uyumak zorunda kaldım. Bunun yasal bile olmadığından eminim.

Sonra babam iş malzemelerini çalışma odası olarak kullandığı odadan çıkardı ve burayı çocuk odasına dönüştürdü. Rodrick'in eski karyolası bana verildi, ona da yeni bir yatak alındı.

O günlerde sahip olduğum HEMEN HER ŞEY Rodrick'in eskileriydi.

Bana gelen bütün eşyalar ya eski püskü ve yıpranmış ya da salya kaplı oluyordu.

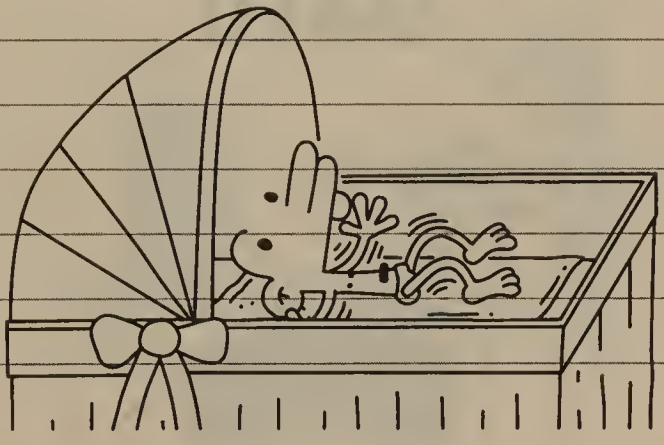
EMZİĞİM bile Rodrick'ten kalmaydı. Sanırım Rodrick henüz emziği bana vermeye hazır değildi. Bence bu, beni hicbir zaman sevmemesinin nedenini acıklıyor.

Uzun bir süre evde dört kişi yaşadık. Sonra annem bir gün bana bir bebeğinin daha olacağını söyledi. Beni önceden uyarmasına memnun oldum, böylece kendimi hazırlayacaktım.

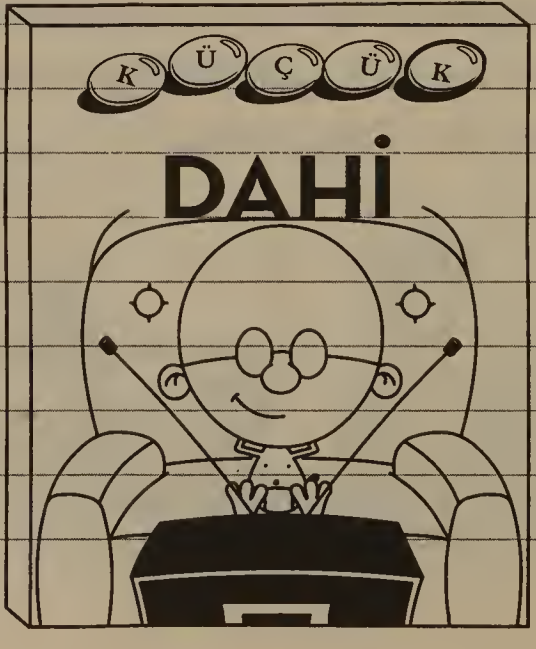
Küçük kardeşim Manny geldiğinde, herkes onun çok şeker olduğunu düşündü. Ama bebeklerle ilgili size söylemedikleri bir şey var: Yeni doğan bebeklerde, karında, göbek bağının kesildiği yerde siyah bir kordon oluyor.

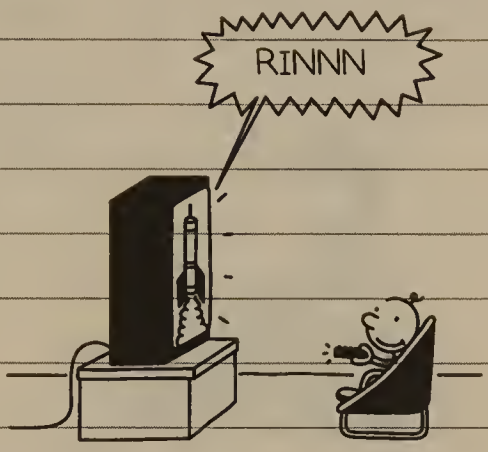
Zaman içinde bu kordon kuruyup düşüyor ve bebek normal görünen bir göbek deliğine sahip oluyor. Mesele şu: Manny'nin göbek kordonunu kimse bulamadı. Ben de bugün bile hâlâ kordonun bir yerde karşıma çıkacağını düşünüp paranoya yapıyorum.

Ben yeni doğduğumda, annem her gün beni bir saat boyunca televizyonun karşısına oturtur ve eğitici videolar izletirdi.

Bu videolar daha akıllı ve zeki olmamı sağladı mı bilmiyorum ama en azından videoya izlemek İSTEDİĞİM bir şey koymayı öğrenecek kadar akıllıydım.

AYNI ZAMANDA uzaktan kumandanın pillerini çıkarmayı da öğrendim, böylece kimse eğitici videoları tekrar açamıyordu.

Ama bebekken etrafta pek fazla dolaşamıyorsunuz, bu yüzden pilleri saklayabileceğim tek bir yer vardı.

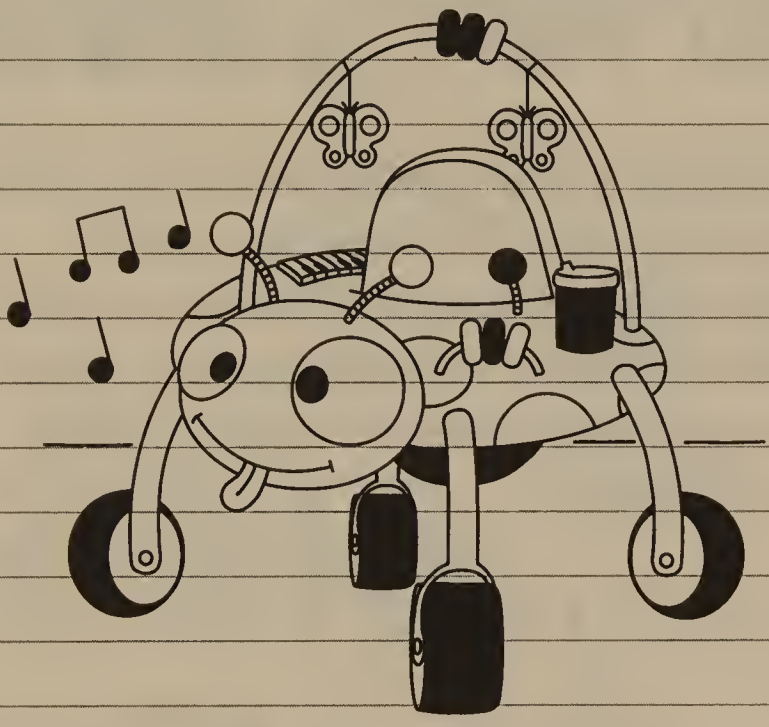

Bence annem ben küçükken yerde daha fazla emeklememe izin vermeliydi çünkü fiziksel konularda oyun grubumdaki diğer cocuklara göre COK geriydim. Diğerleri otururken ve kanepede gezinirken, ben hâlâ kafamı yerden kaldırmaya çalışıyordum.

Sonra bir gün annem bana "Bebekler İçin Macera Yürüteci" denen şeyi aldı. Rodrick'ten bana kalmayan tek şeydi bu.

Macera Yürüteci MÜTHİŞTİ. Üzerinde kendi kendini eğlendirebileceğin bir milyon zamazingo ve bir de fincan koyma yeri vardı.

Ama en güzel tarafı, gitmek istediğim her yere YÜRÜMEK zorunda kalmadan ulaşmamı sağlamasıydı.

Ne zaman Bebekler için Macera Yürüteci'me binsem, oyun grubumdaki bütün arkadaşlarımın kendilerini salak gibi hissettiklerini anlayabiliyordum.

Ama annem bir çocuk bakımı dergisinde yürütec kullanmanın iyi bir fikir olmadığını, çünkü çocukların kendi başlarına yürümeleri için doğru kasların gelişmesini engellediğini okudu. Bunun üzerine yürüteci mağazaya iade etti. Ben de eskiye döndüm.

Biraz uzun zaman aldı ama sonunda yürümeyi ÖĞRENDİM. Sonra, ne olduğunu anlamadan, kendimi kreşte buldum.

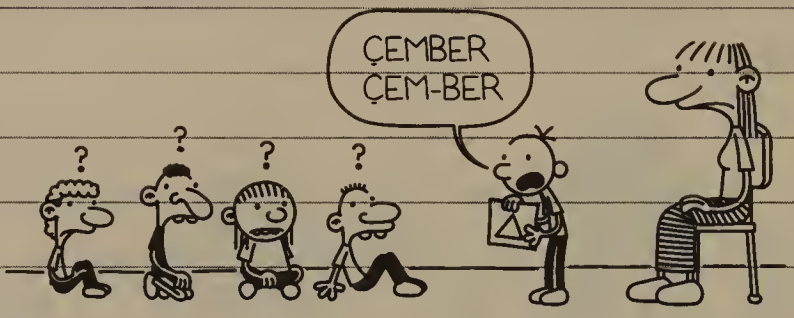
Annemin çaldığı klasik müzikler ve izlettiği eğitici DVD'ler yüzünden diğer çocuklara fark atacağımı umuyordum. Ama diğer anneler de aynı şeyleri yapmış olmalı ki, kreşteki rekabet çok sıkıydı.

Yani, ben daha ancak bir yetişkinin yardımı olmadan eldivenlerimi çıkarabilirken, düğme ve fermuar kullanmayı bilen çocuklar vardı.

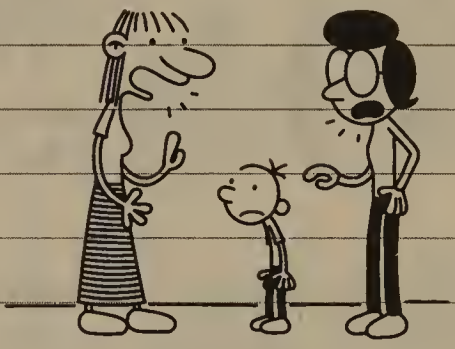

Sınıf arkadaşlarımın bazıları kendi adını yazabiliyordu. Bir ya da iki kişi de elliye kadar sayabiliyordu.

Onlara yetişemeyeceğimi biliyordum. Ben de herkese yanlış bilgiler vererek onları geriletmeye karar verdim.

Ama planım ters tepti çünkü kreş öğretmenim anneme benim renkleri ve şekilleri diğer çocuklar gibi öğrenemediğimi söyledi. Ancak annem de benim akıllı olduğumu ve sorunun belki de yeterince ZORLANMAMAM olduğunu söyledi.

Bunun üzerine annem beni kreşten aldı ve bir sınıf ATLATARAK anaokuluna verdi. Ancak bu karar tam bir felaketti.

Anaokulundaki çocuklar bana DEV gibi görünüyorlardı. Makasla kesmeyi ya da çizgilerin arasını boyamayı filan da becerebiliyorlardı.

Daha anaokulunda bir tam gün bile geçirmemiştim ki öğretmen annemi arayarak gelip beni almasını söylemek zorunda kaldı.

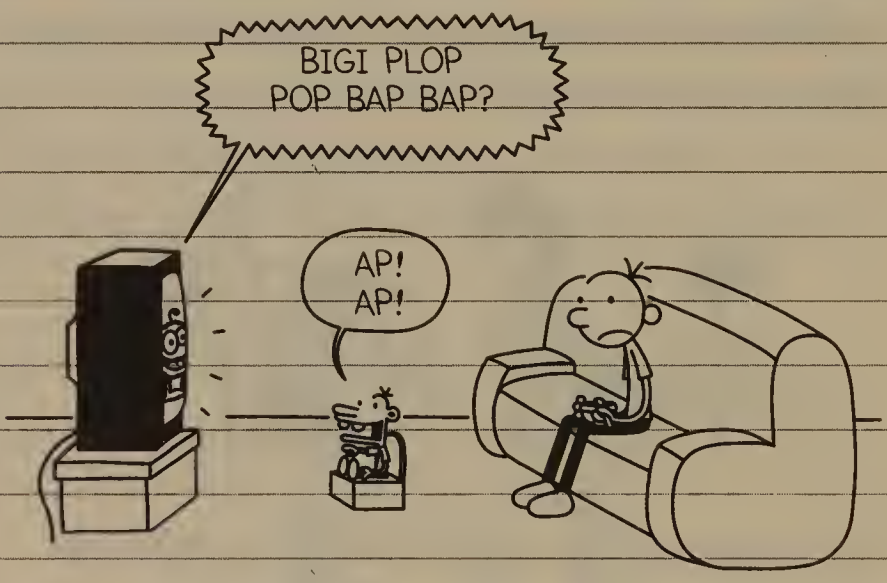

Ertesi gün annem beni tekrar kreşe götürdü ve öğretmene beni geri alıp alamayacağını sordu. Umarım okul kayıtları insanı gittiği her yerde takip etmiyordur çünkü insanlar benim anaokulundan atıldığımı öğrenirlerse, iyi bir iş bulmam zor olabilir.

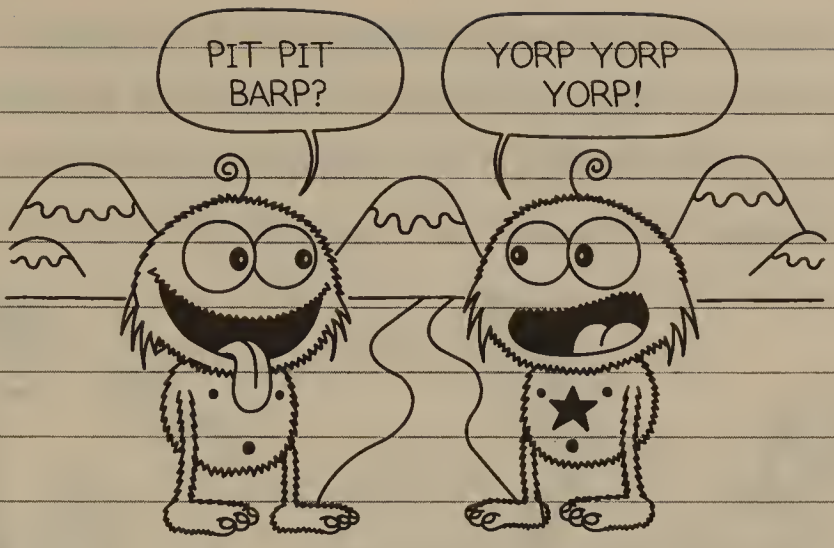
Pazartesi

Annemin, küçükken benim üzerimde denediklerinin işe yaramadığına karar verdiğinden eminim. Çünkü Manny'ye karşı tamamen farklı bir yaklaşım sergiliyor.

Bir kere, annem Manny'nin canı ne isterse onu izlemesine izin veriyor. Manny de günde yirmi dört saat "Dıgıllar" adlı programı izliyor.

Ben de birkaç kez "Dıgıllar"ı izlemeyi denedim ama neler olup bittiğini HİÇ anlamadım. Sanırım Dıgıllar'ın yalnızca üç yaşındakilerin anlayabileceği kendilerine özgü bir dilleri var.

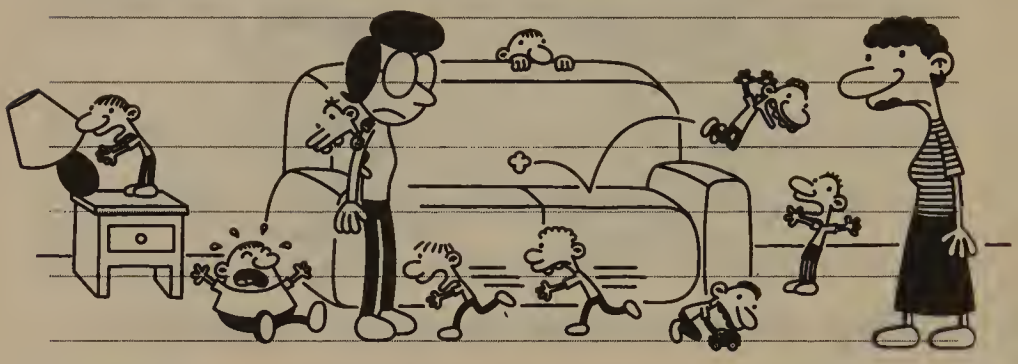

Manny programı izledikten sonra, ailemizden kimse onu anlamayınca cok öfkeleniyor.

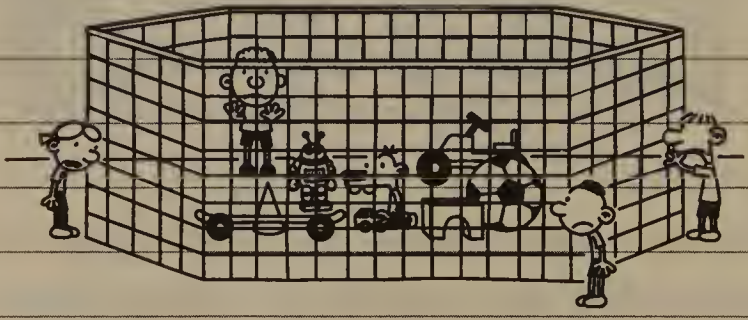

Ancak geçen gün annem gazetede "Dıgıllar"ın çocukların dil gelişiminde bir yıl kadar geride kalmalarına neden olduğunu, ayrıca onların sosyal becerilerine de zarar verdiğini söyleyen bir yazı okudu.

Eh, bu da çok şeyi açıklıyor. Manny'nin hiç gerçek arkadaşı yok. Annem ne zaman evde bir oyun grubu toplasa, diğer çocuklarla etkileşim kurmayan tek çocuk da Manny oluyor.

Bence bunun nedenlerinden biri, Manny'nin oyuncaklarını paylaşmayı sevmemesi. Bu yüzden eve çocuklar geldiğinde, Manny kendini yaşlı köpeğimizin oyun evine kapatıyor ve bütün oyuncaklarını kendine saklıyor.

Annem ne zaman Manny'yi KENDİ KENDİNE diğer çocuklarla oynamaya ikna etmeye çalışsa, ters tepiyor.

Kilisede yeni bir uygulama başlattılar. Küçük çocukları ayin sırasında boyama yapıp oyun oynamaları için bodrum katına gönderiyorlar. Ama annem Manny'yi ilk kez aşağı indirdiğinde, oyun alanında yalnızca bir tane çocuk varmış ve o da Manny'ye vampir olduğunu söylemiş.

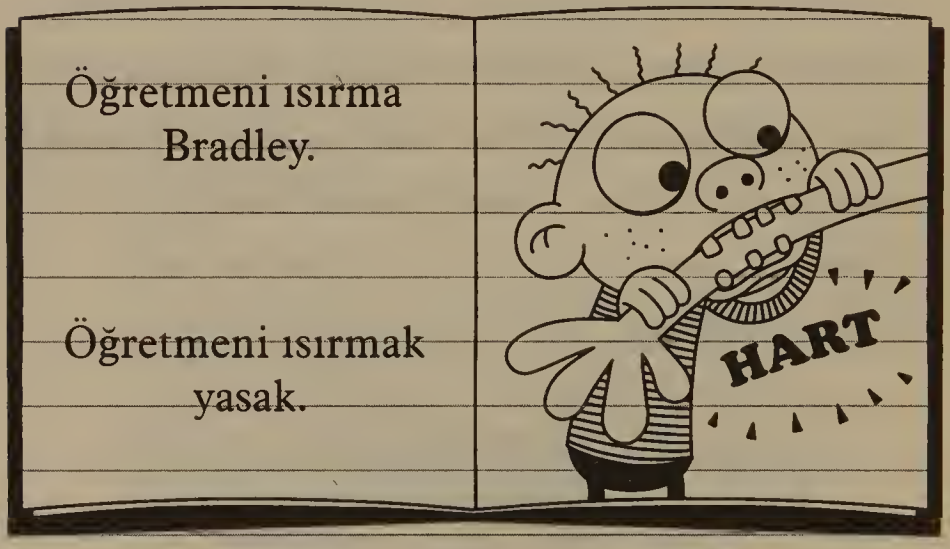

Manny için biraz üzüldüm aslında çünkü ben de onun yaşındayken korkunç bir çocukla uğraşmak zorunda kalmıştım. Anaokulunda Bradley adında bir çocuk vardı ve her fırsatta beni korkutuyordu.

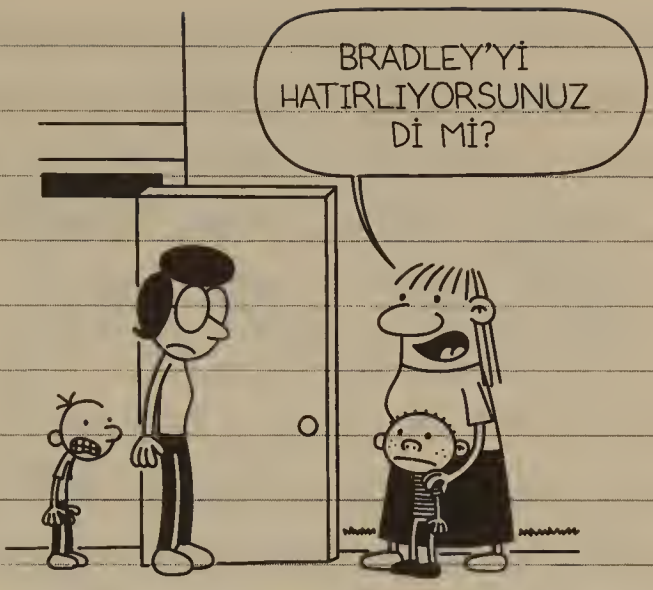

Her gün eve geldiğimde anneme Bradley'yi anlatıyor ve artık okula gitmek istemediğimi söylüyordum. Ama o yaz Bradley ve ailesi başka bir yere taşındılar ve böylece sorun kendiliğinden halloldu.

Bradley taşındıktan sonra, annem sürekli yaramazlık yapan bir çocuğu anlatan "Kötü Bradley" adında bir öykü yazdı. Bradley gerçek hayatta kötü bir çocuktu ama annemin öyküsünde şeytanın ta kendisiydi.

Sanırım annem elinden geleni yapacak ve öyküsünü yayınlatacaktı ama Bradley ve ailesi ertesi bahar mahallemize geri döndüler. Annem de öyküyü yırtıp atmak zorunda kaldı.

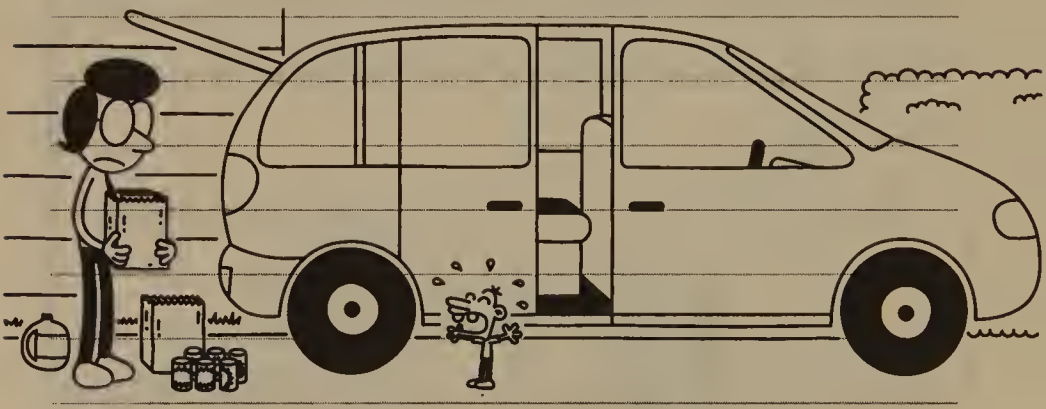

Annem Kötü Bradley öyküsünü hiç yayınlatamasa da, bunu Manny'ye anaokulunda nasıl davranması gerektiğini öğretmek için kullandı. Bence Manny'nin kendi yaşındaki diğer çocuklardan korkmasının nedenlerinden biri de bu.

Manny'nin GERÇEK arkadaşları olmayabilir ama bir sürü HAYALİ arkadaşı var. Sayısını unuttum ama hatırladığım isimler şunlar: Joey, Petey, Danny, Charles Tribble, Diğer Charles Tribble, Küçük Jim ve Johnny Çedar.

Manny bu kadar çok arkadaşı nasıl uydurdu bilmiyorum ama inanın bana hepsini GERÇEK sanıyor. Bir keresinde bütün hayali arkadaşlarını markete götürdü ve annem güya Charles Tribble'ı dondurulmuş yiyecekler reyonunda unutunca, tam bir çöküş yaşadı.

Bazen, Manny bu hayali arkadaşları yemekten sonra fazladan tatlı yiyebilmek için filan mı uydurdu acaba, diye düşünüyorum.

Annem, Manny'ye hayali arkadaşlarının gerçek olmadığını söylersek, onun "travma" yaşayabileceğini söylüyor. Biz de böyle idare etmek zorunda kalıyoruz.

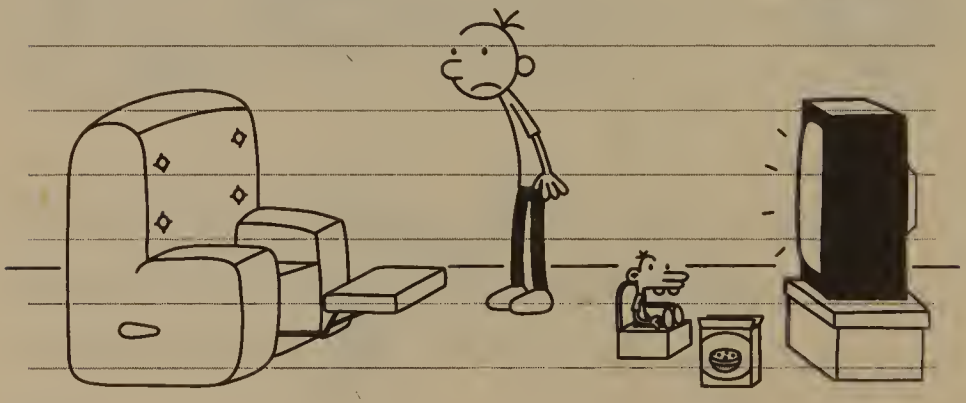
Umarım Manny bundan bir an önce kurtulur çünkü iş iyice saçma bir hal almaya başladı. Bazen, tuvalete girebilmek için, Manny'nin hayali arkadaşlarının işlerini bitirip çıkmalarını beklemek zorunda kalıyorum.

Son zamanlarda Manny bütün suçlarını hayali arkadaşlarının üzerine atmaya başladı. Geçen gün bir tabağı yere attı, sonra da anneme bunu grubun baş belası gibi görünen Johnny Cedar'ın yaptığını söyledi.

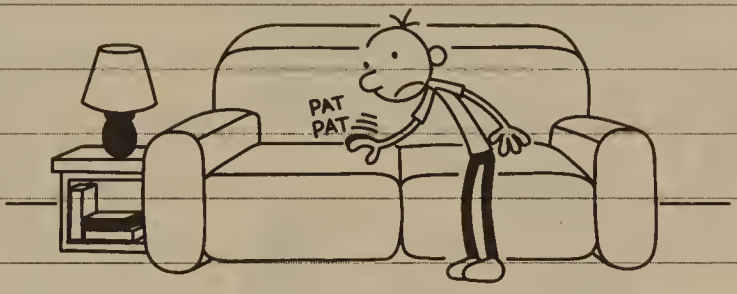

Annem de tabağı kırdığı ve sonra da yalan söylediği için Manny'yi cezalandırmak yerine, Johnny Cedar'a ceza verdi. İşin kötü yanı, ceza koltuğu, bizim salondaki yepyeni televizyon koltuğuydu. Bu yüzden ben, televizyon izlerken o koltuğa oturamadım.

Dediğim gibi, ben bu hayali arkadaş meselesinin tam bir saçmalık olduğunu biliyorum ama Manny bu konuda öyle ciddi davranıyor ki insanın inanası geliyor. Ne zaman evde bir yere oturacak olsam, Manny'nin arkadaşlarından hiçbirinin ortalıkta olmadığından emin oluyorum.

Yapmam gereken en son şey, televizyon izlemek için kendimi kanepeye atmak ve Küçük Jim'i ezmek.

Gerçi bugünlerde pek televizyon izlediğim de yok. Annem Manny ve onun sosyal becerileri konusunda o kadar endişeleniyor ki, Manny etraftayken televizyonun açık olmasını istemiyor.

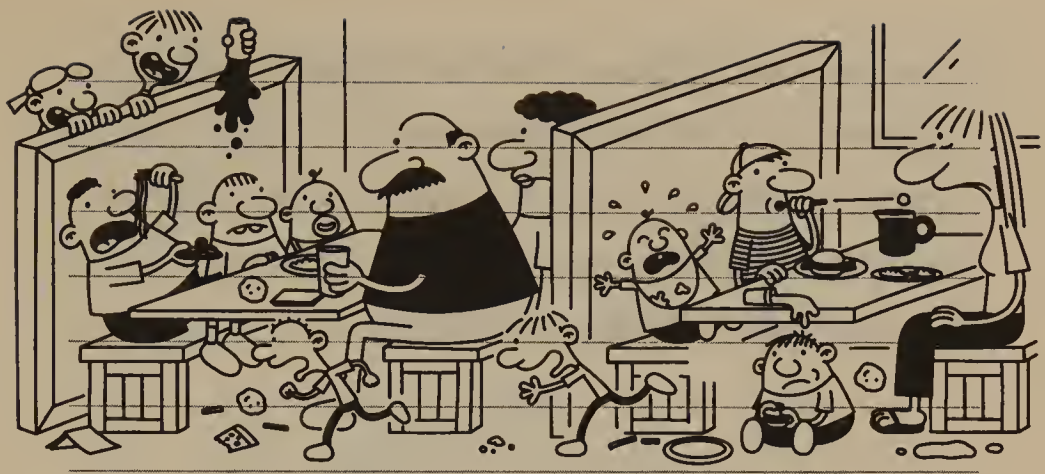
Geçenlerde annem "Aile Gecesi" diye bir şey icat etti. Televizyon izlemek yerine hep birlikte oyun oynayacakmışız ya da yemeğe filan çıkacakmışız.

Sanırım amaç birbirimizle etkileşim kurmamızı sağlamak ve Manny'yi oyalamak.

Yemeğe çıktığımızda, genellikle kendimizi Corny Aile Restoranı'nda buluyoruz. Corny'nin kuralı var, kravat takmak yasak. Oraya ilk gittiğimizde babam bu kuralı biraz zor yollarla öğrendi.

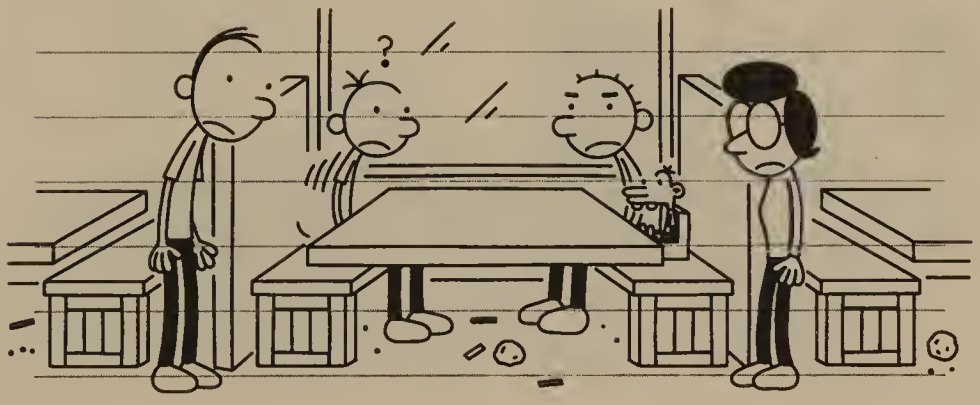

Corny'de farklı oturma bölmeleri var. Ama bizim yanımızda hep Manny olduğu için, bizi "Çocukların Sokağı" denen aile bölmesinde oturtuyorlar.

Çocukların Sokağı'nda, bir aile kalkıp yerine başka bir aile oturmadan önce masayı ve ortalığı temizleme zahmetine bile katlanmıyorlar bence. Bu yüzden masanıza oturduğunuzda, yerde buruşturulup atılmış peçeteler, koltuklarda da yarısı yenmiş patates kızartmaları ile karşılaşıyorsunuz.

Corny'ye ilk gittiğimizde, koltuğuma bakmamıştım; üstü açık, fıstık ezmeli ve reçelli bir sandviçin üzerine oturmuşum.

Çocukların Sokağı'nın nefret ettiğim taraflarından biri de, tuvaletlerin hemen yanında olması. Tuvaletin kapıları ardına kadar açılıyor ve yemeğinizi yemeye çalışırken içeride olup bitenleri görebiliyorsunuz.

Corny'de servis de çok kötü; biz de açık büfeyi tercih edip kendi yemeğimizi kendimiz alıyoruz. Yemekler metal tepsilerde servis ediliyor ve hep bir tepsiye başka bir tepsinin yiyeceklerinden karışmış oluyor.

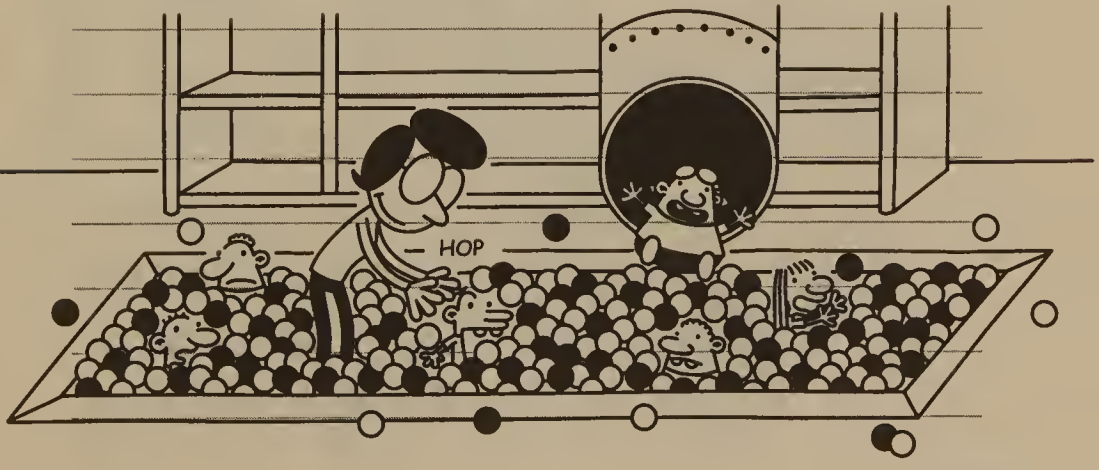

Corny Diyo ki: KARNIN DA GÖZÜN DE DOYSUN

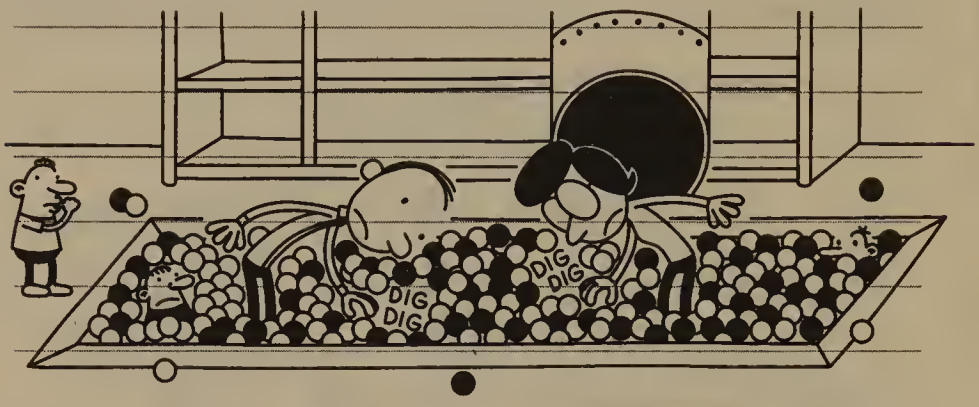
Tatlı bölümünde, kendi soslu dondurmanızı yapabileceğiniz bir dondurma köşesi var. Bunun kulağa harika geldiğini biliyorum ama çoğu restoranın müşterilerin makineleri kendi başlarına kullanmalarına izin vermemesinin bir nedeni var.

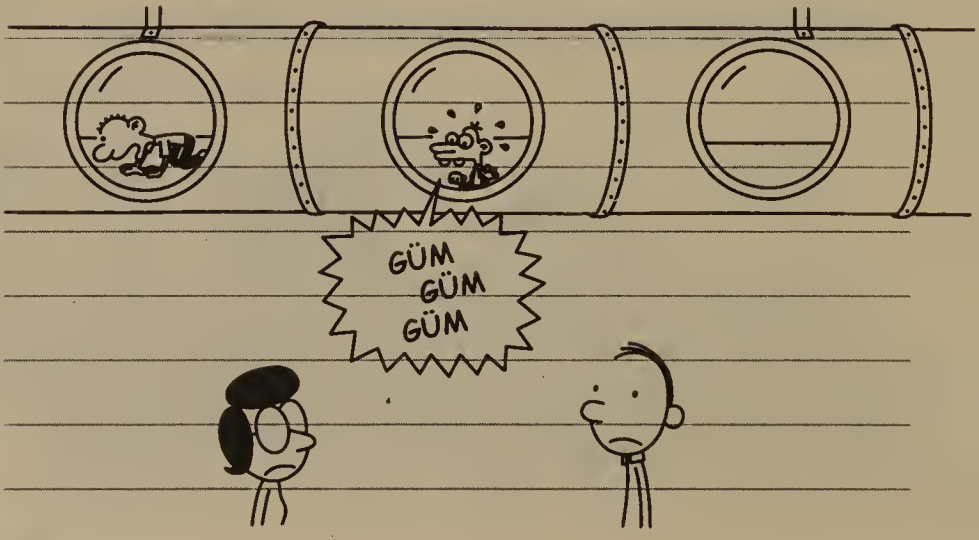
Annemin Corny'ye gitmek istemesinin nedenlerinden biri burada bir top havuzunun olması ve annemin de Manny'nin kendi yaşıtı çocuklarla oynamayı öğrenmesini umması.

Ancak Manny diğer çocuklardan saklanmak için kendini bir top yığınının altına gömüyor ve sonra da eve gitme vakti gelene kadar öylece bekliyor.

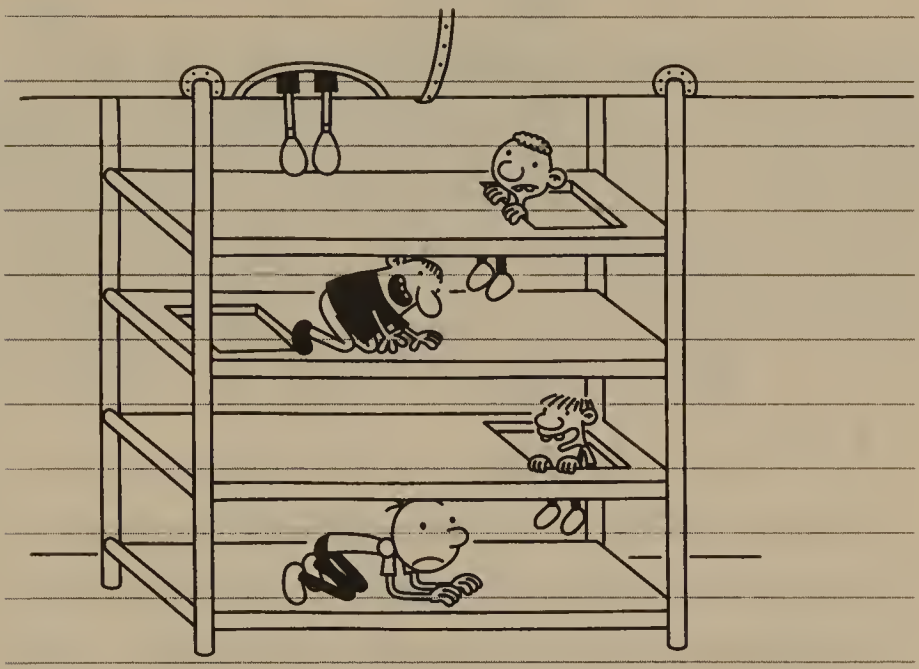

Geçen Perşembe Corny'ye gittik. Annem, Manny'nin top havuzunda saklanmasını önlemek için onun plastik tüplerin içine girmesini sağladı. Ama Manny orada çılgına döndü ve korkudan kendi başına aşağı inemedi.

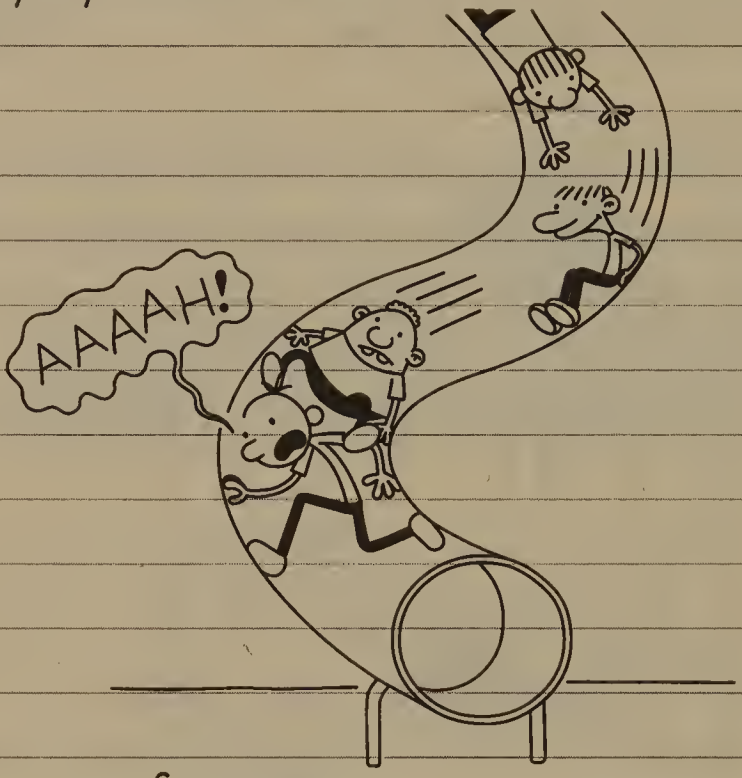
Bunun üzerine annem bana oraya çıkıp Manny'yi aşağı indirmem gerektiğini söyledi. Çünkü ailede emekleyerek o tüplerin içine girebilecek kadar küçük olan tek kişi bendim.

Manny'nin tüplere girmek için kullandığı alanın içinden geçmek istedim ama çok sıkıştığım için gerisin geri çıkmak zorunda kaldım.

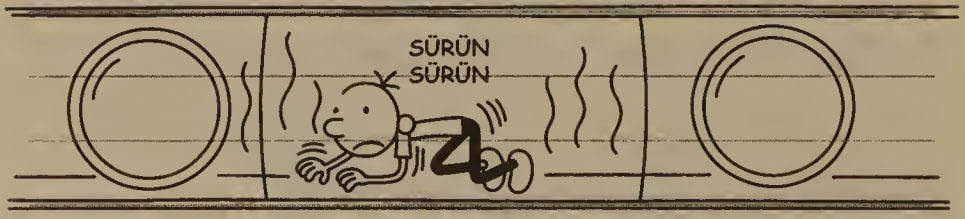

Bu durumda, Manny'ye ulaşmamın tek yolu, top havuzuna inen spiral plastik kaydırağa tırmanmaktı. Karanlık yerleri hiç sevmem, bunu yapmak da hiç hoşuma gitmemişti.

Üzerime gelen kimse olmadığından emin olmak için seslendim ama çocuklar beni duymazdan geldiler ve kaymaya devam ettiler.

AAAH! Trafik kargaşasını geçip tepeye vardığımda, Manny'yi bulmak için tüpler labirentinde sürünmeye başladım. İçeride havalandırma yoktu ve leş gibi kirli çorap kokuyordu.

Manny'yi aramak konusunda yanlış kişi olduğumu fark ettim çünkü labirentler konusunda hep kötü olmuşumdur. Bu sonbaharda annemle Reynold'ın Çiftliği'ne gittik; annem çıkış yolunu bulmak konusunda bana güveniyordu.

Ama ben yolu öyle bir kaybettim ki annem gelip bizi kurtarmaları için yardım çağırmak zorunda kaldı.

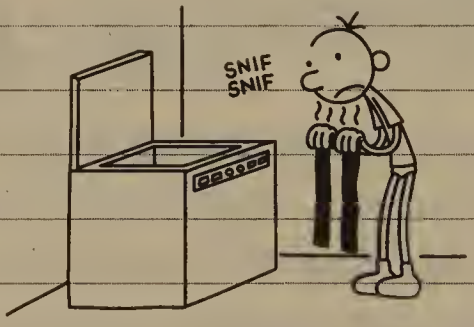
Bu defa yanımda dışarı çıkmamı sağlayacak annemin cep telefonu da yoktu. Derken çocuklardan biri tünelin bir ucunda kusunca, bütün çocuklar kaydıraktan kaymak için benim tarafıma doğru koşmaya başladılar.

Sonunda Manny'yi tünellerden birinde buldum; ama o sırada artık bayılmak üzereydim. Bu yüzden garsonlardan biri kaydırağa tırmanıp Manny'yi VE beni kurtarmak zorunda kaldı.

Bu olayın en kötü tarafı en sevdiğim kot pantolonumu atmak zorunda kalmam oldu; çünkü pantolonu üç kez çamaşır suyuyla yıkadığım halde ayak kokusundan kurtaramadım.

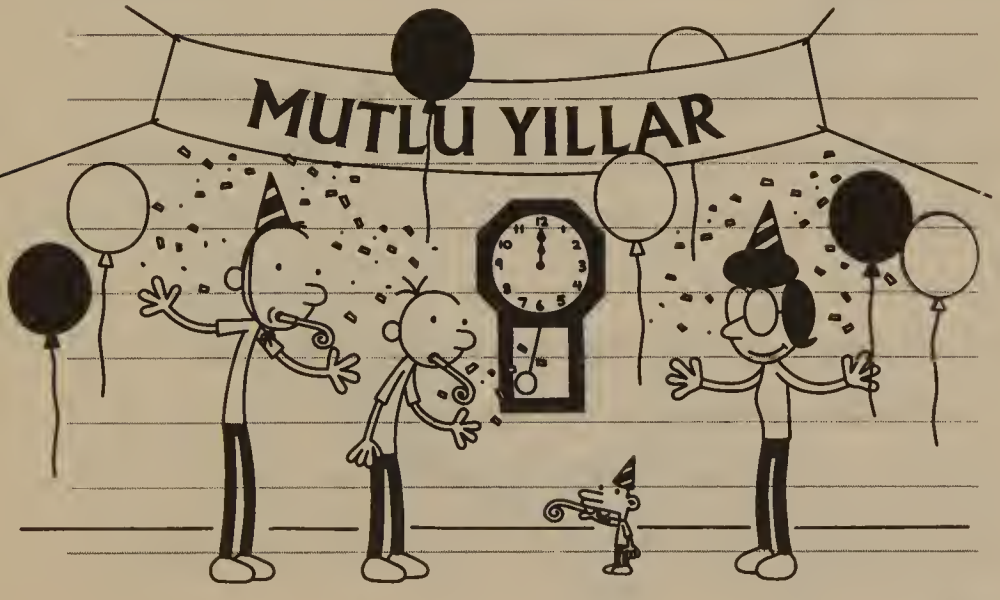
Cumartesi

Bu sabah 6:30'da uyandım ve bir daha da uyuyamadım; çok sinir bozucuydu. Ama yılın başından beri bu sık sık başıma geliyor.

Yeni yıl günü annem Manny'nin gece yarısı uyanık olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmesini istedi; ama bunu Manny'yi o kadar geç saate kadar uyanık tutmadan yapacaktı. Bu yüzden evdeki saatleri üç saat geriye aldı.

Ancak bunu BANA söylemedi. Bu yüzden annemle babam Manny ile birlikte geriye sayarlarken, ben de vaktin GERÇEKTEN gece yarısı olduğunu düşündüm.

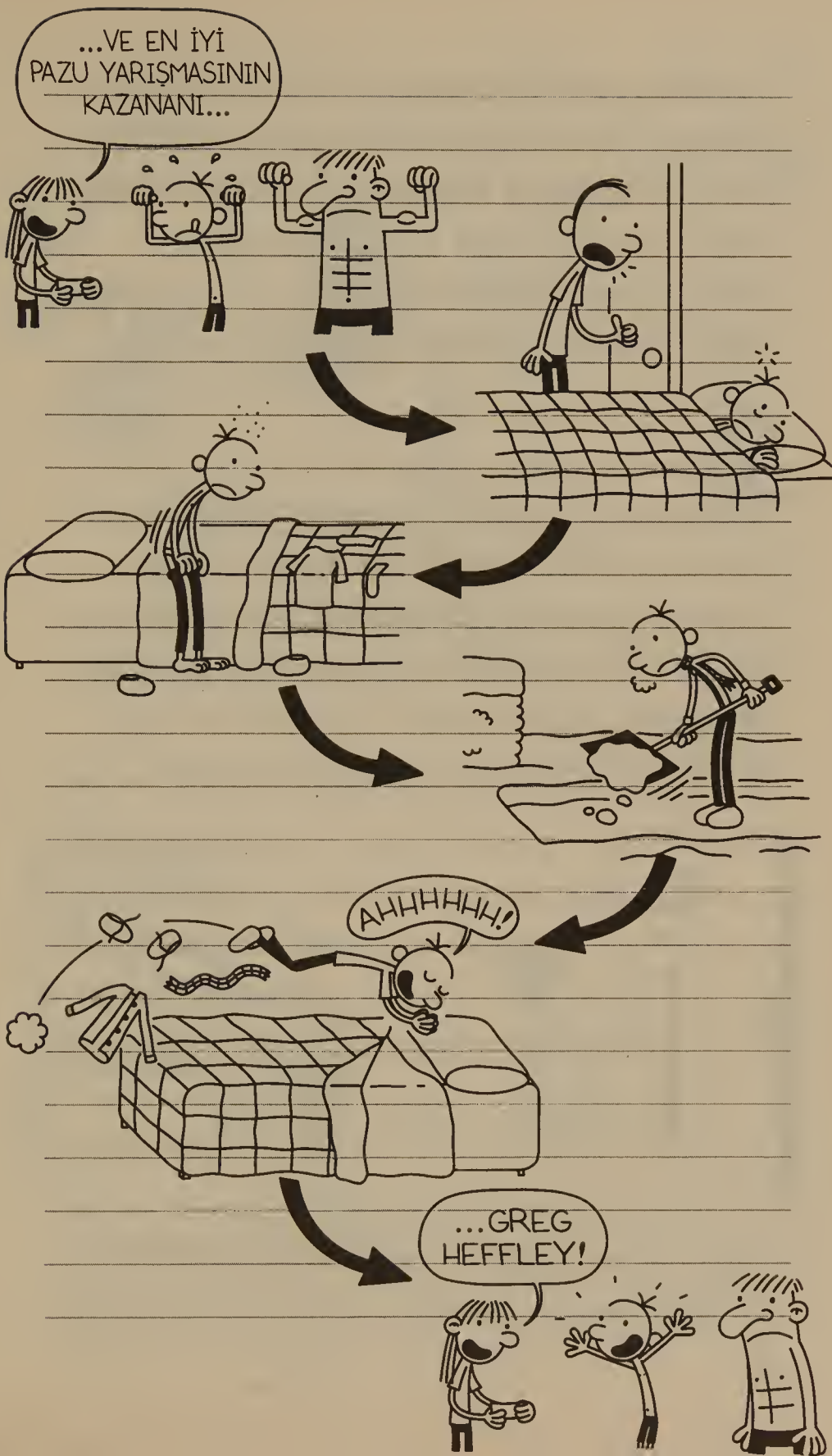
O gece saatin sabaha karşı 1:30 olduğunu zannederek saat 10:30'da yattım. Bu yüzden bu yıl bütün programım üç saat ileri oldu.

Hafta sonları genellikle babam beni yataktan sürükleyerek kaldırana kadar uyanmam. ÖZELLİKLE kışın, dışarısı buz gibiyken, yorganların altı sıcacık ve çok güzeldir.

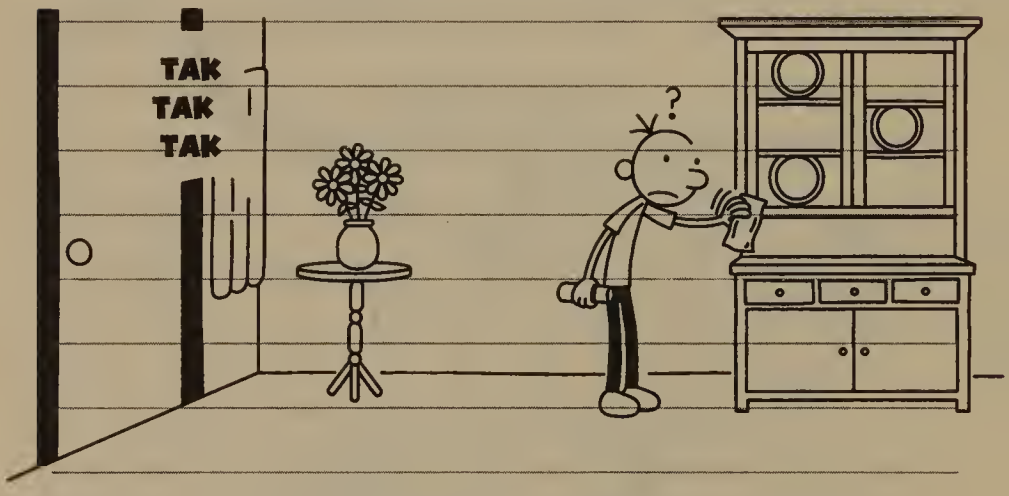
Geçen kış bir cumartesi günü babamın saat 8:00'de beni uyandırıp yoldaki karları küremeni söylediğini hatırlıyorum.

Çok güzel bir rüyanın ortasındaydım ama yataktan kalkmayı, karları küremeyi ve sonra hemen yatağıma dönüp bir saniyesini bile kaçırmadan rüyama devam etmeyi başarmıştım.

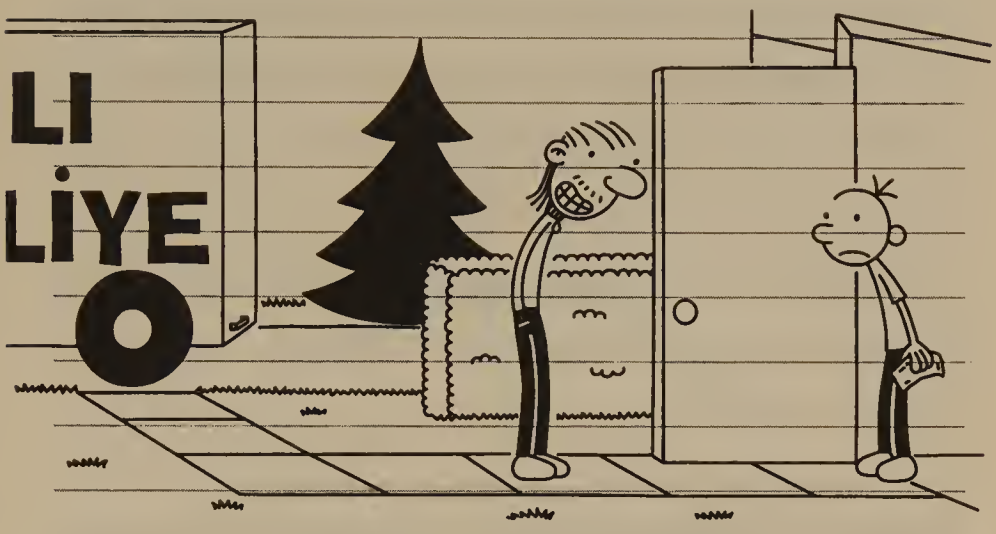

...VE EN İYİ PAZU YARIŞMASININ KAZANANI...
AHHHHHH!
...GREG HEFFLEY!

Bu sabah uyandıktan sonra, bir süre yatakta yatmaya devam edip yeniden uyumaya çalıştım. Sonunda aşağı inip kendime kahvaltı hazırladım. Cumartesi sabahı saat 8:00'den önce televizyonda güzel bir şey olmuyor; bu yüzden ev işlerinin bazılarını halletmeye karar verdim.

Rodrick ve benim hiçbir zaman bir şey almaya yetecek paramız olmuyor; bu yüzden annem ev işlerini yapmamız karşılığında bize harçlık veriyor. Benim işlerimden biri yemek odasındaki mobilyaların tozunu almak. O sabah tam bunu yapıyordum ki kapının vurulduğunu duydum.

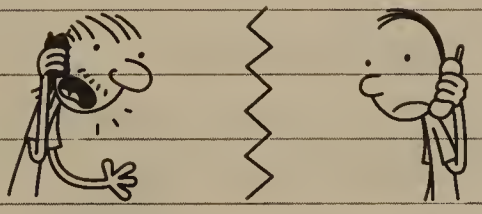

Kapıyı açtım ve eşikte Gary Amca'yı görünce çok şaşırdım.

Bir dakika sonra babam aşağı indi ve kardeşini gördüğüne pek sevinmiş görünmedi.

Birkaç hafta önce, Gary Amca babamı aradı, "İnsanın karşısına hayatta bir kere çıkacak" bir iş fırsatıyla karşı karşıya olduğunu ve borç paraya ihtiyaç duyduğunu söyledi.

Babam, Gary Amca'ya para vermek istemedi çünkü Gary Amca insanlara borçlarını ödemek konusunda pek iyi bir şöhrete sahip değil.

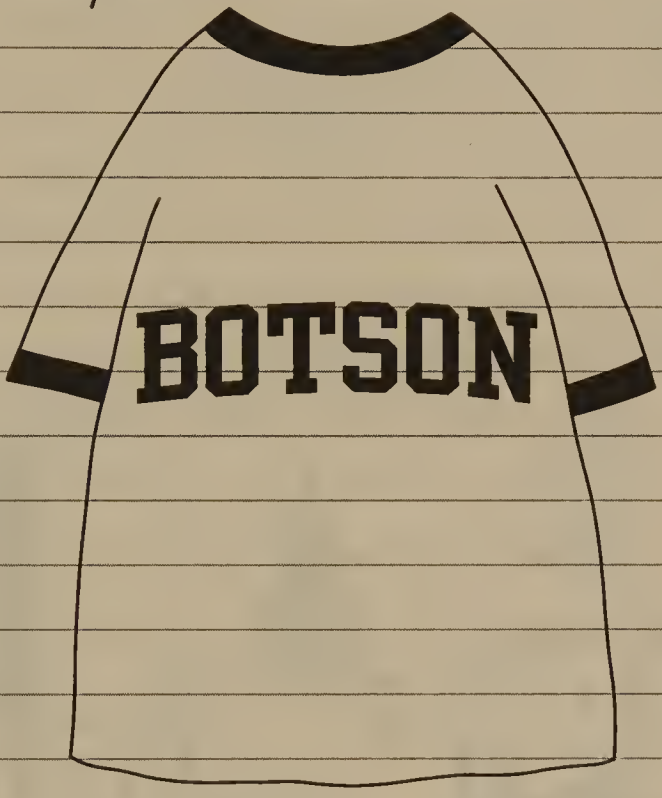
Ama annem, babama bunu yapması gerektiğini, çünkü Gary Amca'nın onun kardeşi olduğunu, aile bireylerinin her zaman birbirlerine yardım etmeleri gerektiğini söyledi. Annem, Rodrick ile bana da hep böyle şeyler söyler. Umarım asla böbreğe falan ihtiyacım olmaz; çünkü eğer böyle bir durumda güveneceğim kişi Rodrick ise, başım dertte demektir.

Babam Gary Amca'ya parayı gönderdi ve bugüne kadar ondan hiç haber alamadık. Bugün Gary Amca eve girince bize olanları anlattı.

Boston'da caddede bir köşede tişört satan bir adamla tanışmış. Bu adam ona eğer işini devralmak isterse, kendisine yardımcı olabileceğini söylemiş.

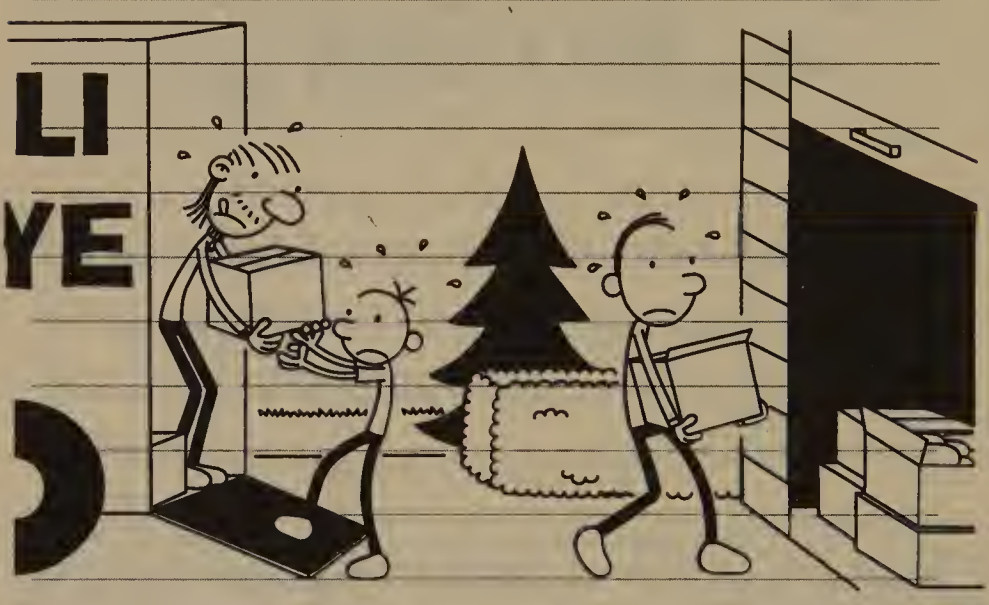
Amcam, babamdan parayı aldıktan sonra, adamın tişörtlerini satın almış. Ama Gary Amca, tişörtlerin üzerinde bir yazı olduğunu bilmiyormuş. Sorunu fark ettiğinde, adam çoktan ortadan kaybolmuş.

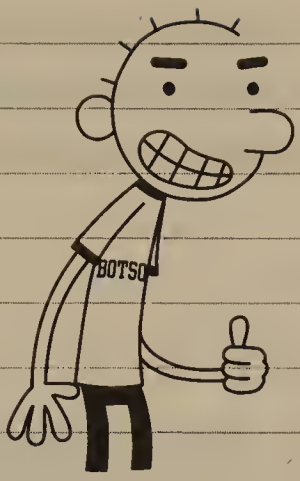
Gary Amca, babama yeniden kendi ayakları üzerinde durana kadar kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söylediğinde, babam buna pek memnun olmadı. Ancak sonra annem aşağı indi ve Gary Amca'ya evimizde istediği kadar kalabileceğini söyledi.

Ancak annem yolda nakliye kamyonunu görünce, Gary Amca'ya evimizde fazladan mobilya için hiç yer olmadığını söylemek zorunda kaldı.

Gary Amca anneme endişelenmesine gerek olmadığını, çünkü kendisinin hiç mobilyasının OLMADIĞINI söyledi. Nakliye kamyonu kutu kutu tişörtlerle doluydu. Sabahın geri kalanını bunları garajımıza yerleştirerek geçirdik.

Gary Amca'nın bunları satmak konusunda pes ettiğini hiç sanmıyorum. Birini üç papel karşılığında Rodrick'e kakaladı. Rodrick beleşe konduğunu sanıyor galiba.

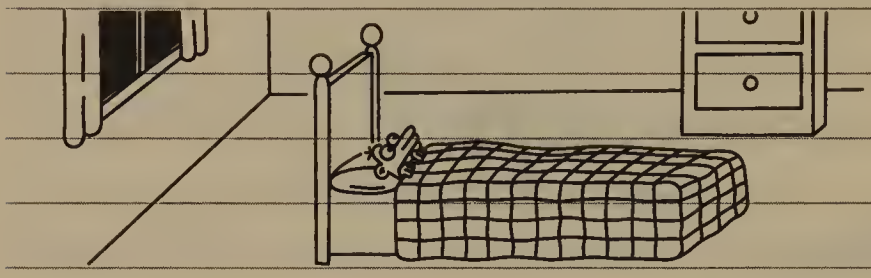

Pazartesi

Gary Amca ile yaşamak hiç kolay değil. Evdeki ilk birkaç gecesinde Manny'nin odasında şişme yatakta uyudu. Ancak Gary Amca, gece yarısı uyanmasına neden olan kabuslar görüyor. Geçen pazartesi de çok kötü bir kabus görmüş.

Bu yüzden artık Gary Amca oturma odasındaki kanepede uyuyor. Manny'nin yatağı da duvarlardan uzak olsun diye odanın ortasına çekildi.

Gary Amca'nın kanepemizde uyuması çok rahatsız edici. Kendisi bütün gece kötü rüyalar görüyor, sonra da günün büyük bölümünü uyuyarak geçiriyor. Okuldan sonra biraz rahatlamak ve televizyon seyretmek isterken, bu durum insanın çok sinirini bozuyor.

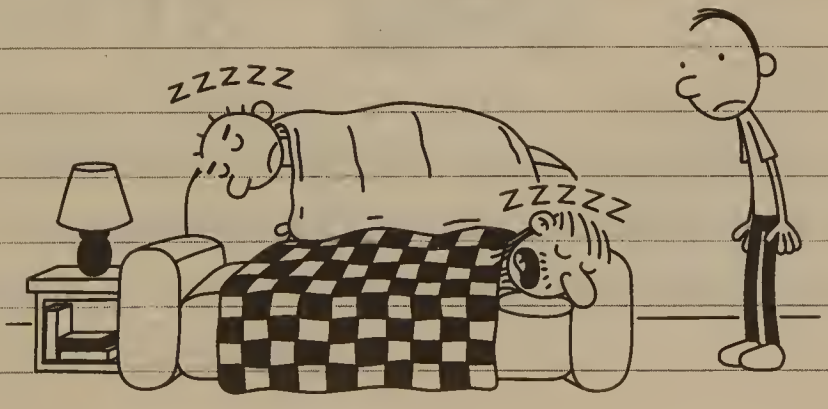
Gary Amca'dan en çok etkilenen kişi RODRICK ama.

Gary Amca bize taşınmadan önce, Rodrick hayatını, özellikle hafta sonlarını oturma odasındaki kanepede geciriyordu.

Artık Rodrick'in, cumartesi sabahları babam onu bodrumdaki yatağından zorla kaldırdığında gidecek hiçbir yeri yok.

Gecen gün Rodrick üst kata çıktı ve Gary Amca'yı kendi yerinde görünce, o da kanepenin başka bir kısmında uyumaya devam etti.

Babam, kendisine bir iş bulması konusunda Gary Amca'nın başının etini yiyor ama Gary Amca denediğini ve kimsenin onu işe almadığını söylüyor.

Gary Amca hicbir işte birkaç günden uzun süre kalamadı. Son olarak yazın biber gazı üreten bir şirkette denek olarak çalıştı, daha öğle tatili gelmeden istifa ettiğinden eminim.

Babam, Gary Amca'nın KENDİSİNİNKİ gibi bir iş bulmasını, yani bir ofiste düzenli saatler içinde çalışmasını istiyor.

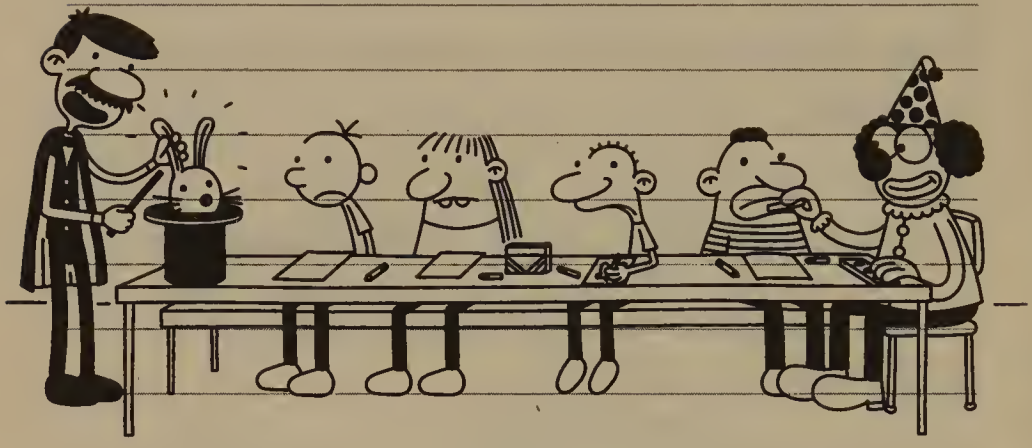
Ama ben ofis işinin Gary Amca'ya göre olduğunu sanmıyorum. Bana göre olduğundan da emin değilim. Babam her gün işe giderken gömlek giyip kravat takmak zorunda. Takım elbiseye uygun ayakkabı ve çoraplar da giymesi gerekiyor.

Ben kararımı çoktan verdim. Büyüdüğümde, dizlerine kadar çıkan çoraplar giymenin gerekmediği bir iş bulucam.

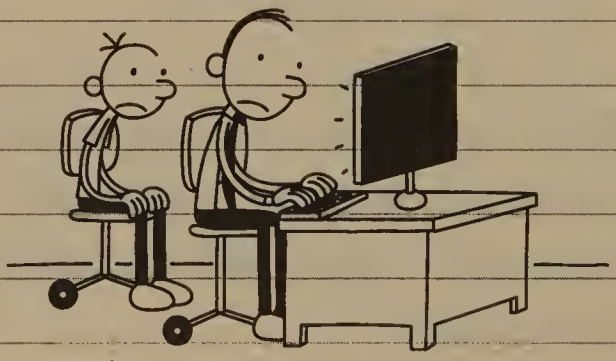

Geçen yaz babam beni ofisindeki "Çocuğunu İşe Getir Günü" ne götürdü. Ancak işyerindeki insanlar işlerinin çocuklara sıkıcı geleceğini düşünmüş olmalılar ki yanlarında bir sürü eğlence malzemesi getirmişlerdi.

Günün büyük bölümünde, büyükler ofislerinde işlerini yaparlarken biz çocuklar kafeteryada kaldık.

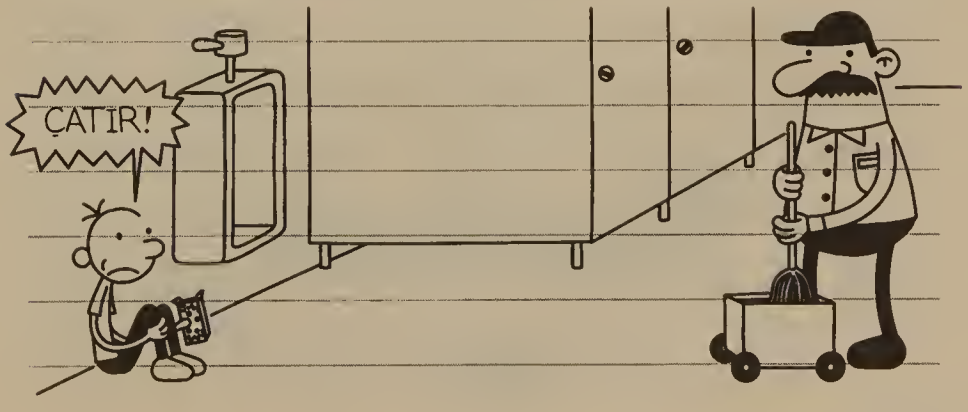
Günün sonuna doğru, babam beni ofisine götürdü. Önemli bir projeyi tamamlamaya çalışıyordu. Ben de onun yanına oturup bekledim. Ama sanırım biri onun omzunun üzerinden bakarken konsantre olması zordu.

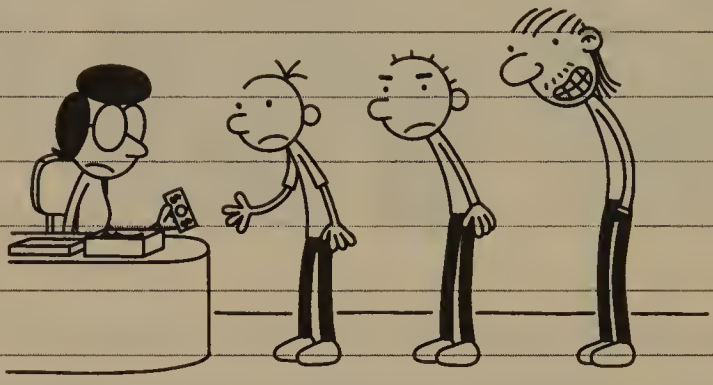
Babam, gidip abur cubur makinesinden kendime bir şeyler almam için bana para verdi. Galiba bir süreliğine benden kurtulmaya çalışıyordu. Bu yüzden, ben bir dakika sonra elimde bir paket mısır cipsiyle dönünce pek de mutlu olmadı.

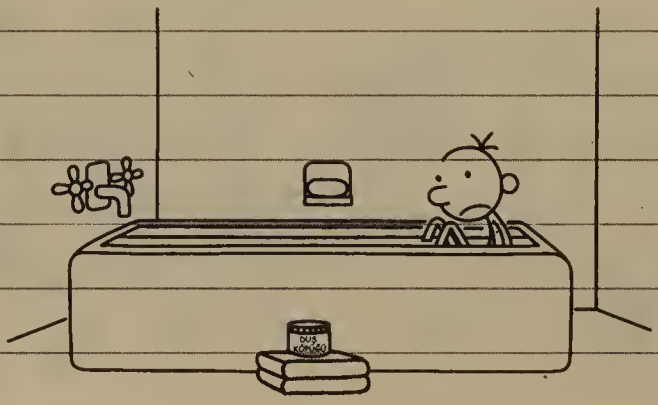
Babam bana gerçekten elindeki işi bitirmek zorunda olduğunu ve kendisi işlerini hallederken benim de gidip oturacak başka bir yer bulmamı söyledi. O gün kafası gerçekten dağınık olmalı ki, eve gitti ve beni unuttu! Eğer temizlik görevlisi beni bulmasaydı, bütün gece oraya tıkılıp kalabilirdim.

Her neyse, babam, Gary Amca'nın hiç parasının olmamasından ve sürekli kendisinden para tırtıklamasından çok rahatsız. Annem de, Gary Amca'ya harçlık vermeye başladı, üstelik onu ev işi yapmak zorunda bırakmadan! Bu bana çok yanlış geliyor.

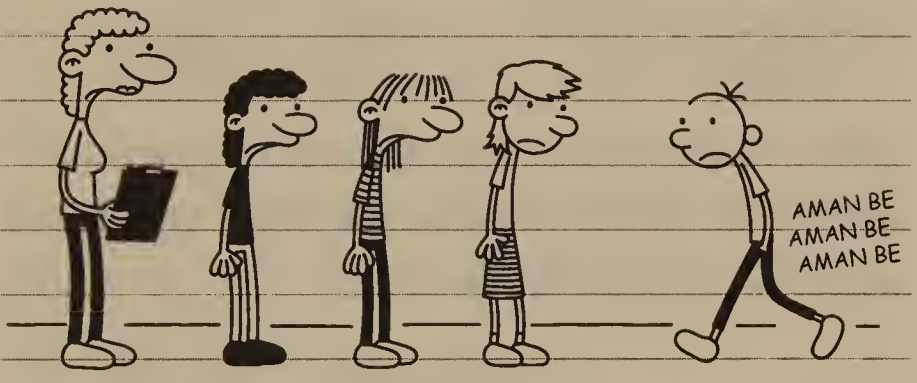
Umarım Gary Amca, harçlığının bir kısmını kendine duş köpüğü almak için kullanır. Buraya geldiğinin ikinci günü, benim bütün köpüğümü kullandı. Su kristal gibi berrak olduğunda, banyo yapmak hiç de keyifli olmuyor!

Salı

Keşke birkaç hafta önce kot pantolonumu atmak zorunda kalmasaydım çünkü bugün okulda çok fiyakalı olmam gerekiyordu. Beden Eğitimi dersinde salon danslarına başlıyormuşuz. Bayan Moretta, hepimizin birer eş bulmamız gerektiğini söyledi.

Bu yüzden okula boyu birkaç santim kısa gelen kadife pantolonla gitmek için pek iyi bir gün değildi.

Bayan Moretta, birlikte dans etmek istediğimiz kişinin adını küçük bir kâğıda yazarak eşlerimizi sececeğimizi söyledi. Kendisi kâğıtlara bakacak ve bizi olabilecek en iyi şekilde eşleştirecekti. GECEN yıl da modern dans dersleri için aynı sistemi kullanmıştı ve ben yanmıştım.

Kâğıda sınıfımızın en güzel kızı Baylee Anthony'nin adını yazmıştım.

BAYLEE
ANTHONY

Ama o benim adımı yazmamış. Sınıftaki bütün diğer kızlar gibi, Bryce Anderson'ın adını yazmış. Bryce, McKenzie Pollard'ı seçti. Bayan Moretta da, ben Baylee'yi seçmiş olduğum için onu benim eşim yaptı.

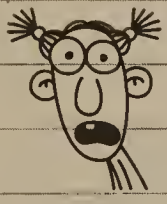
Önce, Baylee eşim olduğu için çok heyecanlandım. Ama sonra üç hafta boyunca aynı saçmalıkla uğraşmak zorunda kaldım.

Sanırım Baylee de bu yıl aynı şeyin tekrarlanmasını istemedi. Bunu anladım çünkü bugün kendisiyle dans etmek konusunda hiç şansının olmadığını düşünen bütün oğlanların yanına gitti ve dedi ki:

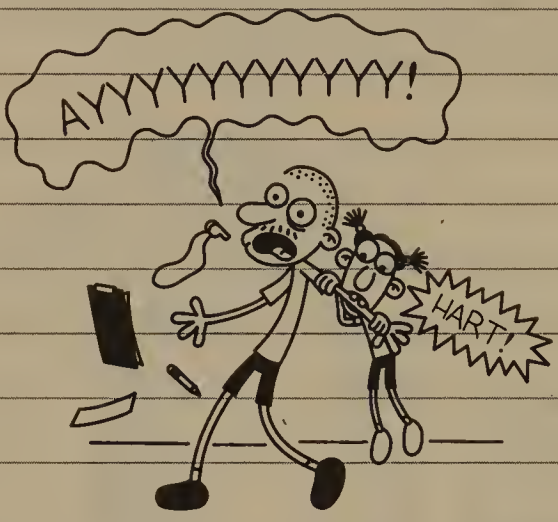
Doğrusunu söylemem gerekirse, Ruby Bird ile eşleşmeyeyim de, kiminle eşleşirsem eşleşeyim, umurumda değil.

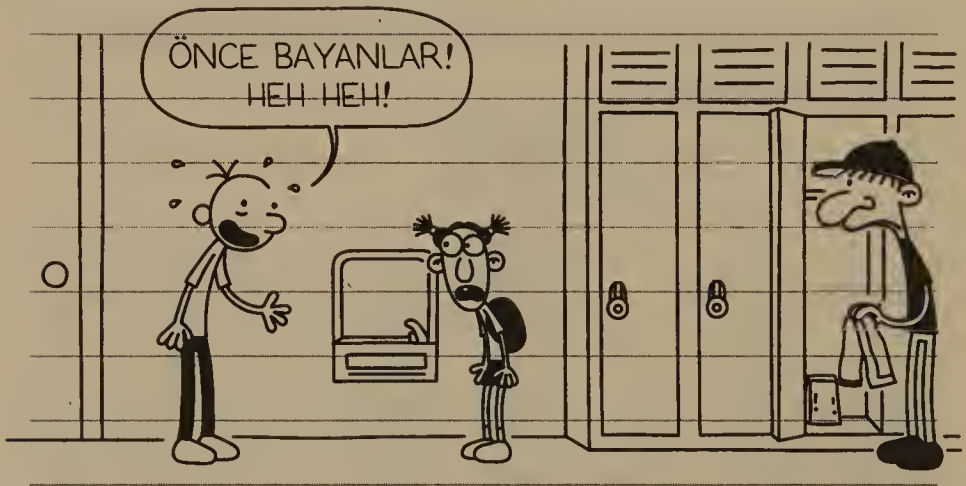
RUBY BIRD

Bildiğim kadarıyla, Ruby bugüne kadar okuldan uzaklaştırma cezası alan tek kız; nedeni de bir öğretmeni ısırması.

Hatta, Ruby'nin önde tek bir dişinin olmasının nedeni, diğer dişinin Bay Underwood'un kolunda kalması.

Ruby ile ne zaman koridorda karşılaşsam, ona iyi davranmaya çalışıyorum cünkü beni korkutuyor.

Ama bugün ona karşı FAZLA iyi olduğumu, kendisinden HOŞLANDIĞIMI sanabileceğini düşünüp endişelendim. İhtiyacım olan son şey, Ruby'nin benim adımı kâğıda yazması. Çünkü eğer benim danstaki eşim olursa, eninde sonunda mutlaka onu delirtecek BİR ŞEY yaparım ve diğer dişi de BENİM kolumda kalır.

Bu yüzden kâğıdımı bu olasılığın ortadan kalkması için kullandım.

Lütfen beni
Ruby Bird ile eşleştirmeyin.
Saygılarımla, Greg Heffley

Bayan Moretta'nın bana kıyak yapması için, daha sonra yemek üzere sakladığım yarısı yenmiş şekerimi de feda ettim.

Çarşamba

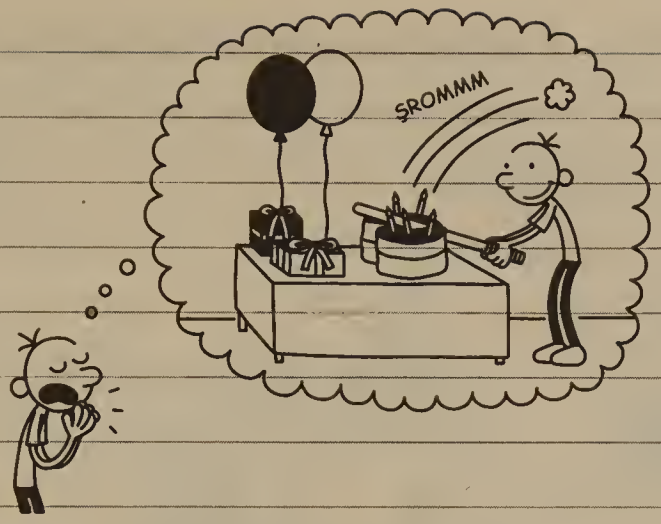
Dün gece, Ruby'nin benim dans eşim olmaması için bol bol dua ettim.

Sonra birden bir endişeye kapıldım. Belki de insan ömrü boyunca belli sayıda duasına karşılık alıyordur ve ben de haklarımı çok hızlı yakıyorumdur. İleride bir gün, sırf sınırsız hakkım varmış gibi davrandığım için geriye hiç hakkımın kalmadığını öğrenirsem çok bozulurum.

Sanırım bu konuda daha dikkatli olmam gerek. Bu hafta sonu üst kattaki tuvalet tıkandı. Ben de tesisatcının, sorunu hallettikten sonra tuvaleti kullanmaması için dua ettim.

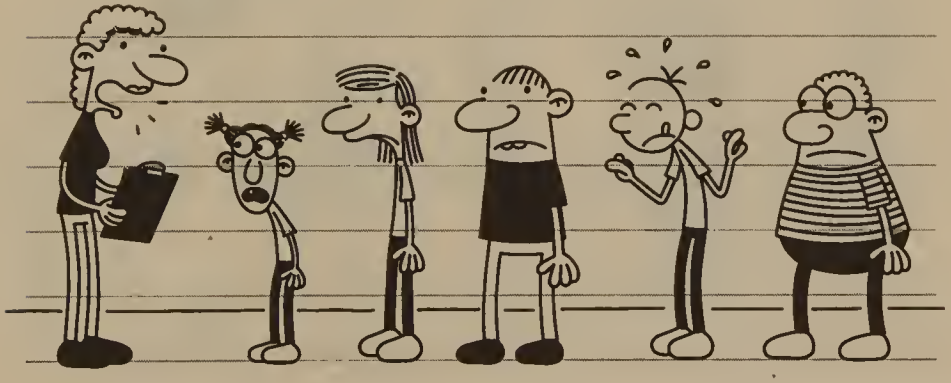

Bu arada söyleyeyim; dualarım konusunda başarı oranım yaklaşık %75. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum ama bir şeyden eminim. Ne kadar çok istersem isteyeyim, doğum günümde lazer kılıç alınmayacak bana.

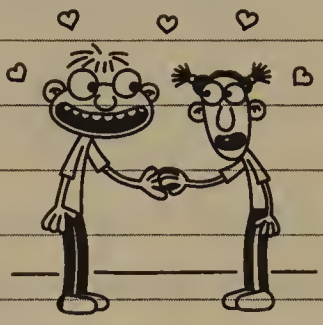

Her neyse... Bundan sonra bir şey için dua ederken çok daha net olacağım çünkü bugün Beden Eğitimi dersinde duam kabul oldu; ama sonra yaşananlardan pek hoşnut olduğum söylenemez.

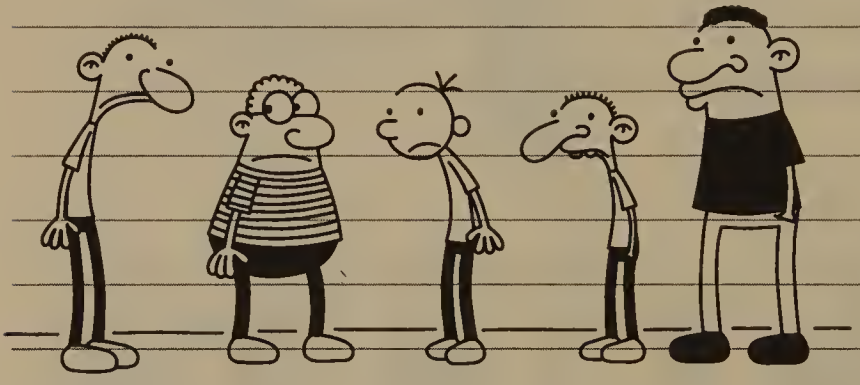
Dersin başında, Bayan Moretta dansta eş olanların isimlerini açıkladı. Sıra Ruby Bird'e geldiğinde nefesimi tuttum.

Ama Ruby, Fregley ile eşleşti. Bence tencere yuvarlandı, kapağını buldu! Bundan daha uyumlu bir çift olamazdı.

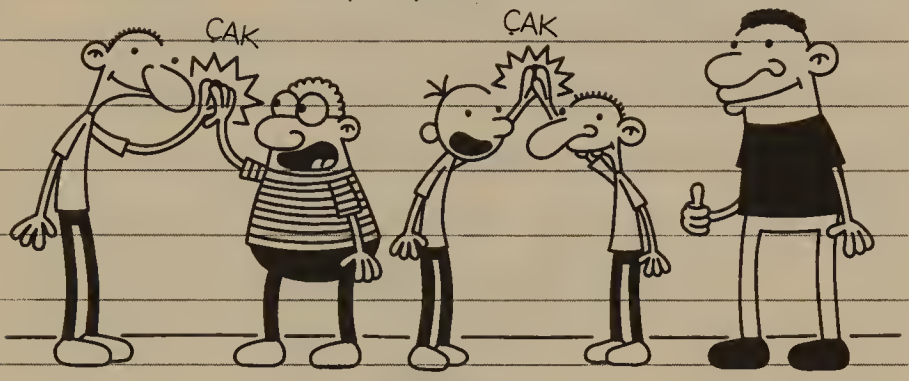

Sonunda, Bayan Moretta son kızın adını okudu. Geriye, aralarında benim de bulunduğum bir grup oğlan kalmıştı. Bu yıl sınıfımdaki oğlanların sayısı kızlardan çok daha fazla. Bu yüzden herkesin bir eşinin olmaması mantıklıydı.

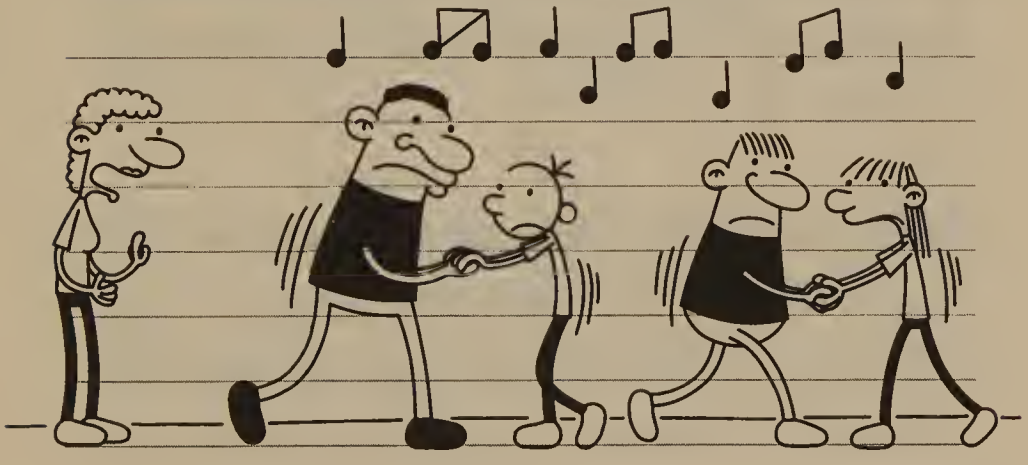

Yine de o kâğıtlardan birine kimse benim adımı yazmadı diye biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

Derken, geriye kalanlar olarak bizim salon dansları derslerine katılmak zorunda olmadığımızı, üç hafta boyunca spor salonunun diğer ucunda top oynayabileceğimizi fark ettik.

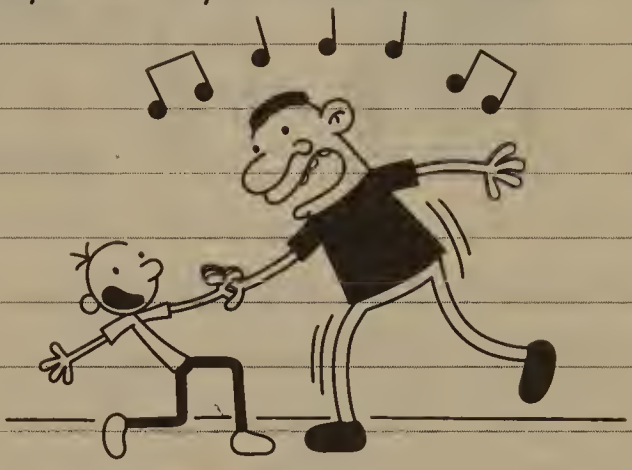

Ama biraz erken kutlama yapmışız. Bayan Moretta, HERKESİN dans etmek zorunda olduğunu söyledi ve biz oğlanları BİRBİRİMİZLE eşleştirmeye başladı. Biraz sonra kendimi Carlos Escalara ile dans ederken buldum!

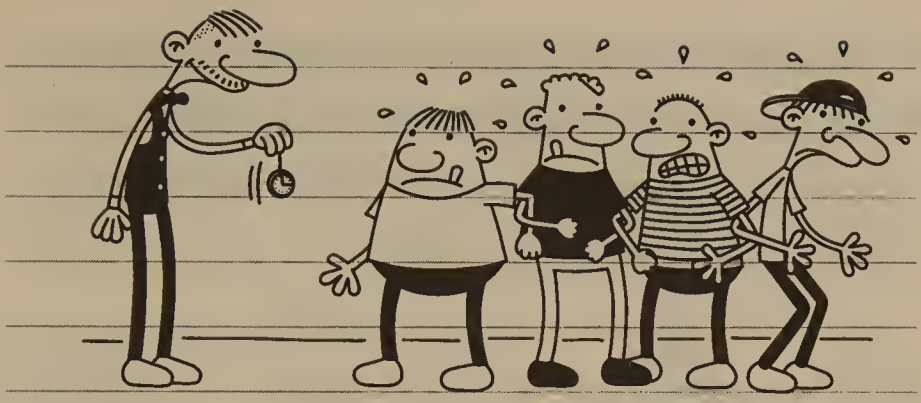
Pazartesi

Bugün okulda Beden Eğitimi dersi iptal edildi çünkü dördüncü derste genel toplantı vardı. Bunu öğrenince biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim çünkü ister inanın ister inanmayın, Carlos ve ben "merengue" dansını bayağı iyi kıvırmaya başlamıştık.

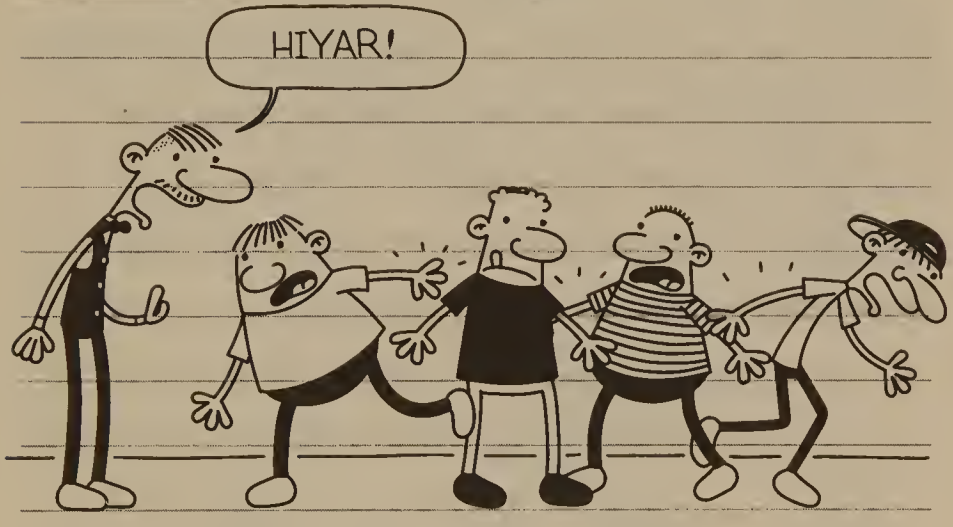

Ama birçok kişi çok heyecanlıydı çünkü Kasım ayından beri genel toplantı olmamıştı. Kasım'da okulumuza Müthiş Andrew adındaki hipnozcu gelmişti.

Gösterisinin büyük finalinde, Müthiş Andrew sekizinci sınıftan bir dizi öğrenciyi hipnotize etti ve kollarının birbirine tutkalla yapışık olduğunu düşünmelerini sağladı.

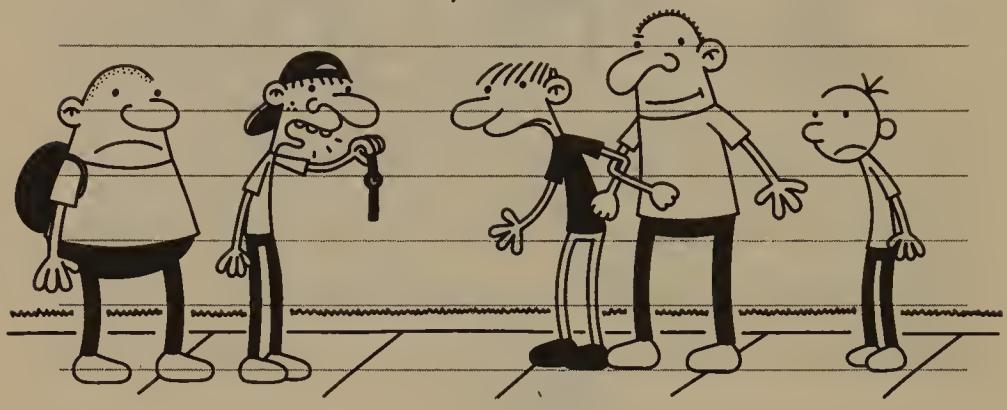

Sonra onlara kendilerini sihirli bir sözcükle ayıracağını söyledi. Müthiş Andrew bu sözcüğü söyler söylemez, oğlanlar gerçekten de ayrıldılar.

Okuldan sonra bazı çocuklar hipnozcunun gerçek olup olmadığını ya da sekizinci sınıfların da gösteriye dahil olarak numara yapıp yapmadığını tartışmaya başladılar.

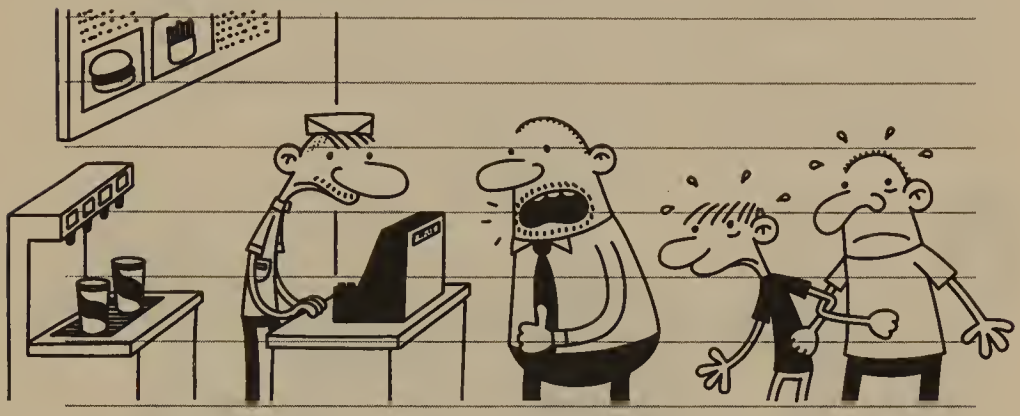
Müthiş Andrew'un sahtekâr olduğunu düşünen iki çocuk kol kola girdiler. Sonra Martin Ford onları hipnotize ederek birbirlerini tutkalla bağlı olduklarına ikna etmeye çalıştı.

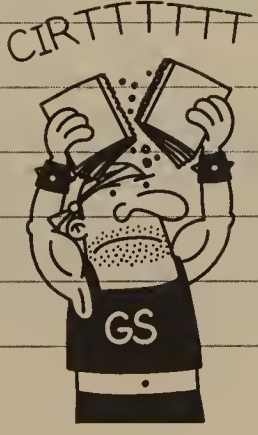
İster inanın ister inanmayın, İŞE YARADI! İki çocuk kollarını birbirlerinden ayıramadılar ve büyük bir paniğe kapıldılar. Martin sihirli sözcüğü söylemeyi denedi ama onları ayırmayı başaramadı.

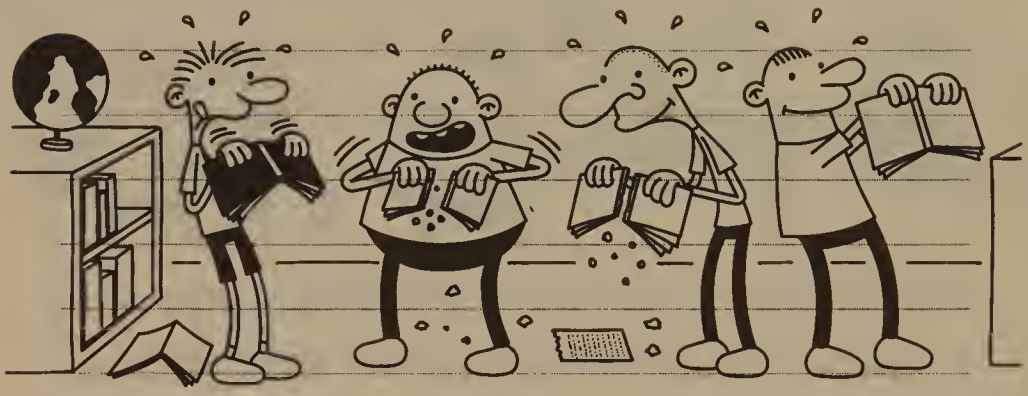
Çocuklar okula döndüler. Öğretmenlerden biri Müthiş Andrew'u işyerinden aramak ve çocukları ayırmak için sihirli sözcüğü söylemesini istemek zorunda kaldı.

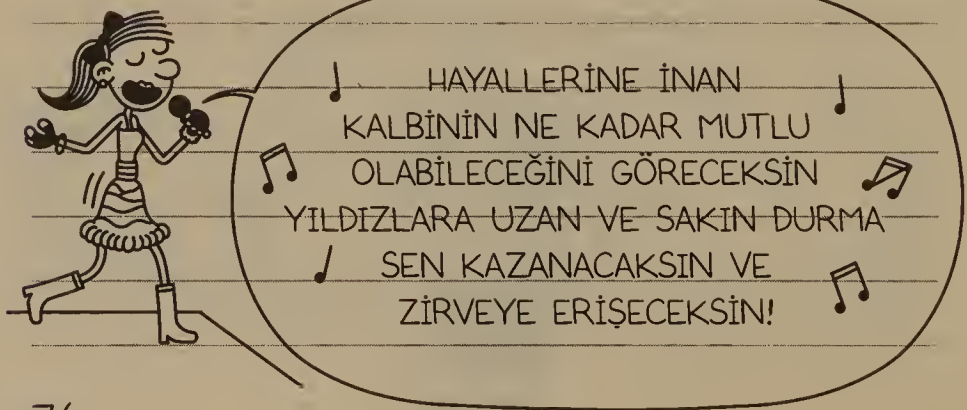
Okulumuza gelip toplantı ve gösteriler yapan insanların nasıl seçildiği konusunda hiçbir fikrim yok. Geçen yıl bir de Güçlü Steve diye birini getirmişlerdi. Adam uyuşturucudan nasıl uzak durmamız gerektiği konusunda bir konuşma yaptı; sonra da büyük finalde bir telefon defterini elleriyle ortadan ikiye ayırdı.

Telefon defterini yırtmakla uyuşturucudan uzak durmak arasında nasıl bir ilişki olduğunu bana sormayın. Ama okuldaki çocuklar bu adama deli oldular. Öyle ki, Güçlü Steve'in ziyaretinden sonra, kütüphane görevlisi raflardaki başvuru kitaplarının yarısının yerine yenilerini koymak zorunda kaldı.

Ben, Krisstina adındaki şarkıyı tekrar GETİRMEYECEKLERİNİ umuyorum. Sanırım okul Krisstina'yı, şarkı sözlerini çok olumlu ve iyimser buldukları için getirmek istiyor.

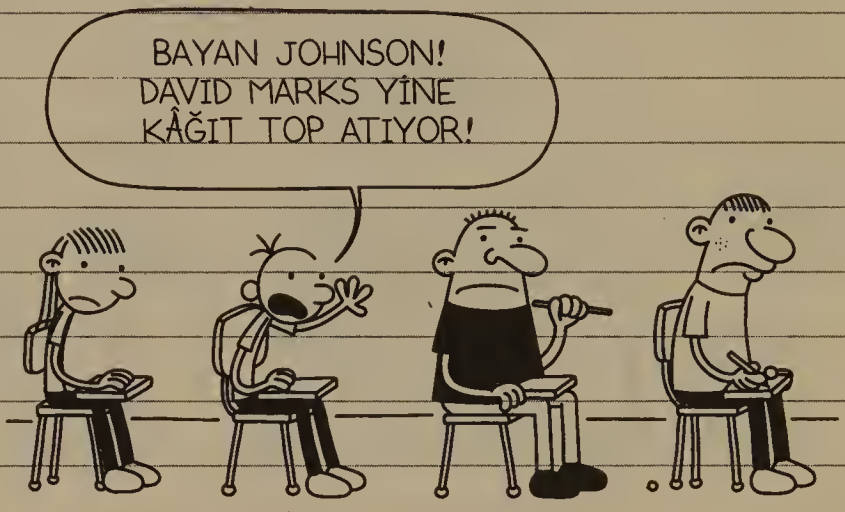
Krisstina kendine "uluslararası pop yıldızı" diyor ama bunu nasıl söylüyor bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla kendisi ÜLKE dışına hiç çıkmamış.

Ben en çok bir polisin okuluma geldiği ve bize "nark" (narkotiğin kısaltılması imiş) ajanı olmaktan söz ettiği toplantıyı sevdim. Görevi, bir lise öğrencisi gibi görünmek ve olmadık davranışlarda bulunan öğrencileri ihbar etmekmiş.

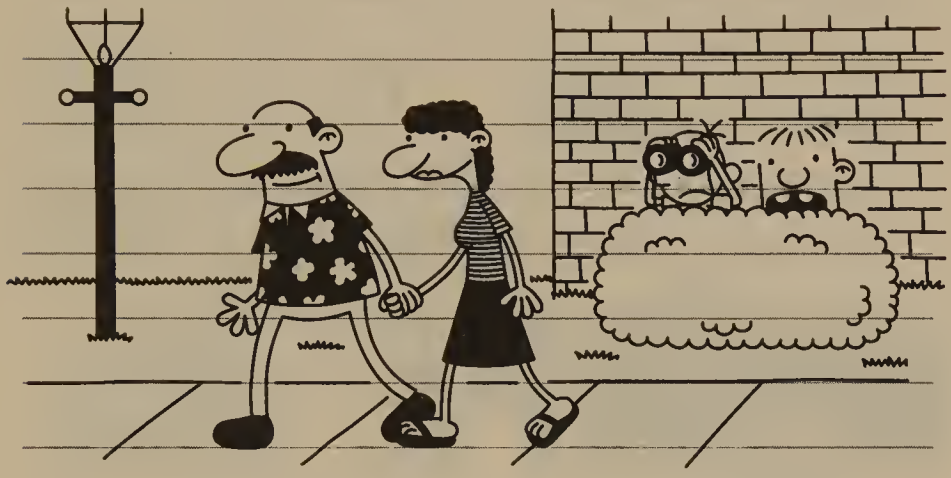
Bunun MÜTHİŞ bir iş olduğunu düşündüm. Eğer ev ödevi yapmadan, sınavlara girmeden okula gideceksem, bütün gıcıkları ve serserileri hapse gönderebileceksem, bir de bunun üzerine para alacaksam, bu iş tam bana göre!

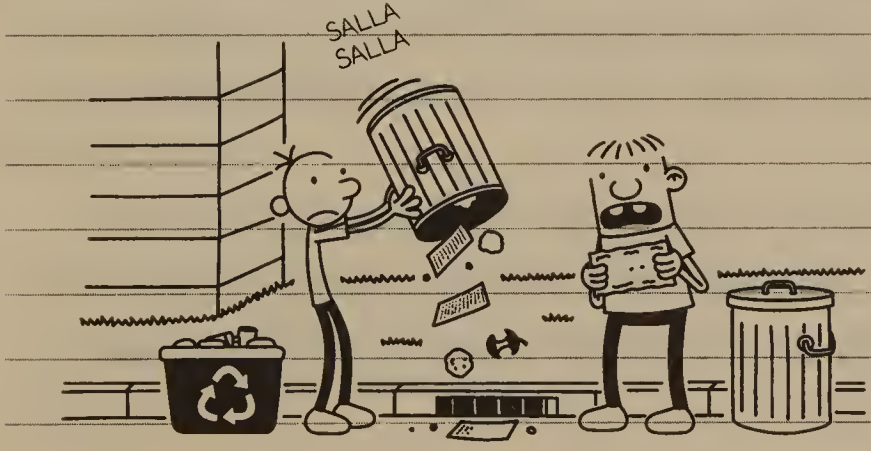
Polis memuru okulumuza geldikten sonra, arkadaşım Rowley ve ben kendi dedektiflik büromuzu kurmaya karar verdik.

Ne yazık ki, bizim mahallede özel dedektiflere pek talep yoktu. Kimse bizi tutmak istemedi. Ama biz yine de insanları gözetlemeye karar verdik.

Gerçekten çok eğlenceliydi. Özel dedektif olmanın en güzel tarafı, başka insanların hayatına burnunuzu sokabiliyorsunuz. Bu, işinizin bir parçası.

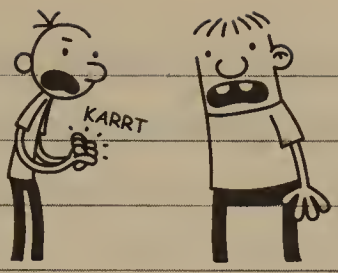

Özellikle bizim birkaç ev ötemizde oturan Bay Millis'in hayatı üzerinde yoğunlaştık. Adamın şüpheli bir şey yaptığı falan yoktu. Yalnızca onun kablolu yayınında bütün sinema kanallarının olduğunu biliyorduk.

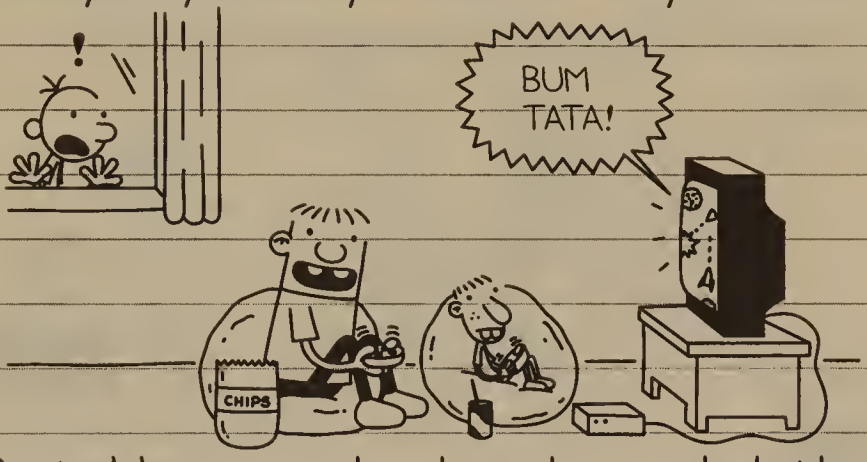

Ancak Scotty Douglas'ı araştırmaya başladıktan sonra, dedektiflik büromuz dağıldı. Ona yaz için bir bilgisayar oyunu ödünç vermiştim; kaybettiğini söyledi ama yalan söylediğini biliyordum. Bu yüzden Rowley'i bu meseleyi halletmesi için Scotty'nin evine gönderdim.

Rowley'e nasıl gercekten sert davranacağını ve parmaklarını nasıl catırdatacağını öğrettim. Böylece Scotty hiç şakamızın olmadığına dair mesajı almış olacaktı.

Ancak Rowley hemen geri dönmeyince, neler olduğunu merak etmeye başladım. Bizzat araştırma yapmak için ben de Rowley'nin evine gittim ve Rowley'i, Scotty ile birlikte benim bilgisayar oyunumu oynarken sucüstü yakaladım.

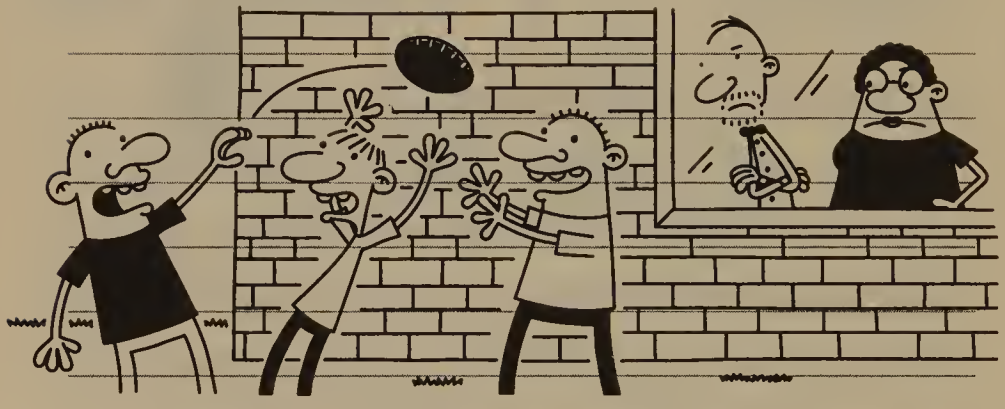

Rowley'i hemen oracıkta kovmak zorunda kaldım. Bundan sonra bir dedektiflik ajansı kuracak olursam, ilk işim daha korkutucu bir eleman bulmak olacak.

Her neyse, söylediğim gibi, herkes bugünkü konuğun kim olduğunu duyunca çok heyecanlandı.

Ama sonra ortada konuk filan OLMADIĞI anlaşıldı. Spor salonunda yerlerimizi aldığımızda, Müdür Yardımcısı Roy sahneye çıktı ve bizi toplamasının nedenini açıkladı. Öğrenci meclisinin yenilenmesi için özel bir seçim yapılacakmış.

Öğrenci meclisi seçimlerini geçen sonbaharda yapmıştık. Ancak sınıf temsilcileri, teneffüslerde oyuna daldıkları için toplantıları kaçırıyorlardı. Bu yüzden yönetimdekilerin canına tak etti galiba.

Müdür Yardımcısı Roy, temsilci seçilmek için iki şartın olduğunu söyledi. Birincisi, bütün öğrenci meclisi toplantılarına katılmaya gönüllü olmak. İkincisi, üç ya da daha fazla disiplin cezası almamış olmak.

Üçüncü kuralın hedefinin BEN olduğumu düşündüm çünkü geçenlerde üçüncü disiplin cezamı aldım.

Ortaokulun ilk yılında, bir sekizinci sınıf öğrencisi bana ikinci katta gizli bir asansör olduğunu, beş papel karşılığında bana bu asansör için özel bir geçiş kartı verebileceğini söyledi.

Bu BANA harika bir anlaşma gibi geldi. Çok resmi görünen geçiş kartını almak için ona beş papel verdim.

ASANSÖR GEÇİŞ KARTI

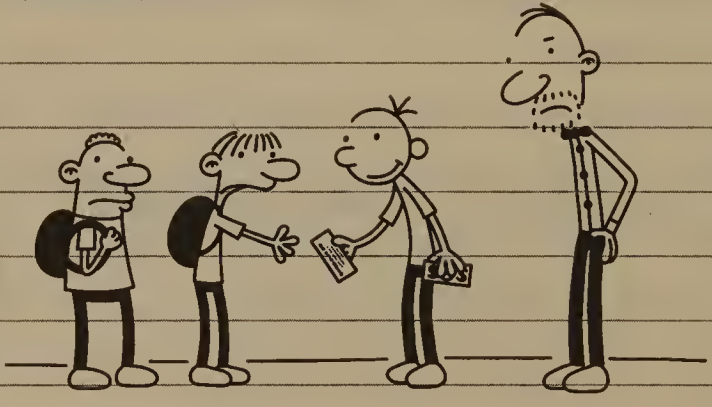
Bu kartın sahibi,
ortaokul asansörünü
sınırsız sayıda kullanabilir.

Ama sonra bunun tamamen bir üçkâğıtçılık olduğu, böyle gizli bir asansör filan bulunmadığı ortaya çıktı.

O zamandan beri bu kartı elimde tutuyordum. Ama birkaç hafta önce onu okula yeni gelen bir çocuğa sattım.

Ne yazık ki ben dikkatli davranmamışım. Müdür Yardımcısı Roy'a enselendim ve parayı iade etmek zorunda kaldım.

Üstelik Müdür Yardımcısı Roy bana disiplin cezası da verdi! Ama bu haksızlık; çünkü kartı çocuğa yarı fiyatına satarak büyük iyilik etmiştim aslında.

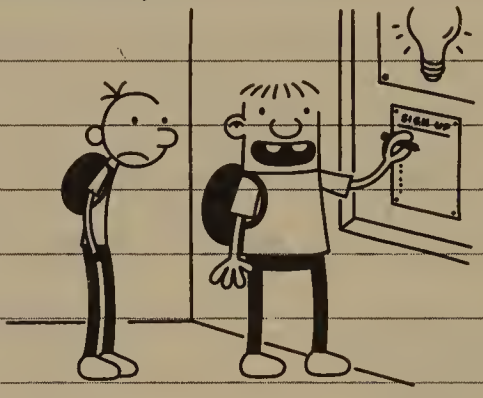
Toplantıdan sonra bir şey fark ettim: Rowley hiç disiplin cezası almadı; bu yüzden MÜKEMMEL bir öğrenci meclisi temsilcisi adayı olabilir. Ona girişimde bulunması gerektiğini söyledim. Ama secilirse ne yapacağını bilemeyeceğini söyledi.

Ben de o anda devreye girdim. Ona secilirse, bütün zor kararları benim vereceğimi, onun sadece toplantılara katılmasının ve benim ona söylediklerimi yapmasının yeterli olacağını anlattım. Bence bu DAHİCE bir fikir. Çünkü böylece hem güç benim elimde olacak hem de teneffüsleri kacırmak zorunda kalmayacağım.

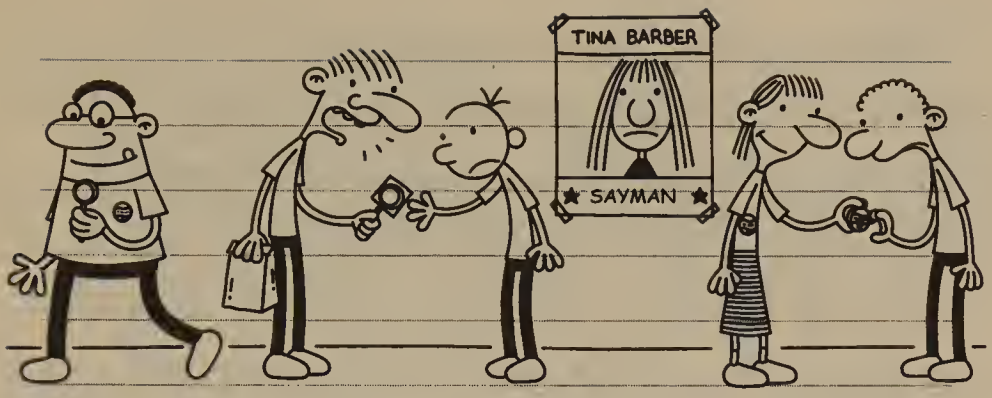
Onun kampanya yöneticisi olmaya da gönüllüydüm; böylece seçilmek için parmağını bile kıpırdatmak zorunda kalmayacaktı. Böylece ön koridordaki panoya gittik ve Rowley'in adını adaylar listesine yazdık.

Rowley'e Başkan ya da Başkan Yardımcılığı gibi havalı görevler için aday olması gerektiğini söyledim. Ama o, "Sosyal Başkan" olmak istiyordu. Sosyal Başkan'ın ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok. Ama Rowley önemli kararlar için oy kullanma hakkına sahip olduğu sürece, bana göre hava hoş.

Çarşamba

Dün diğer adaylardan bazıları koridorlara afişler asıyor, oy toplamak için şeker, rozet filan dağıtıyorlardı. Yani biz ŞİMDİDEN geride kalmıştık.

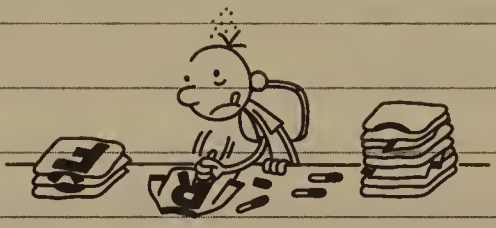

Rowley'in seçileceğinden emin olmak için büyük bir şey hayal edip yaratmam gerektiğini biliyordum. Ben de şunu buldum:

Adaylar spor salonunda konuşmalarını yaparlarken, tribünler öğrencilerle dolu olacak. Televizyonda izlediğim spor karşılaşmalarında, stadyumdaki insanlar göğüslerine harfler asarak sözcükler oluşturup mesaj vermeye çalışıyorlar.

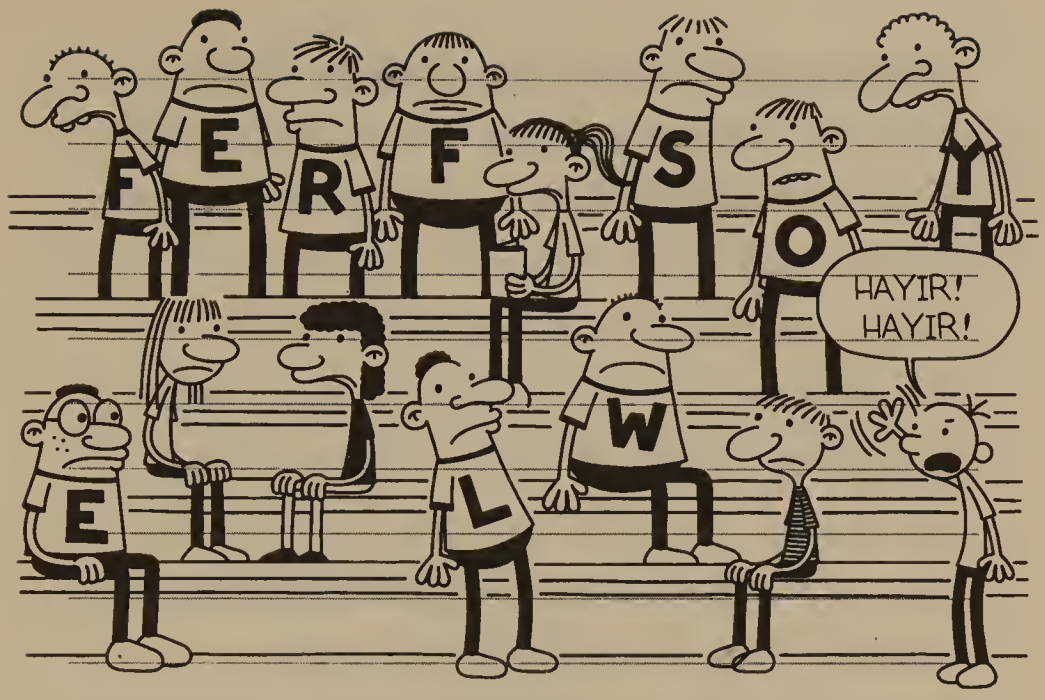
Dün gece Gary Amca'nın garajdaki tişörtlerinden bir yığın aldım ve her birinin üzerine bir harf yazdım. Harfler bir araya gelince "SOSYAL BAŞKANLIK İÇİN ROWLEY JEFFERSON'A OY VER" cümlesini oluşturuyordu. Bütün gece bununla uğraştım, neredeyse yirmi kalem bitirdim ama bunun toplantıda büyük sükse yapacağını biliyordum.

Bugün okula erken gittim ve tişörtlerden giymeye gönüllü olan her çocuğa birer sakız verdim.

Ama spor salonuna gittiğimizde, çocukları doğru sıraya dizmek, deveye hendek atlatmaktan zor oldu.

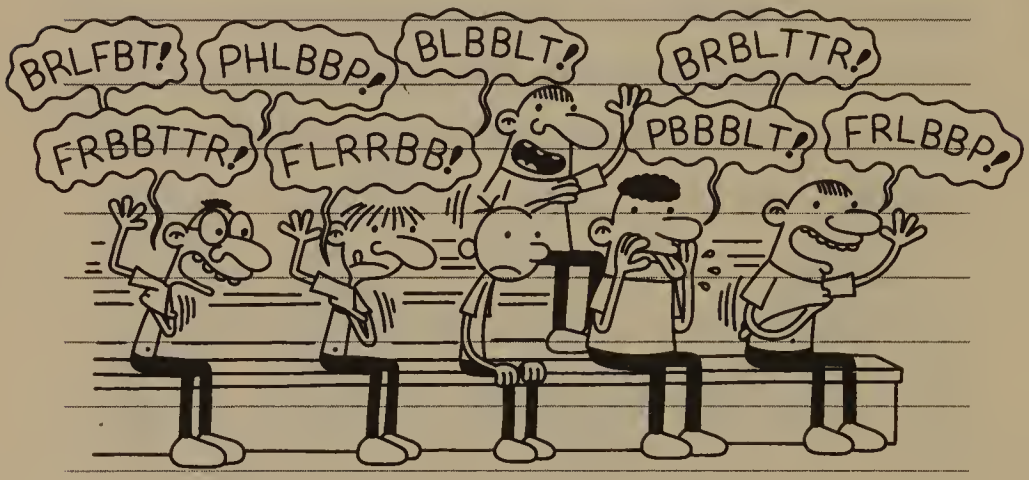

Yalnızca Başkanlık için aday olanlar konuşma yapacaklardı. Bunu duyunca rahatladım çünkü Rowley, ben ona Sosyal Başkanlık için konuşmasının provasını yaptırırken heyecandan saçmaladı durdu.

Konuşma yapacak ilk aday, Sydney Green adında bir kızdı. Sürekli A alır ve bir gün bile okula devamsızlık yapmazdı. Sydney, Başkan seçilirse, müzik odası için daha iyi aletler alacağını, kütüphanedeki kitapların daha koruyucu kapakları olması konusunda da bir proje geliştireceğini söyledi.

Sonra sıra Bryan Buttsy'ye geldi. Müdür Yardımcısı Roy, Bryan'ı kürsüye çağırır çağırmaz, spor salonundaki herkes iğrenç sesler çıkarmaya başladı.

Eminim Bryan konuşması sırasında bir sürü ilgi çekici şey söylemiştir ama o şamatanın arasında tek bir sözcüğü bile duymak imkânsızdı.

Umarım Bryan büyüyünce Devlet Başkanlığı'na filan adaylığını koymaz çünkü eğer bunu yaparsa, seçim mitingleri çok SAÇMA SAPAN geçer.

Son aday, Eugene Ellis adında bir çocuktu. Eugene başkanlığa aday olup da afiş asmayan ya da lolipop filan dağıtmayan tek kişi. Bu yüzden kimse onu ciddiye almadı.

Eugene'nin kampanya konuşması yalnızca otuz saniye sürdü. Eğer başkan seçilirse, okulun tuvaletindeki ucuz tuvalet kâğıtlarının yerine pahalı, kaliteli tuvalet kâğıtları konmasını sağlayacağını söyledi.

Eugene konuşmasını bitirdiğinde, herkes çılgına dönmüştü. Çocuklar, HEP tuvalet kâğıdı meselesinden şikâyet ediyorlar çünkü okulun kullandığı tuvalet kâğıdı, zımpara kâğıdı gibi.

Eugene'in gördüğü ilgiye bakılacak olursa, Sydney ve Bryan'ın hiç şansı yok bence.

Perşembe

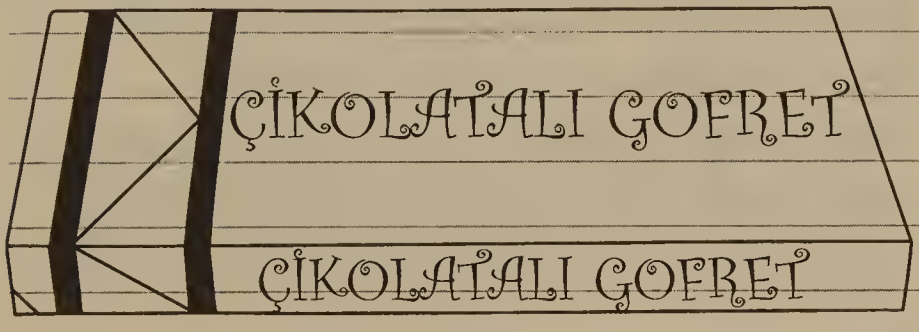
Tam tahmin ettiğim gibi, Eugene açık ara farkla öğrenci meclisi başkanı seçildi. Rowley de kazandı çünkü Sosyal Başkanlık için adaylığını koyan tek kişi oydu. Keşke bunu bilseydim; tişörtlerle o kadar uğraşmaktan kurtulurdum.

Öğrenci meclisi bugün ilk toplantısını yaptı. Meclisle çalışan öğretmen, Bayan Birch, Eugene'ye okulun tuvaletlere kaliteli tuvalet kâğıdı koyacak parasının olmadığını, bu yüzden bunu unutması gerektiğini söyledi.

Bu haber okulda hızla yayıldı ve herkes çok öfkelendi. Herkesin Eugene'ye oy vermesinin tek nedeni, onun kampanyada verdiği sözdü. Üstelik her yıl hepimiz, okula yardım toplamak için çalışıyoruz. Kazandığımız paranın bir bölümünü de kaliteli tuvalet kâğıdı almak için harcayabilirler herhalde.

Birkaç hafta önce düzenlenen SON yardım kampanyasından sonra, okulun zengin olduğunu düşünüyordum. Gofret satmıştık. Bu fikir kimin aklına geldiyse, hakkını vermek lazım. Okul, her öğrenciyi eve elli tane çikolatalı gofret ile gönderdi. Dışarı çıkıp bunları komşularımıza satmamız gerekiyordu.

Ama daha eve varmadan üç ya da dört gofreti mideye indirmeyen tek bir çocuk bile olmadı. Bense, annem beni yakalayıp buna bir son verene kadar tam on beş gofret yemiştim.

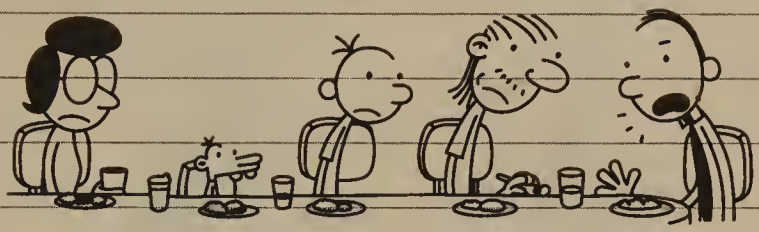

Bu yüzden, benim ailem gibi birçok aile, çocuklarının yediği gofretlerin parasını okula ödemek zorunda kaldı. Belki de bu yardım kampanyası sırasında hiç kimse tek bir gofret bile satmamıştır.

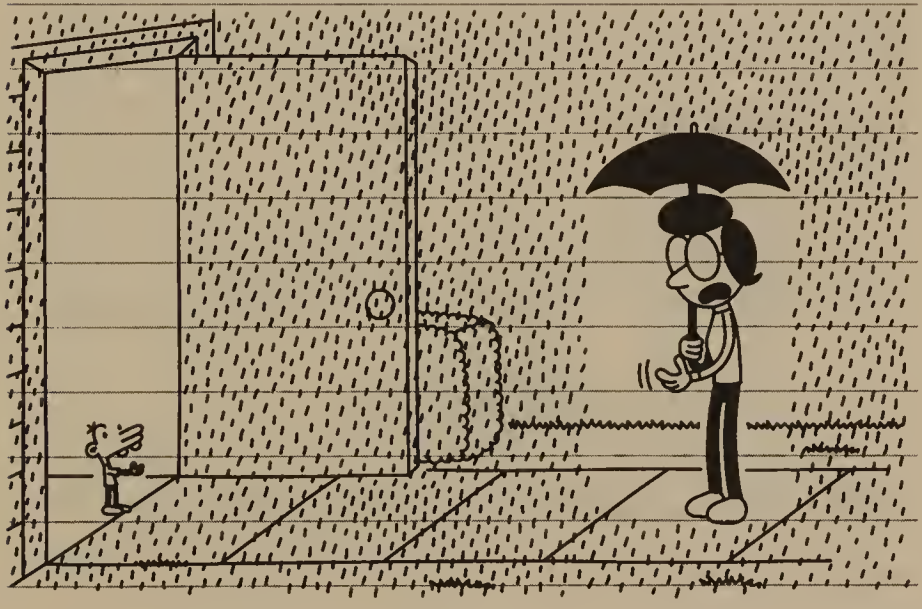
Cumartesi

Paradan söz etmişken, Gary Amca bu hafta bütün harçlığını bitirmiş. Bana kendisine BENİM harçlığımdan borç verip veremeyeceğimi sordu. Babam bunu öğrenince, sinirden deliye döndü.

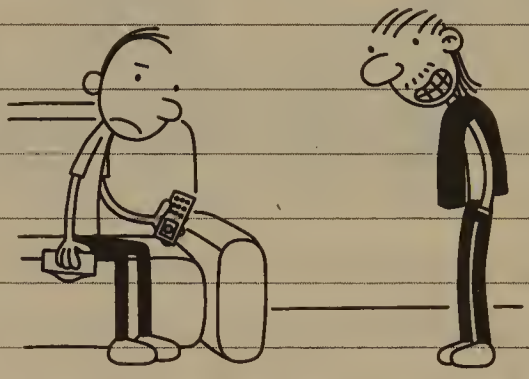
Gary Amca'nın bütün parasını piyango biletlerine harcadığı ortaya çıktı. Babam da ona, kendisini yıldırım carpma olasılığının piyangodan para kazanma olasılığından daha büyük olduğunu, bu yaptığının parasını çarçur etmekten başka bir şey olmadığını söyledi.

Bence babam sözcüklerini daha dikkatli seçmeliydi çünkü Manny bunu duyduğundan beri yağmurda dışarı adım atmak istemiyor.

Piyango meselesi, babam için tam bir kanayan yara. Birkaç yıl önce babam, Gary Amca'ya Noel armağanı olarak çok güzel bir kışlık ceket almıştı. Gary Amca da babama piyango bileti armağan etti. Babam, kendisi Gary Amca için onca para harcamışken Gary Amca'nın ona bu kadar ucuz bir armağan vermesine biraz bozulmuş gibiydi.

Babam kartın üzerindeki küçük kareleri bozuk parayla kazıdı ve üç kiraz buldu. Bu da yüz bin dolar kazandığı anlamına geliyordu.

Ama sonra bunun bir şaka, biletin de sahte olduğu ortaya çıktı.

Babamın yanında hâlâ o Noel'den söz edemiyoruz. Çünkü ne zaman bunu konuşsak günün geri kalanını surat bir karış asık halde, keyifsiz geciriyor!

Babamın tek istediği, Gary Amca'nın bir iş bulup bizim evden taşınması. Ben de Gary Amca'nın bir iş bulmasını yürekten dilemeye başladım çünkü son zamanlarda bütün zamanını benim odamda bilgisayarda oyun oynayarak geçirmeye başladı.

Canın ne isterse o olabileceğin -polis, inşaat işçisi ya da rock yıldızı- olabileceğin sanal dünya oyununa bağımlı hale geldi.

Ama Gary Amca oyunda işi olmayan ve her gün piyango biletleri alan bir adam.

ŞUBAT

Perşembe

Bu hafta okulda çok büyük gelişmeler oldu.

Her şey pazartesi günü son öğrenci meclisi toplantısında başladı. Toplantılar öğretmenler odasında yapılıyor. Sayman Javan Hill, tuvalete gittiğinde, elinde bir rulo Minder Yumuşaklığı-Ultra tuvalet kâğıdıyla dönmüş.

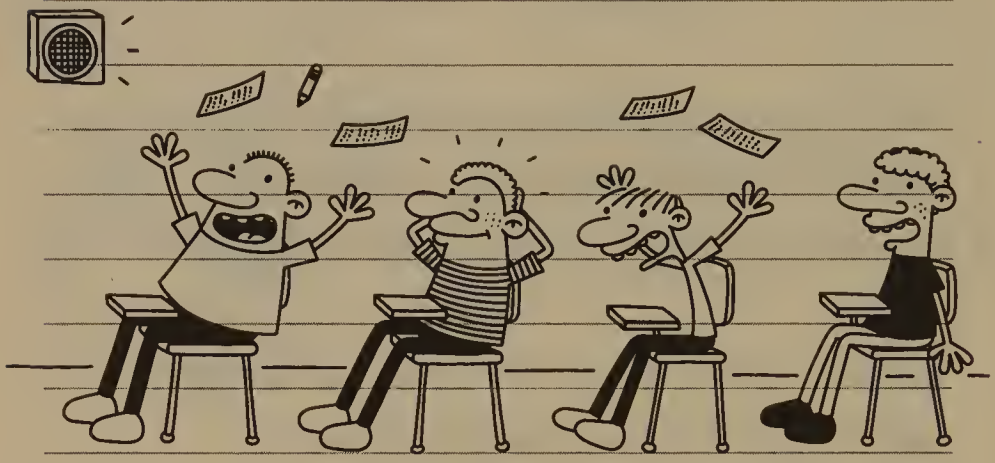
Bunun anlamı şu: Biz öğrenciler ucuz tuvalet kâğıdına mahkûm edilirken, öğretmenler kendilerine kaliteli tuvalet kâğıdı alıyorlar!

Eugene Ellis, Bayan Birch ile yüzleştiğinde, öğretmenlerin bu işe çok bozulduğunun farkındaymış.

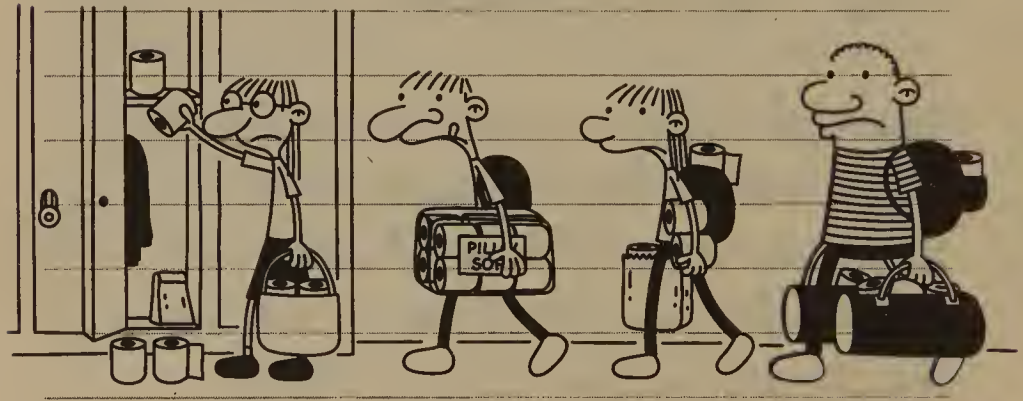

Bayan Birch, öğretmenler Minder-Yumuşaklığı-Ultra tuvalet kâğıdı kullanıyor olsalar da, bütçede bütün öğrenci tuvaletlerine pahalı tuvalet kâğıdı koyacak kadar para olmadığını ama bir uzlaşma yolu bulacağını söylemiş.

Öğrencilerin kendi tuvalet kâğıtlarını EVLERİNDEN getirmelerine izin verilebilirmiş. Okulun hoparlörlerinden duyuru yapıldığında, bu Eugene Ellis ve öğrenci meclisi için büyük bir zafer oldu.

Salı günü. Öğrencilerin evden tuvalet kâğıdı getirmelerine izin verilen ilk gündü. Sanırım bazıları işi abartmışlardı.

Kimileri o kadar çok tuvalet kâğıdı getirmişti ki, dolaplarda bunları koyacak yer kalmadı. Onlar da malzemeleri yanlarında taşımak zorunda kaldılar.

Her şey yolunda gidecekti aslında ama öğle yemeğinde biri, başka birine bir rulo tuvalet kâğıdı fırlattı. On beş saniye içinde de ortalık tımarhaneye döndü.

O gün öğleden sonra müdür hoparlörden yeni bir duyuru yaptı ve bundan sonra okula günde yalnızca beş parça tuvalet kâğıdı getirebileceğimizi söyledi. Bence bu çok saçma bir kural çünkü günde beş parça ile HİÇ KİMSENİN idare edebileceğini sanmıyorum.

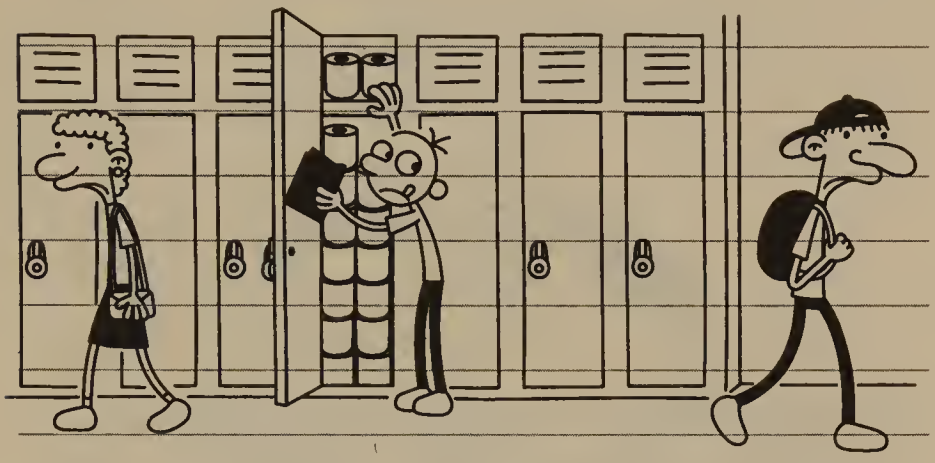
Dün, yanında getirmesi gerekenden fazla tuvalet kâğıdı getiren birkaç çocuk yakalandı. Bu yüzden artık öğretmenler sabahları kapıdan girerken çantalarımızı arıyorlar.

Perşembe

Geçen hafta müdür beş parça kuralını koyduğunda, ben dolabıma yaklaşık yirmi rulo tuvalet kâğıdı stoklamıştım bile.

Öğretmenler şimdi öğrencilerin dolaplarında rasgele arama yapıyorlar. Er ya da geç benim stoğumu da ortaya çıkaracaklarını biliyordum.

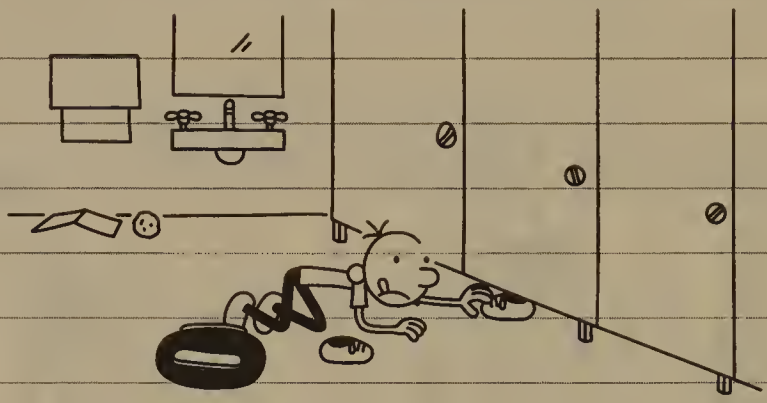

Stoğumun yıl sonuna kadar yeteceğinden emin olmak istiyordum; bu yüzden onu korumanın bir yolunu bulmalıydım.

Bunun TEK yolunun tuvalette kendime özel bir kabinimin olması ve tuvalet kâğıtlarımı oraya saklamak olduğuna karar verdim.

Böylece pazartesi günü çok temiz bir kabin seçtim ve kapıyı kilitledim. Kapının altından emekleyerek çıktım.

Sonra, içerisi dolu görünsün diye, evden getirdiğim eski spor ayakkabıları içeri soktum.

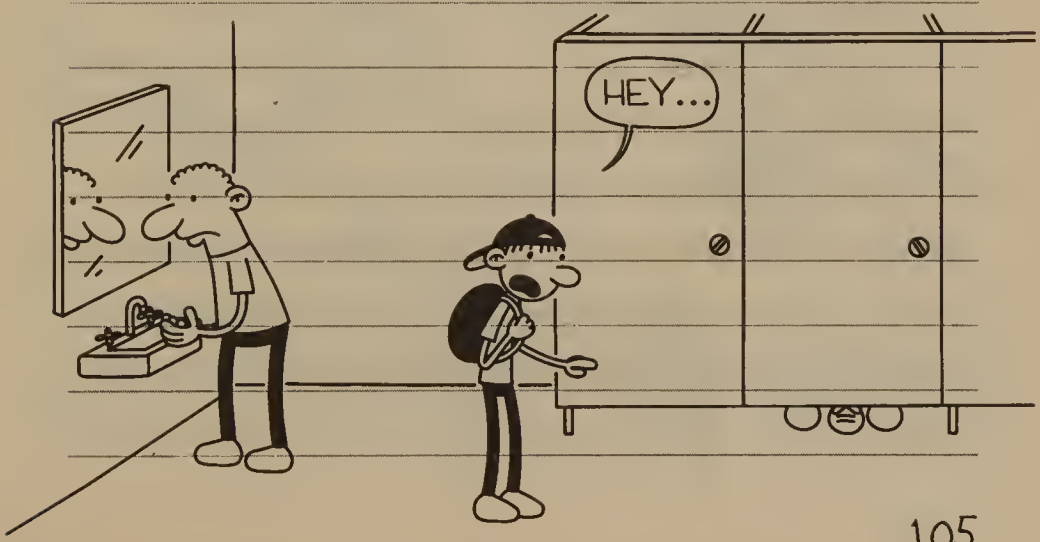
Bu hafta ne zaman tuvalete gitmem gerekse, etrafı kollayıp kimsenin olmamasına dikkat ettim. Sonra kabinimin kapısının altından emekleyerek girdim. Sanki orada küçük bir apartman dairem varmış gibiydi. Keşke bu fikir uzun süre önce aklıma gelseydi.

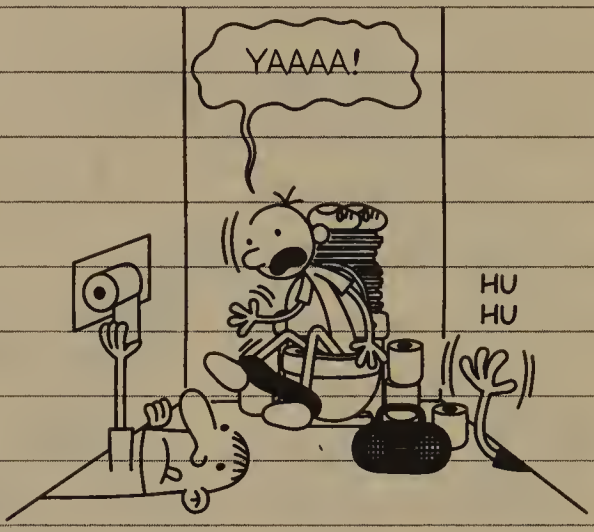
Birkaç gün boyunca sistemim kusursuz işledi. Hiç kimse benim özel kabinimi kullanmayı DENEMEDİ bile.

Ama sonra yedek ayakkabılardan birini yerden almayı unuttum ve sanırım bu, dışarıdan bakıldığında şüphe uyandırıcı göründü.

Çok geçmeden insanlar benim kaliteli tuvalet kâğıdı istiflediğimi anladılar ve kısa süre içinde her şey altüst oldu.

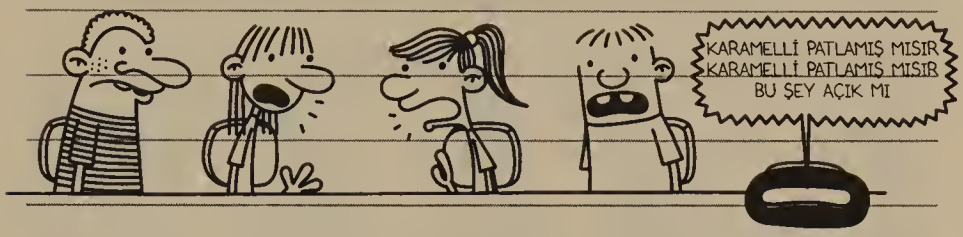

Cuma

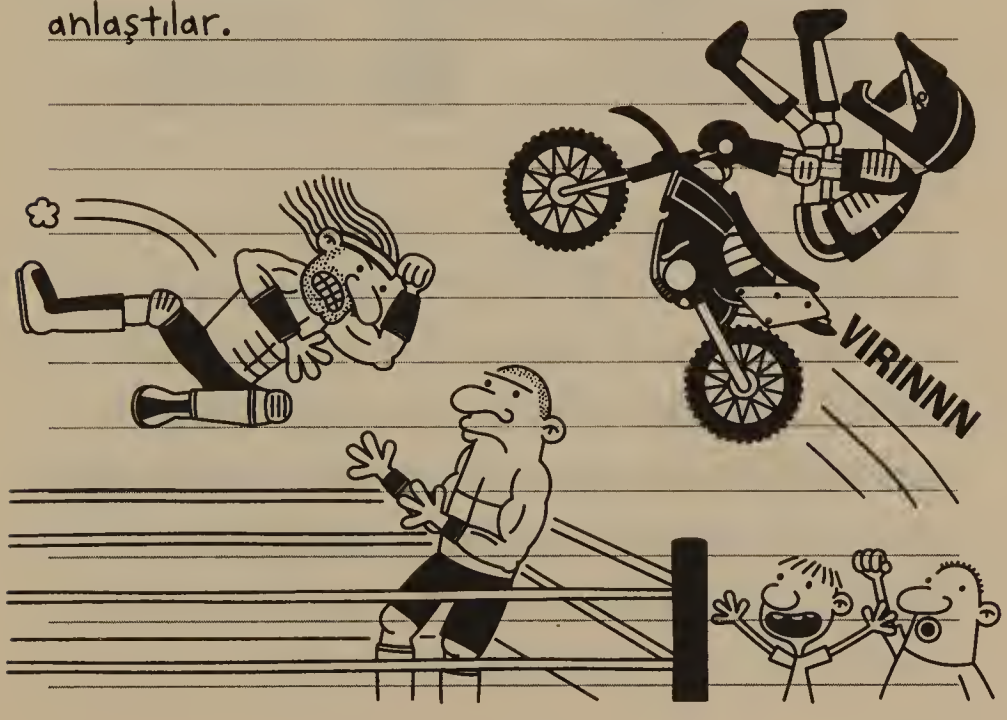
Bence öğrencilerin tuvalet kâğıdı deneyiminden aldığı ders şu oldu: Eğer bir şey istiyorsak, kendi başımızın çaresine bakmak zorundayız.

Bu yüzden geçen hafta öğrenci meclisi, sınıf için yardım toplamak konusunda beyin fırtınası yaptı ve fikirler ortaya attı. Başkan Yardımcısı, Hillary Pine, araba yıkayabileceğimizi söyledi. Olivia Dabis ise büyük bir bahçe pazarı kurmamızı önerdi.

Ben patlamış mısır satmamız gerektiğini düşünüyordum ama ya Rowley telsizini açmamıştı ya da herkes beni duymazdan geliyordu.

Eugene Ellis, spor salonunda bir profesyonel güreş karşılaşması önerdi. Javan Hill, motosiklet gösterisi fikrini ortaya attı. Ama hangi fikri daha çok sevdiklerine karar veremediler ve motosiklet-güreş karışımı bir etkinlik konusunda anlaştılar.

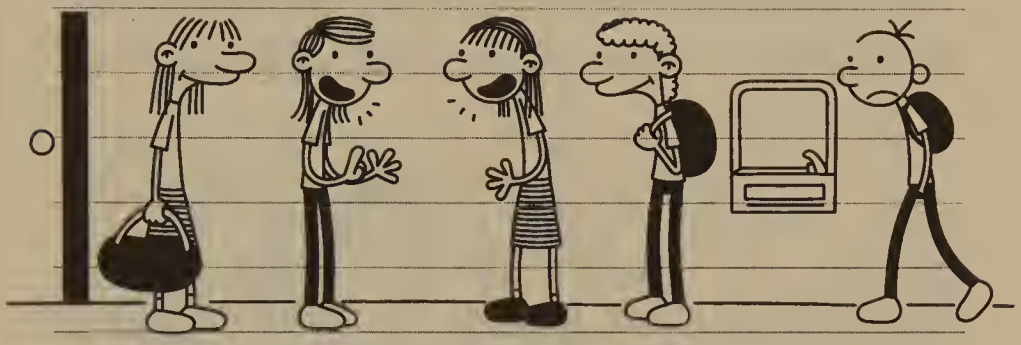
Sanırım Eugene böyle bir şeyi düzenlemek için çok çalışmak gerekeceğini anladı ve bu işi Başkan Yardımcısı'na devretti. Hillary bir Yardım Toplama Komitesi oluşturdu ve öğrenci meclisindeki arkadaşlarının buna katılmasını sağladı.

Pazartesi günü, Hillary öğrenci meclisine rapor verdi ve etkinlik için her şeyin planlandığını ama Yardım Toplama Komitesi'nin orijinal fikir üzerinde birkaç "küçük değişiklik" yaptığını söyledi.

Nasıl olduysa, motosiklet /güreş etkinliği, SEVGİLİLER GÜNÜ dansına dönüşmüş. Eugene ve diğerleri bunu tekrar değiştirmek istediler ama Bayan Birch, Yardım Toplama Komitesi'nin kararına saygı duymaları gerektiğini söyledi. Ben işin aslının başka olduğundan, Bayan Birch'in spor salonuna motorlu araçların girmesi fikrine bayılmadığından eminim.

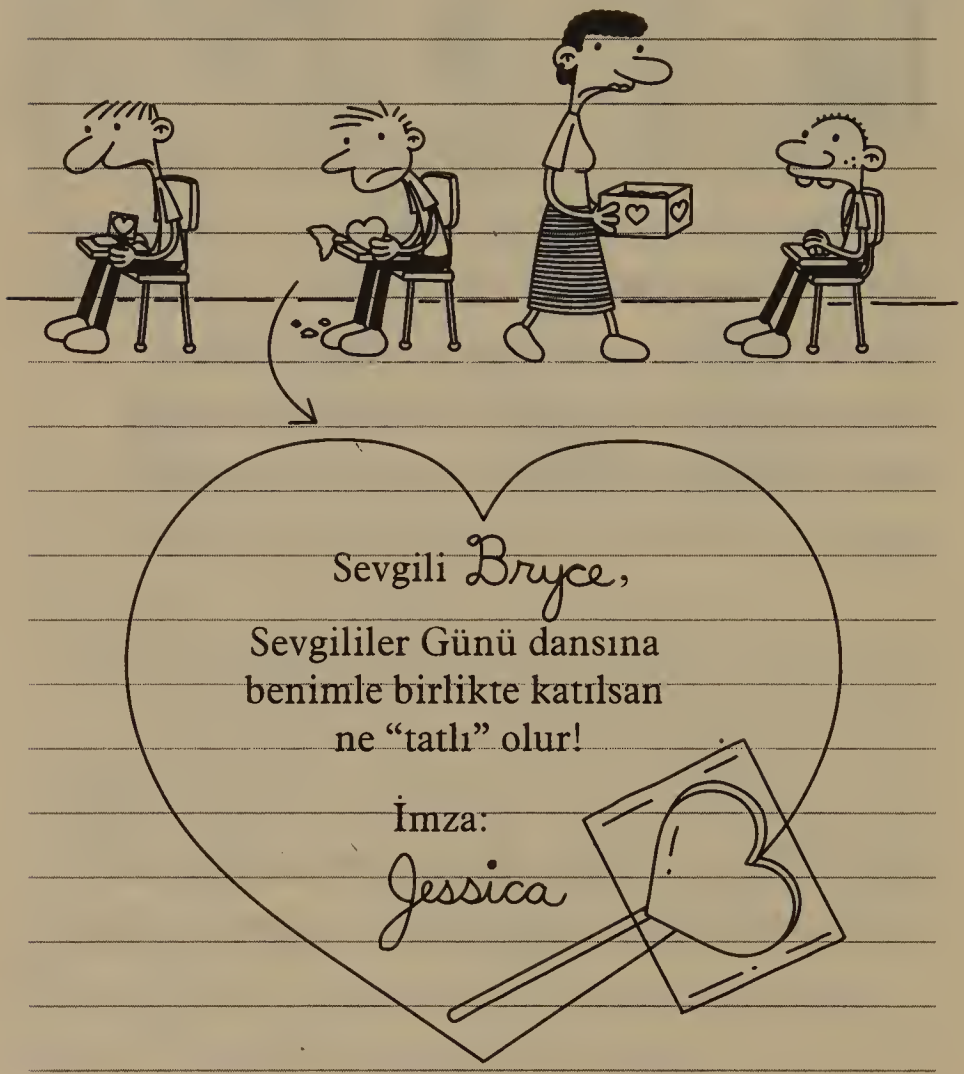
Sevgililer Günü dansı haberi yayıldığından beri, okulda herkes bunu konuşuyor. Kızlar, çok heyecanlanmış görünüyorlar ve sanırım bunu bir tür ortaokul balosu gibi görüyorlar.

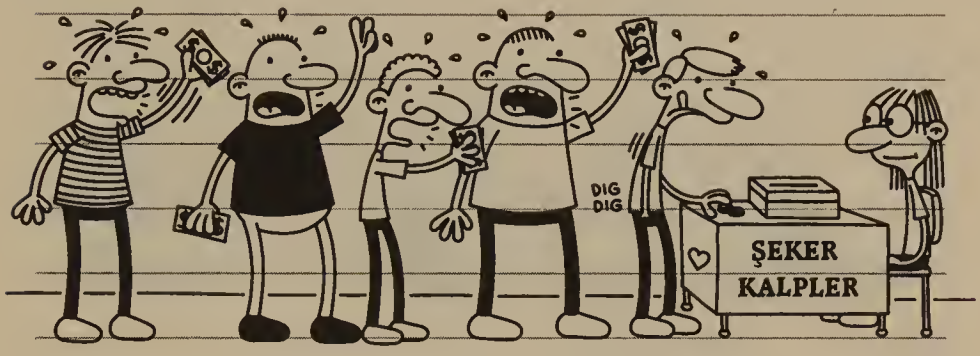
Dans Komitesi kuruldu bile. Rowley de Sosyal Başkan olduğu için komiteye davet edildi. Komitede erkek temsilci bulunmasına memnun oldum; çünkü iş kızlara kalsaydı, o gecenin eğlencesi olarak Krisstina'yı davet ederlerdi.

Oğlanların çoğunun dansla ilgilendiği yok. Bir grup cocuğun, okulun spor salonundaki bir dansa gitmek için asla üç papel vermeyeceklerini söylediklerini duydum. Ama geçen hafta sınıfta ilk Şeker Kalpler dağıtılınca, her şey değişti.

Şeker Kalpler, Sevgililer Günü dansının davetiyeleri. Dans Komitesi geçen gün öğle yemeğinden sonra bunları satmaya başladı. Yirmi beş sent verdiğinizde, istediğiniz birine Şeker Kalp gönderebiliyorsunuz. Bryce Anderson'a en az beş farklı kızdan Şeker Kalp gelmişti.

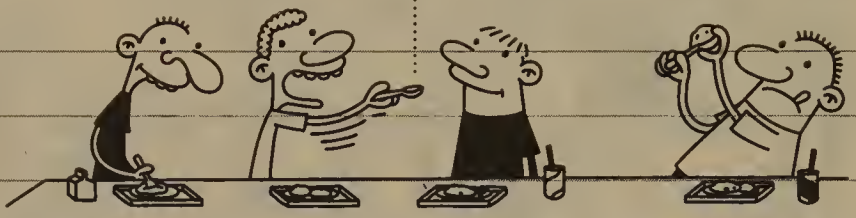
Şeker Kalpler'in ilk dalgası dağıtıldıktan sonra hiç Şeker Kalp alamayan oğlanlar alanları kıskandılar. Şimdi HERKES dansa gitmek istiyor çünkü dışlanmak istemiyor. Bu yüzden dün öğle yemeğinde Şeker Kalpler'e birden büyük ilgi oldu.

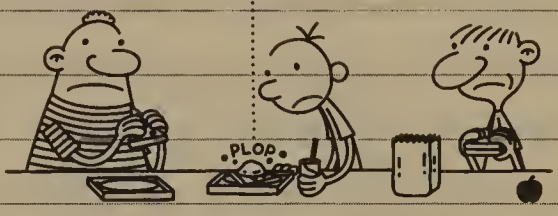
Daha önce dediğim gibi, bu yıl bizim sınıfta oğlanların sayısı kızlardan çok daha fazla. Bu yüzden sanırım bir sürü oğlan, dansa birlikte gideceği birini bulamamaktan korkuyor. Bu yüzden çoğu, etrafta bir kız varken, gerçekten çok farklı davranıyor.

Öğle yemeğinde, oğlanlar kaşıklarla patates püresi alıyorlar ve bunları yukarı fırlatıp tavana yapıştırmaya çalışıyorlar.

Patateslerin böyle yapışması için içine NE koyduklarını sormayın bana!

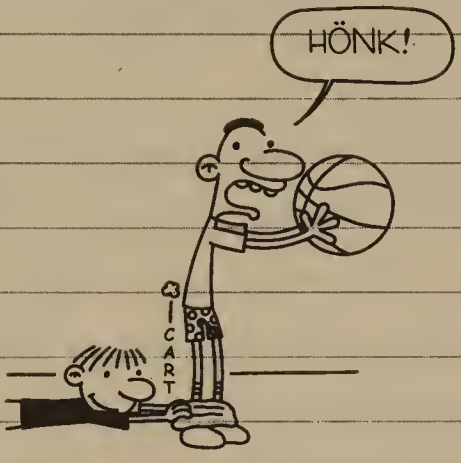
Bazen oturacak bir yer bulmadan önce başımı kaldırıp yukarı bakmayı unutuyorum.

Kızlar, bu patates püresi meselesinden nefret ediyorlar. Bu yüzden kantinin öbür ucunda oturuyorlar. Ama artık oğlanlar, böyle serseri gibi davranmaları durumunda kızların hiçbirinden Şeker Kalp alamayacaklarını biliyorlar.

Birçok oğlan için kızların yanında olgun davranmanın çok zor olduğunu biliyorum. Bu yüzden bazıları etrafta kızlar yokken her türlü yaramazlığı yapıyorlar.

Beden Eğitimi dersinde, basketbol çalışmasının tam ortasındaydık. Kızlar spor salonunun bir tarafında, oğlanlar diğer tarafında oynuyordu. Geçen gün, Anthony Renfrew adındaki çocuk, Daniel Revis serbest atış yaparken onun şortunu indirmenin çok komik olacağını düşündü.

Daniel dışında herkes kahkahalarla güldü ama sonra Daniel, bir atış yapmaya hazırlanan Anthony'den intikamını aldı. Biraz sonra herkes birbirinin şortunu aşağı indiriyordu. O zamandan beri her şey ÇOK KÖTÜ.

Artık herkes birinin şortunu indireceği paranoyasını yaşadığından, basketbol antrenmanı sırasında kimse ayağa kalkmıyor.

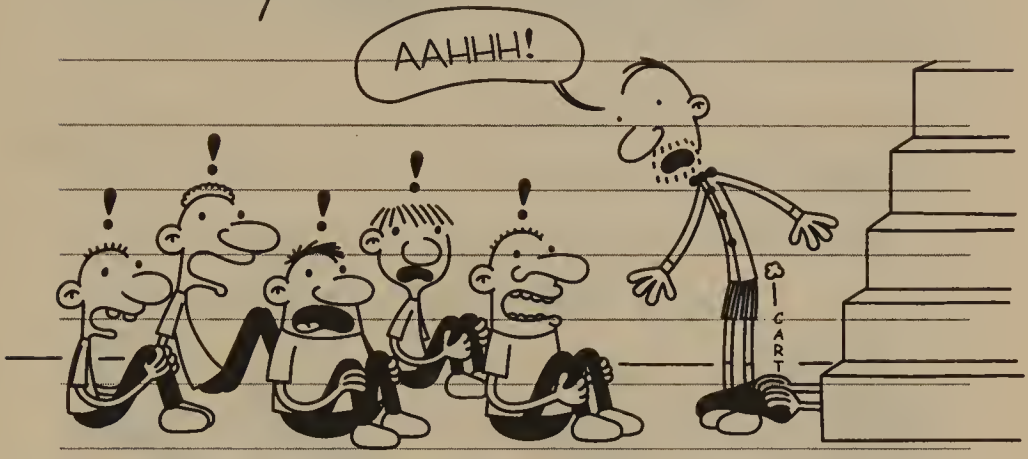
Ben de kendimi iyice emniyete almak için, eşofmanımın altına iki şort giymeye başladım.

İşler öyle kötü bir hal almaya başladı ki, bugün Müdür Yardımcısı Roy spor salonuna geldi ve oğlanlara nutuk çekti. Bunda gülünecek bir şey olmadığını, bundan sonra başka bir öğrencinin şortunu indirmeye kalkan kişinin okuldan uzaklaştırılacağını söyledi.

Ama Müdür Yardımcısı Roy'un durduğu yer konusunda daha dikkatli olması gerekirdi. Çünkü çocuklardan biri bankların altına girdi ve onu hazırlıksız yakaladı.

Bunu her kim yaptıysa, Müdür Yardımcısı Roy'un kendisini yakalamasına fırsat vermeden kaçtı. Kimse onun kim olduğundan emin değil ama kendisine Deli Şort adını taktılar.

Salı

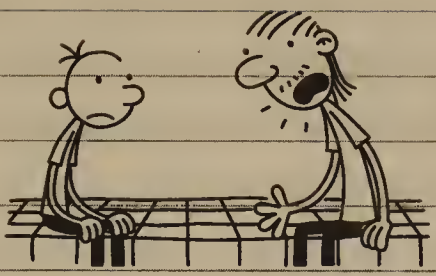
Şeker Kalpler ortaya çıkalı yaklaşık bir hafta oldu ve ben de henüz hiç Şeker Kalp almadığım için endişelenmeye başladım. Hayatım boyunca tavana patates püresi fırlatmadım, kimsenin şortunu da indirmedim. Bu yüzden günümüzde bir erkeğin bir kızı etkilemek için ne yapması gerektiğini merak ediyorum.

Sınıftaki oğlanların her birine bir Şeker Kalp gelmiş gibi görünüyor. Travis Hickey'ye bile bir tane geldi. Oysa kendisi, üç beş kuruş karşılığında çöp tenekesinden çıkmış pizza artıklarını bile yer.

Önceki gece, Gary Amca benim odamda bilgisayarda oyun oynuyordu. Ona Sevgililer Günü Dansı'ndan ve Şeker Kalpler'den söz ettim. İster inanın ister inanmayın, çok güzel öğütler verdi bana.

Gary Amca, bir kızın ilgisini çekmenin en iyi yolunun kendini "ulaşılmaz" göstermek olduğunu söyledi. Bir sürü Şeker Kalp satın alıp KENDİME göndermeliymişim. Böylece kızlar benim kaçırılmaması gereken popüler biri olduğumu düşünürlermiş.

Keşke Gary Amca ile konuşmayı çok daha önce akıl etseymişim. Kendisi dört kere evlendi; bu yüzden ilişkiler konusunda UZMAN.

Dün iki dolarlık Şeker Kalp aldım; bugün sınıfta bunlar bana teslim edildi.

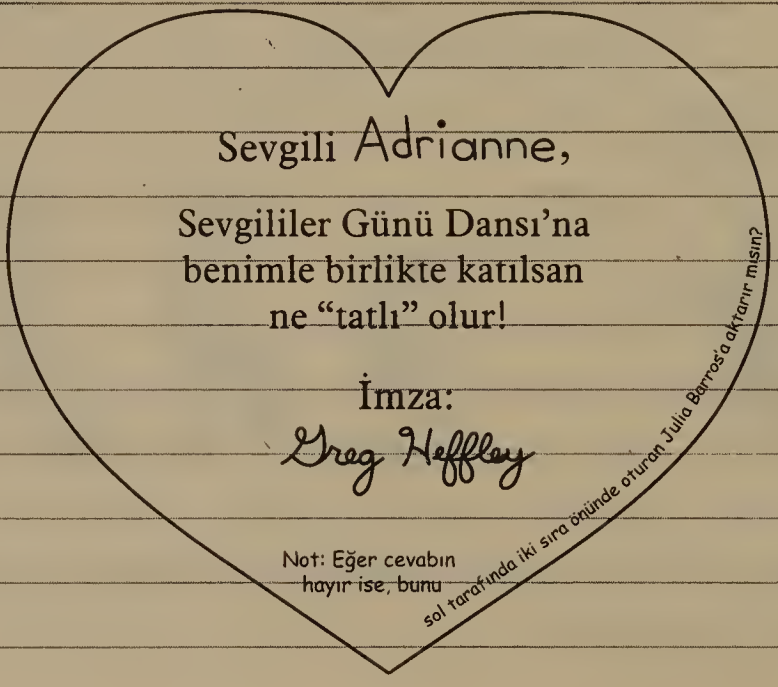

Umarım bu işe yarar çünkü iki dolar benim öğle yemeği paramdı.

Cuma

Çarşamba gününe kadar beş dolarım uçup gitmişti. Kendim için Şeker Kalpler almaya devam edersem, açlıktan öleceğimi fark ettim. Bu yüzden bir KIZ için Şeker Kalp almaya ve bu durumda işlerin nasıl gideceğini görmeye karar verdim.

Dün öğle yemeğinde bir Şeker Kalp alıp Adrianne Simpson'a gönderdim. Kendisi İngilizce dersinde benim birkaç sıra ötemde oturuyor. Ama bütün paramı tek bir kişi için riske atmak istemediğimden, kendimi garantiye aldım.

Bu sabah sınıfa girdiğimde, Adrianne ve Julia bana kötü kötü bakıyorlardı. Bu yüzden ikisinin cevabının da hayır olduğunu varsayıyorum.

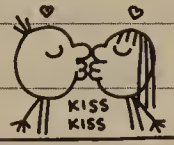
Bu arada bir kızı dansa davet etmenin TEK yolunun Şeker Kalp olmadığını fark ettim. Sınıfta, benim tarih dersinde oturduğum sırada oturan Leighann Marlow adında bir kız var. Ben de masamın üzerine onun için bir not yazdım. Bu yüzden para harcamam da gerekmedi.

Ne yazık ki, okuldan sonra cezaya kalanların bu sınıfta tutulduğunu unutmuşum. Gerizekâlının biri, Leighann'in notumu okumasına fırsat bırakmadan bir cevap yazmış.

Selam Leighann
Eğer dansa birlikte gidebileceğin birini arıyorsan, buraya yazarak bana bildir yeter.
Greg Heffley

Selam Greg
Çok üzgünüm ama seninle dansa gitmek istemiyorum.
Leighann

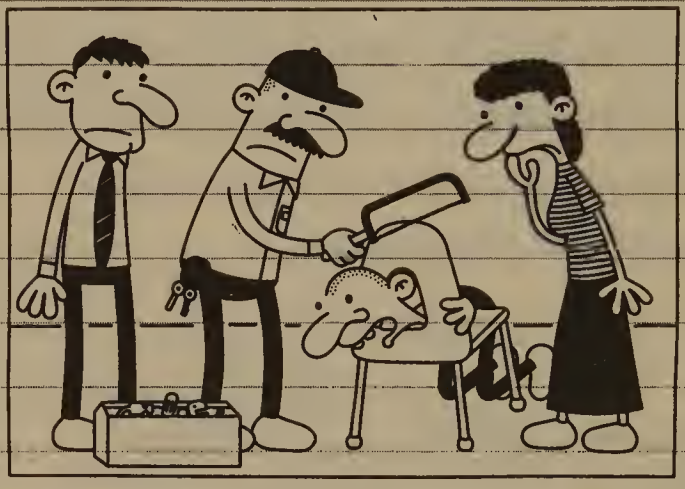
Sevgili Greg
Evet, seninle dansa giderim.
Not: Benimle evlenir misin?

KIH KIH KIH

Cok gerginim cünkü görünüşe göre bu noktadan sonra aralarından seçim yapabileceğim pek fazla kız kalmadı.

Henüz kimseye sözü olan kızlardan biri Erika Hernandez. Kendisi, erkek arkadaşı olan Jamar Law'dan yeni ayrıldı. Jamar, okulda kafasını iskemleye sıkıştırmakla ünlü. Temizlik görevlisi, iskemleyi testereyle keserek onu kurtarmak zorunda kalmıştı. Hepsi okul yıllığında var.

Abuk Subuk Bir Durum: Jamar Law., Bayan Moran'ın resim dersinde kafasını iskemleye sıkıştırınca, Bay Lewis imdadına yetişti.

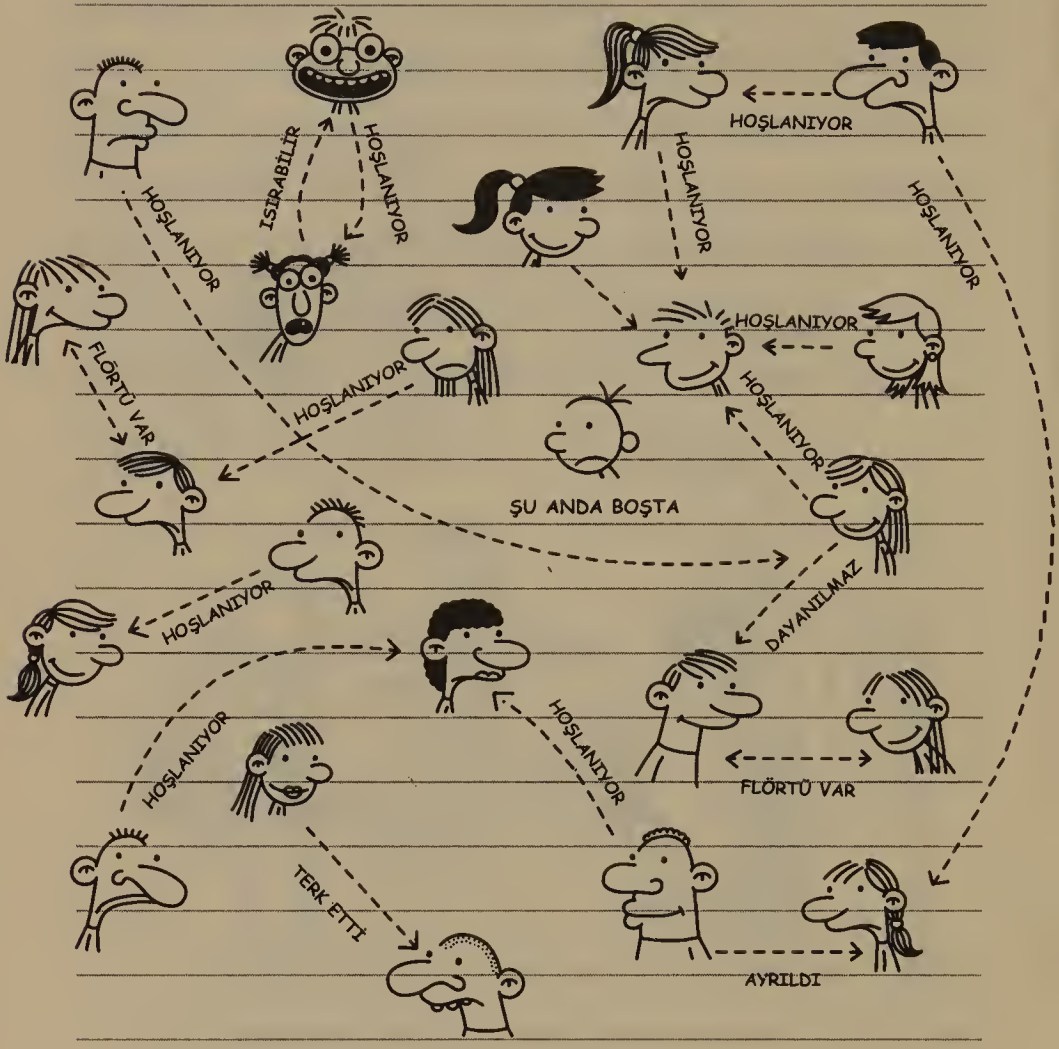
Erika gercekten cok güzel ve hoş bir kız. Bu yüzden Jamar gibi bir denyo ile ne diye cıktığını sormayın bana.

Erika benim dans listemin en başında olabilirdi. Ama onunla aramda her şey yolunda giderse, sürekli eski erkek arkadaşını düşüneceğimden, bunu atlatamayacağımdan endişelendim.

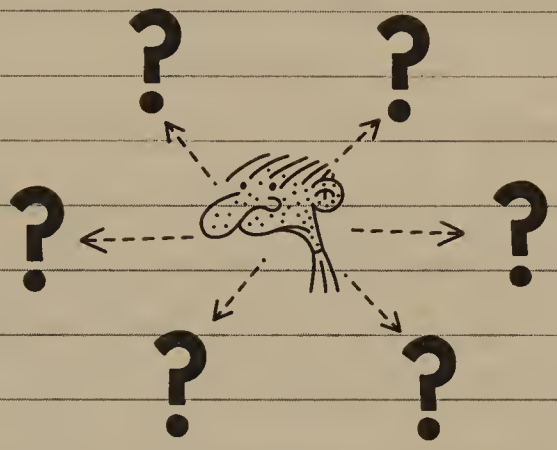
Erika Hernandez'in durumu, diğer kızların hayatında da Jamar Law gibi tipler olup olmadığını merak etmeme yol açtı. Okulda kimin kiminle çıktığının kaydını tutmak zor ve dansa birlikte gideceğin birini ararken bu önemli bir bilgi. Bu yüzden sınıfımdaki herkesin birbiriyle ilişkisini gösteren bir şema çizdim.

Daha çok işi var ama tamamlanmamış hali şu:

Şemada beni endişelendiren çocuk Evan Whitehead. Onun bizim sınıftaki bir sürü kızı öptüğünü söyleyip durduğunu duydum.

Ama geçen hafta Evan, suciceğine yakalandığı için okuldan eve gönderildi. Hâlâ bu hastalığa yakalanılabildiğini bilmiyordum. Kim bilir kaç kıza mikrop bulaştırmıştır!

Evan'ın asla öpmediğinden kesinlikle emin olduğum kızlardan biri, Julie Webber. Çünkü Julie beşinci sınıftan beri Ed Norwell ile çıkıyor. Ama bugünlerde ilişkilerinin biraz sallantıda olduğunu duydum. Bu yüzden işleri hızlandırmak için elimden geleni yapmayı düşünüyorum.

Salı

Gary Amca bana eğer bir kızın benimle dansa gelmesini istiyorsam, onunla yüz yüze konuşmam gerektiğini söyledi. Ben bundan kaçınmaya çalışıyordum ama belki de haklıdır.

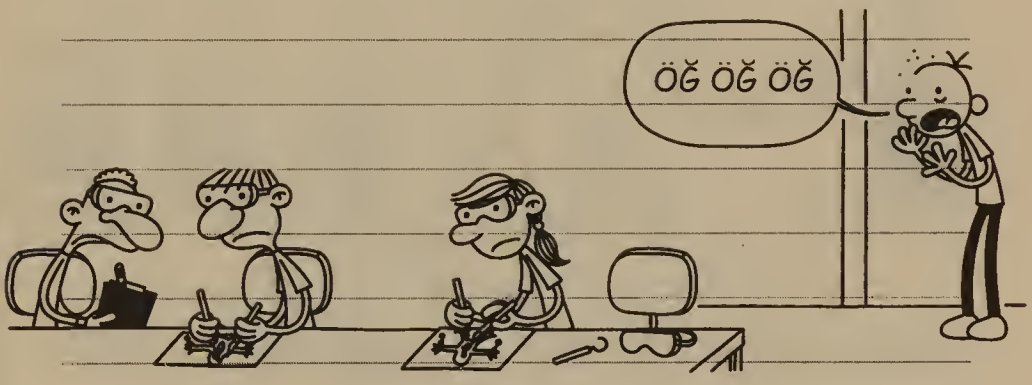
Sınıfta hep bir şekilde ilgi duyduğum Peyton Ellis adında bir kız var. Dün onu musluktan su içerken gördüğümde, durdum ve sabırla işini bitirmesini bekledim. Ama Peyton beni göz ucuyla görmüş ve kendisini dansa davet edeceğimi anlamış olmalı ki, ben orada salak gibi dikilirken su içmeye devam etti.

Sonunda zil çaldı ve ikimiz de sınıfa girmek zorunda kaldık.

Peyton'ı doğru dürüst tanımıyorum, bu yüzden belki de ona teklifte bulunmaya çalışmak kötü bir fikirdi. Öyle ya da böyle bağlantımın olduğu kızlara teklif etmemin daha iyi olacağını anladım. Aklıma gelen ilk kişi, Fen Bilgisi dersindeki laboratuvar eşim Bethany Breen idi.

Ama Bethany üzerinde pek iyi bir izlenim bıraktığımı sanmıyorum. Anatomi dersindeydik ve son birkaç gündür kurbağaları parçalıyorduk. Ben böyle şeylerden çok iğrenirim; bu yüzden parçalama işini Bethany'ye bıraktım ve ben sınıfın öbür ucunda durup kusmamaya çalıştım.

Bugün, bu çağda neden içlerinde ne olduğunu görmek için kurbağaları açıyorlar, anlamış değilim gerçekten!

Biri bana kurbağanın içinde bir kalp ve bağırsak olduğunu söylese, ona inanırım gider.

Laboratuvarda Bethany ile eş olduğum için çok mutluydum. Hatırlıyorum da, ilkokuldayken ne zaman bir öğretmen bir kızla bir oğlanı eşleştirse, diğer çocuklar ÇILDIRIRDI:

Laboratuvarda Bethany ile eş olduğumda, sınıfın geri kalanından bir tepki bekliyordum. Ama sanırım herkes böyle şeylerden bıkmıştı artık.

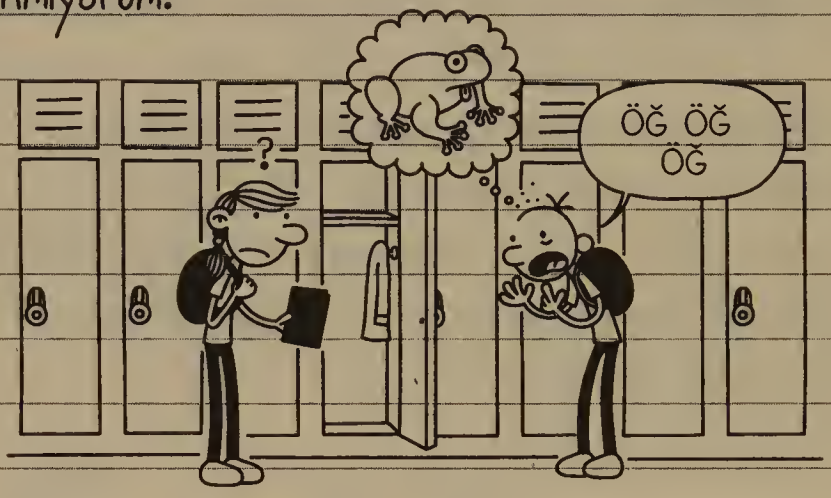

Kurbağa parçalama konusundaki becerilerimle Bethany'yi etkileyemesem de, yine de onun karşısında bir şansım olabileceğini düşünüyordum. Övünmek filan istemiyorum ama ben gerçekten müthiş bir laboratuvar eşiyim.

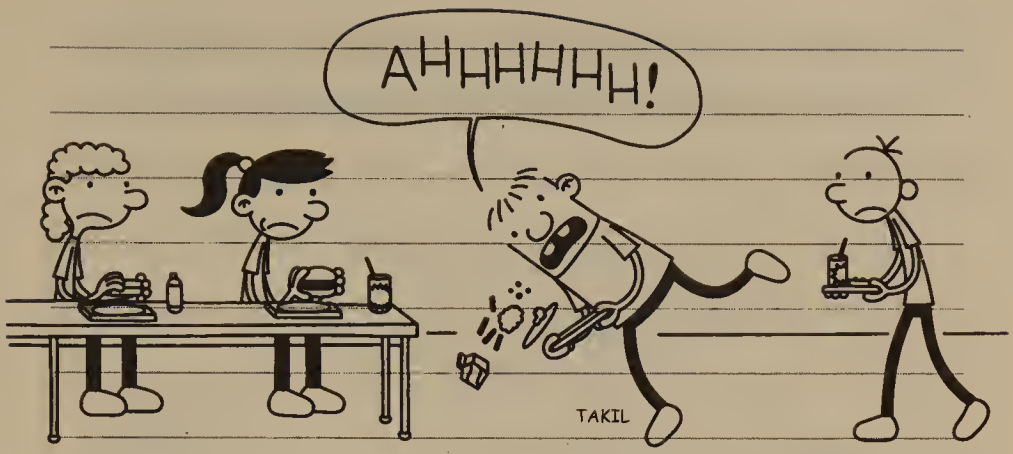
Dün gün sonunda, Bethany'nin yanına gittim. Dolaptan montunu alıyordu.

Her gün kırk beş dakikayı laboratuvar eşi olarak geçirsek de, onunla konuşurken biraz heyecanlanıp gerildiğimi itiraf etmeliyim. Ama daha tek kelime edemeden, aklıma kurbağalar geldi. Bethany ile ilişkimizin yürüyeceğini sanmıyorum.

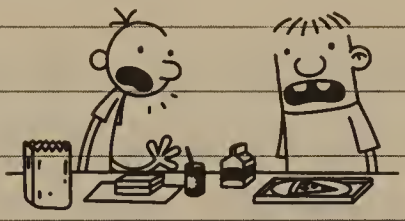

Dün gece, Gary Amca'ya okulda olanları anlatıyordum. Sorunumun bunu tek başıma yapmaya çalışmam olduğunu, kızlara cazip görünmek için bir "yancı"ya, yani çirkin kızları oyalayıp kendini feda edecek birine ihtiyacım olduğunu söyledi.

Sanırım Rowley MÜKEMMEL bir "yancı" olabilir. Çünkü onun yanında kendim gibi davrandığımda bile iyi görünüyorum.

Bugün Rowley'den benim "yancım" olmasını istedim, durumu anlattım ama pek anlamadı. Ben de bir anlamda dans için kampanya yöneticim olacağını söyledim.

Rowley o zaman ikimizin de birbirimizin "yancısı" olabileceğimizi, dansta eş bulmak konusunda birbirimize yardımcı olabileceğimizi söyledi. Ben de bunu sırayla yapmamız gerektiğini açıkladım. İçimden bir ses önce benim durumumla ilgilenmemiz gerektiğini söylüyor çünkü Rowley'e dans eşi bulmak uzun vadeli bir proje olabilir.

Bu "yancı" meselesini öğle yemeğinde denedik. Ama bence daha katetmemiz gereken uzun bir yol var.

Perşembe

Bugün okuldan eve dönerken, Rowley, Dans Komitesi'nden Alyssa Grove adındaki bir kızın erkek arkadaşından yeni ayrıldığını ve dansa gitmek için kendine bir eş aradığını duyduğunu söyledi.

Gördünüz mü? İşte bu yüzden Rowley'i yancım ilan ettim. Alyssa bizim okulun en popüler kızlarından biri. Diğer acıkgözlerden biri onu kapmadan önce, hızlı hareket etmek zorundaydım.

Eve gider gitmez hemen Alyssa'nın numarasını çevirdim. Ama cevap vermedi. Telesekreter o kadar hızlı devreye girdi ki bir anda kendimi mesaj bırakırken buldum.

Mesajımı silmek ve baştan başlamak için telefonda bir düğmeye bastım. Ama ikinci mesajım da pek başarılı olmadı.

Yirmi mesaj filan kaydetmiş olmalıyım çünkü kusursuz olsun istiyordum. Ama Rowley de benimle birlikte odadaydı ve cok sessiz durmaya çalışıyordu. Ben de ne zaman ona baksam, dağılıyordum.

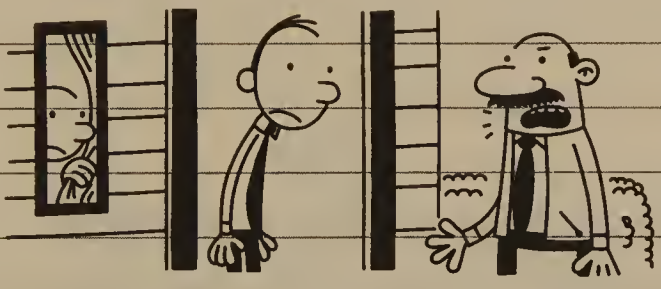
Biraz sonra Rowley ve ben gercekten cok eğleniyor ve dalga geçiyorduk.

Rowley bizim evdeyken, ciddi bir mesaj bırakmamın imkânsız olduğunu anlamıştım. Bu yüzden son mesajı da silip telefonu kapattım. Yarına kadar bekleyip Alyssa ile yüz yüze konuşabileceğimi düşündüm.

Ama meğer benim bastığım düğme, Groveların telefonundaki mesajları silmiyormuş (bizim telefondakileri siliyor!). Bu yüzden bu gece akşam yemeğinden sonra kapı çalındı. Gelen, Alyssanın babasıydı.

Bay Grove, babama arkadaşımla benim onun telesekreterine münasebetsiz mesajlar bıraktığımızı, bundan sonra evlerini aramazsak çok memnun olacağını söyledi.

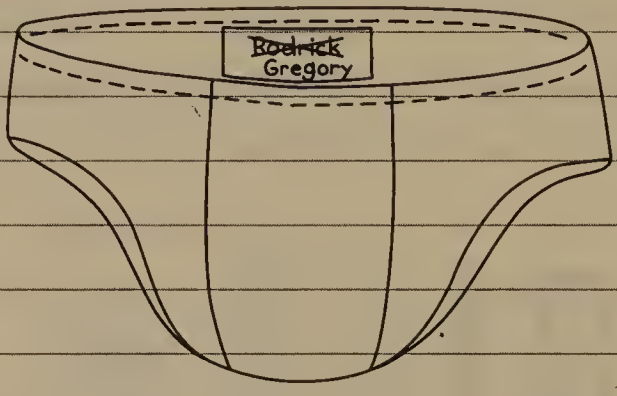

Yani sanırım Alyssa'yı da listemden silmem gerekecek.

Pazartesi

Gary Amca bana, eğer okuldaki kızlara doğru sinyaller göndermek istiyorsam, gardrobumu yenilemeyi düşünmemin iyi olabileceğini söyledi. Yeni bir gömlek ya da yeni ayakkabılar giymek onun özgüvenini artırırmış, benim için de bu işe yarayabilirmiş.

Mesele şu: Benim çok fazla yeni giysim YOK. Giydiklerimin %90'ı Rodrick'ten bana kalanlar. Annem abarttığımı düşünüyor ama kanıt istiyorsanız, iç çamaşırlarımdaki etiketlere bakabilirsiniz.

Ne giydiğim benim için önemli olmamıştır hiç. Ama şimdi Gary Amca yüzünden, gardırobumun benim şansımı azaltıp azaltmadığını düşünmeye başlamıştım.

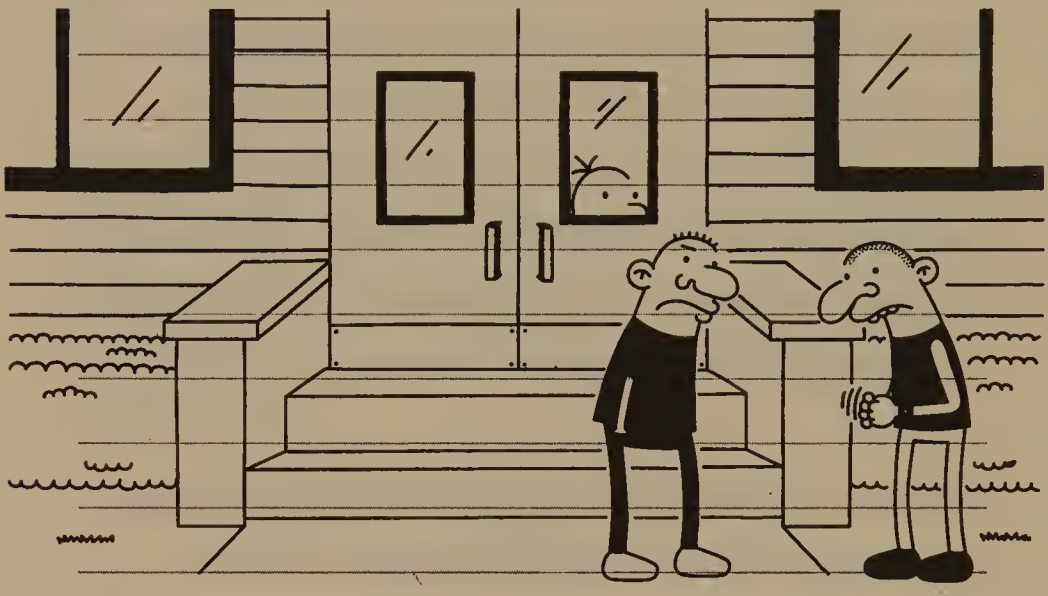
Bu hafta sonu anneme alışverişe gidip bana yeni kot pantolon ve ayakkabılar alıp alamayacağımızı sordum. Böylece okulda çok fiyakalı görünebilirdim. Ama bunu söyler söylemez pişman oldum.

Annem bana ortaokula giden çocukların nasıl dış görünümlerine çok fazla önem verdikleri, ne giyeceğimize karar vermeye çalışarak geçirdiğimiz zamanın yarısını derslerimize ayırsak, ülkemizin dünyada matematik sıralamasında yirmi beşinci olmayacağı konusunda uzun bir nutuk çekti.

Annemin hemen dışarı koşup bana bir sürü yeni giysi almayacağını bilmem gerekirdi. Annem okul aile birliğinde ve okul üniformasının zorunlu olmasını sağlamaya çalıştı. Çünkü üniforma giyen çocukların derslerinde daha başarılı olduklarını söyleyen bir makale okumuş.

Neyse ki yeterince imza toplayamadı. Ama okulda üniforma zorunluluğu çalışmalarını annemin başlattığı haberi yayıldı. Ben de birkaç hafta boyunca, her gün eve sağ salim gidebilmek için yarım saat beklemek zorunda kaldım.

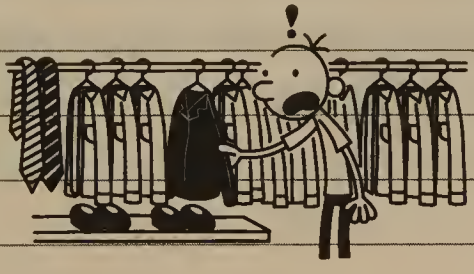
Annem beni giysi alışverişine götürmeyeceği için, ben de evi karıştırmaya ve giyebileceğim güzel bir şeyler var mı diye bakmaya karar verdim.

Önce Rodrick'in şifoniyerinin çekmecelerini karıştırdım ama giysiler konusunda zevklerimiz pek aynı değil bence.

Gary Amca, babamın dolabına bakmam gerektiğini söyledi. Çünkü bazen yetişkinlerin çok havalı görünebilecek "vintage" (o ne demekse!) kıyafetleri olabilirmiş. Hayatım boyunca babamı havalı bir şeyler giyerken görmedim. Ama yine de şansımı deneyebilirdim.

İyi ki Gary Amca bana bu tüyoyu vermiş. Çünkü ister inanın ister inanmayın, babamın dolabının arka tarafında TAM aradığım şeyi buldum.

SİYAH DERİ CEKETTİ bu. Babamın bunu giydiğini görmemiştim hiç. Ben daha doğmadan önce satın almış olmalıydı.

Babamın bu kadar havalı bir şeye sahip olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Birden ona çok farklı bakmaya başlamıştım.

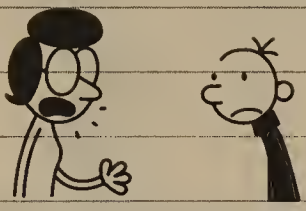

Ceketi giyip aşağı indim. Babam eski deri ceketini görünce çok şaşırdı. Bunu annemle çıkmaya başladığı günlerde aldığını söyledi.

Babama ceketi ödünç alıp alamayacağımı sordum. Kendisinin artık ihtiyacının olmadığını, alabileceğimi söyledi.

Ne yazık ki annem bu fikre sıcak bakmadı. Ceketin, bir ortaokul öğrencisinin giyemeyeceği kadar pahalı olduğunu, onu kaybedebileceğimi ya da bir yerine zarar verebileceğimi söyledi.

Ben de bunun haksızlık olduğunu, çünkü ceketin dolapta toz içinde öylece durduğunu söyleyerek karşı çıktım. Yani başına bir şey gelse de bir önemi yoktu aslında. Ama annem ceketin "yanlış mesaj" verdiğini, üstelik kışlık olmadığını iddia etti. Onu götürüp üst kattaki dolaba koymamı istedi.

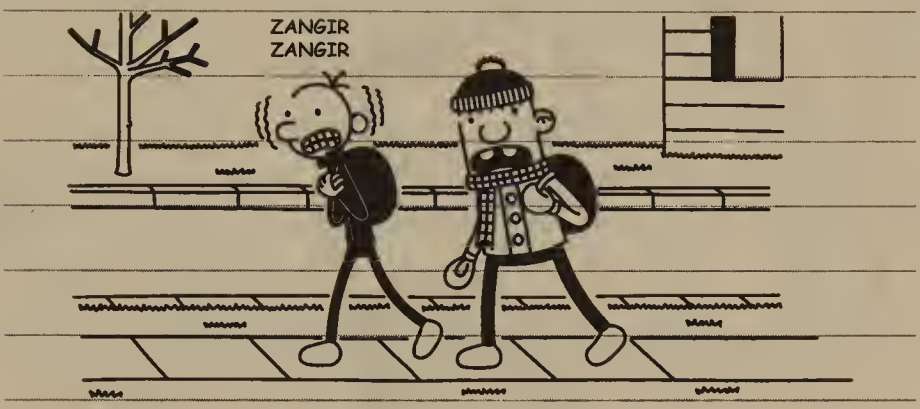
Ama bu sabah duştayken, okula o deri ceketle gitmenin ne kadar müthiş olacağını düşünmeden edemiyordum. Evden caktırmadan cıkabileceğimi, geri döndüğümde de ceketi annem fark etmeden dolaba geri koyabileceğimi biliyordum.

Böylece annem Manny'ye kahvaltı yaptırırken, üst kata cıktım, ceketi aldım ve ön kapıdan dışarı süzüldüm.

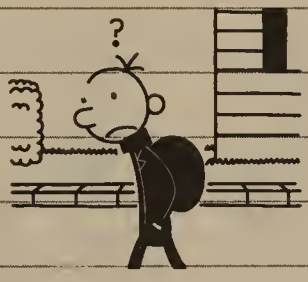

Öncelikle şunu söylemeliyim: Annem ceketin kışlık olmadığını söylerken haklıymış.

Ceketin astarı bile yoktu. Okula giderken yarı yolda kararımdan pişmanlık duymaya başlamıştım bile.

Eldivenlerim evdeki paltomun cebinde kalmıştı, ellerim de donuyordu. Ben de ellerimi ceketin ceplerine soktum ama her cepte bir şey vardı

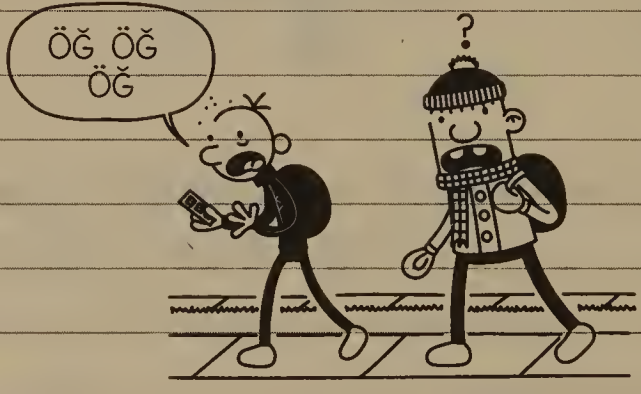

Ceplerden birinde çok havalı bir pilot güneş gözlüğü vardı, bu tam bir bonustu. Diğerinde, alışveriş merkezlerindeki fotoğraf kabinlerinde çektirilen fotoğraflardan bir tane buldum.

Önce resimdeki insanları tanıyamadım ama sonra bunların annem ve babam olduğunu fark ettim.

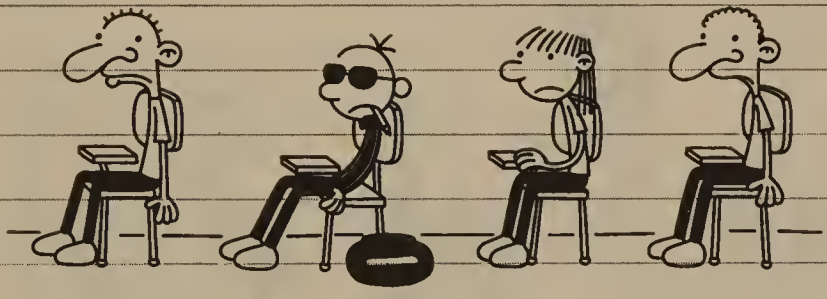
Keşke bu resmi kahvaltıdan hemen sonra görmeseydim.

Okula gittiğimde, koridorda yürürken herkes dönüp bana bakıyordu.

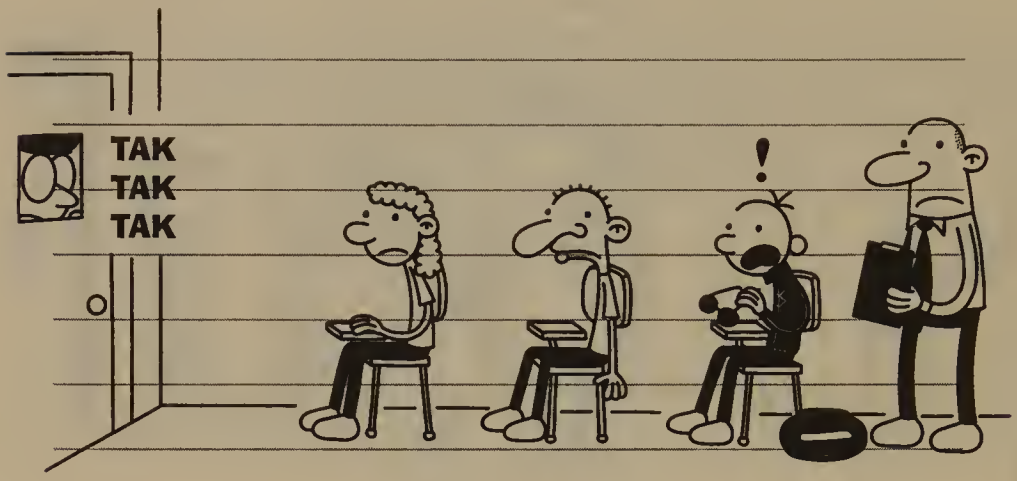

Hatta o kadar ilgi çektim ki, ceketi gün boyu üzerimden çıkarmamaya karar verdim. Sınıfta kendimi yepyeni biri gibi hissediyordum.

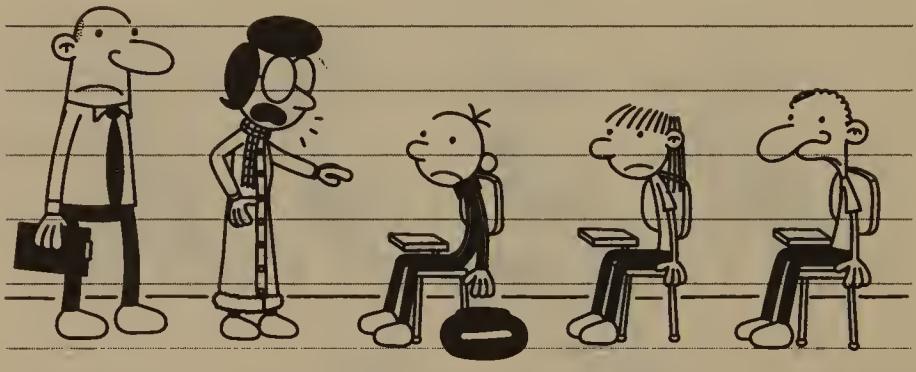

Dersleri başlatacak zil çalmadan birkaç dakika önce, kapıdaki küçük cam gürültüyle vuruldu.

Bunu yapanın kim olduğunu gördüğümde, az kalsın kalp krizi gecirecektim.

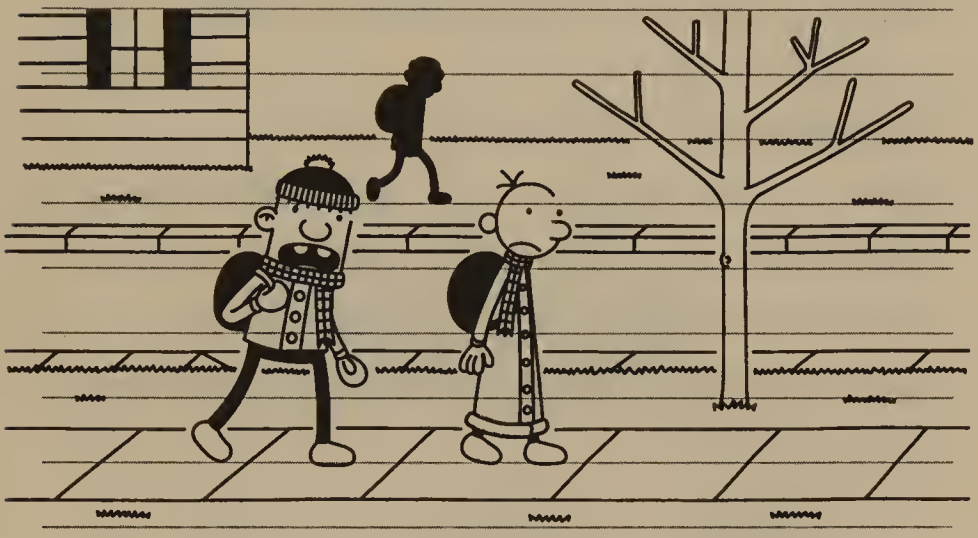

Öğretmen kapıyı açtı. Annem doğruca masama geldi ve herkesin önünde benden babamın deri ceketini geri vermemi istedi.

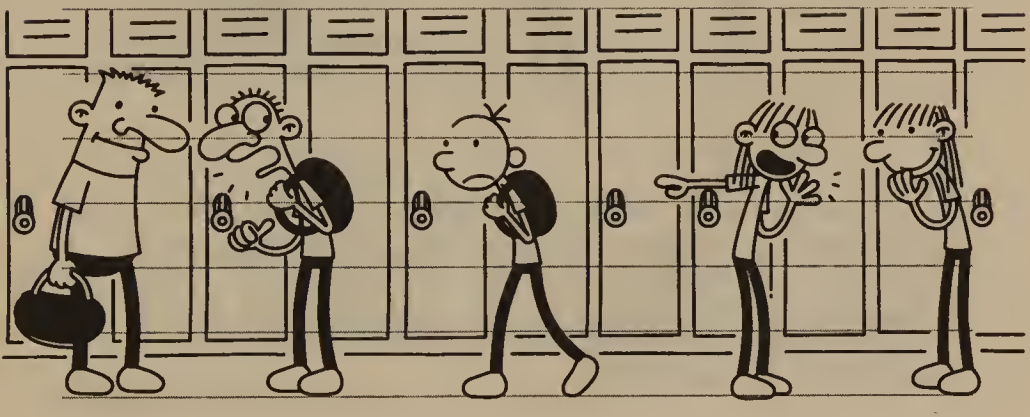
Anneme, havanın eve ceketsiz gidemeyeceğim kadar soğuk olduğunu söyledim. O da bana giymem için KENDİ mantosunu uzattı.

Bu durumdan pek hoşnut olmadım. Ama en azından eve dönerken üşümüyordum

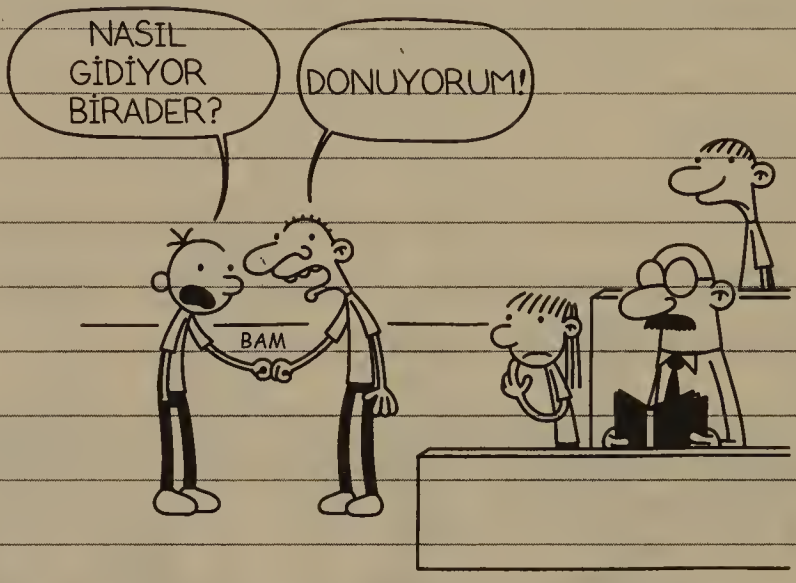
Çarşamba

Okulda herkes annesinin zorla kendi mantosunu giydirdiği cocuğu duydu. Bu, dans için kendime eş bulmamı daha da zorlaştıracak.

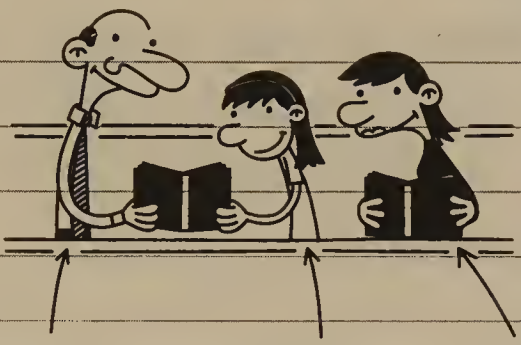
Bu yüzden ben de dansa bizim okuldan OLMAYAN biriyle gitmeye karar verdim. Ve sanırım bakabileceğim en mükemmel yeri buldum: kilise.

Kilise okulundaki öğrencilerin, devlet okuluna giden çocukların çok sert olduklarını düşündüğünü duymuştum. Bu yüzden, ne zaman arkadaşlarımdan biriyle kilisede karşılaşsam, kilise çocuklarının önünde çok havalı davranmaya çalışıyordum.

Geçenlerde, annem kilisede Bayan Stringer ile arkadaş oldu çünkü ikisi de Sonbahar Kermesi Komitesi'nde çalıştılar.

Stringer'ların kilise okuluna giden iki çocukları var. Wesley adında bir oğlan ve Laurel adında bir kız. Wesley'yi hiç görmedim. Ayin sırasında diğer küçük çocuklarla birlikte bodrumda oluyor herhalde.

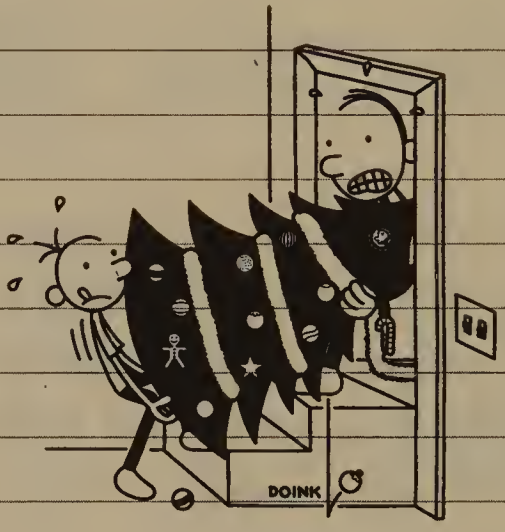
Birkaç akşam önce, annem, bu Cuma akşam yemeği için bütün Stringer ailesini bize davet etti. Manny ve Wesley'in iyi anlaşacaklarını, Manny'nin sonunda gerçek, canlı bir insanla arkadaş olabileceğini umuyor sanırım.

Ama asıl BENİM için bir şans var. Laurel benimle yaşıt ve sınıfımdaki kızların çoğundan daha güzel. Yani bu akşam yemeği benim talihimi değiştirebilir.

Cuma

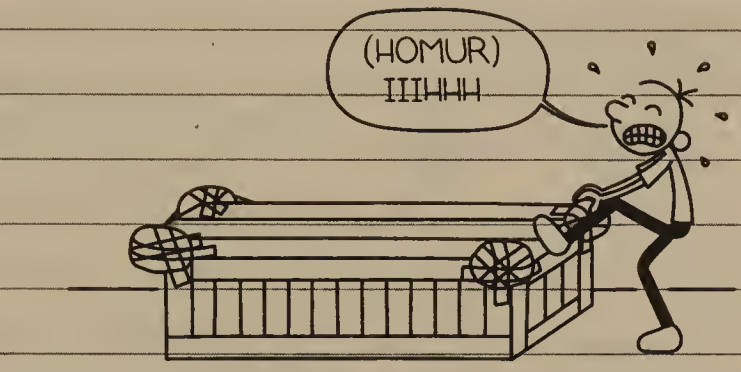
Annem, Stringerlar gelmeden önce uzun zaman harcayıp evde hazırlık yaptı. Etrafıma şöyle bir bakınca, benim de bazı hazırlıklar yapmam gerektiğini gördüm.

Her yerde utanç verici şeyler vardı. Bir kere, Noel ağacımız hâlâ salonda duruyordu. Süsleri indirmek çok uzun işti; bu yüzden babamla ağacı öylece garaja götürdük.

Salondaki mobilyaların her köşesine yapıştırılmış bebek bezleri vardı; Manny emeklemeye başladıktan sonra, annem evi bebeğe uygun hale getirmek için yapıştırmıştı bunları.

Bezlerin iyi tutması için ambalaj bandı kullanmıştı; bunları çıkarmak da hiç kolay değildi.

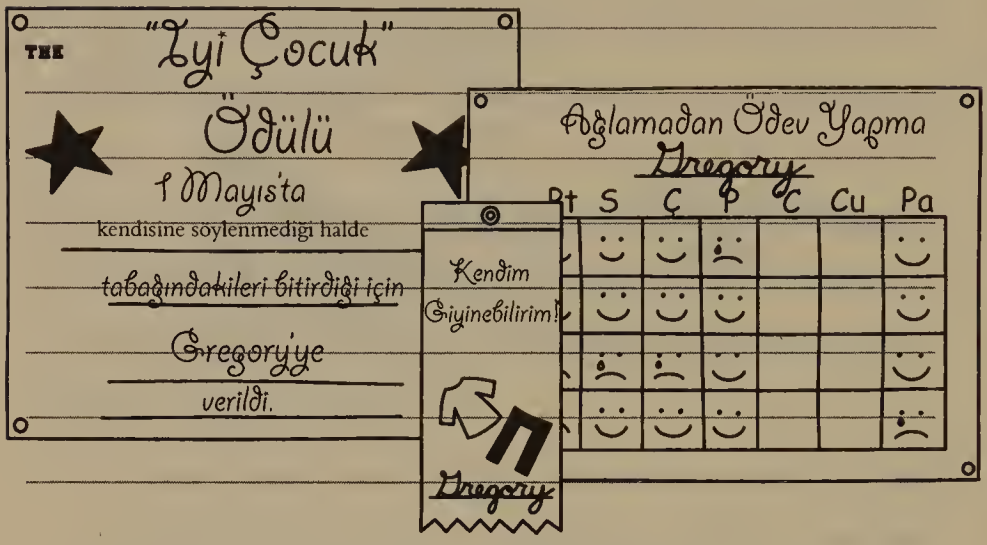

Gary Amca, salondaki kanepede şekerleme yapıyordu. Biz de üzerine bir örtü örttük ve kimsenin oraya oturmak istemeyeceğini umduk.

Sırada mutfak vardı. Mutfakta, üzerinde annemin biz çocuklara yıllardır vermiş olduğu sertifika ve kurdelelerin bulunduğu bir mantar pano var.

Üzerinde benim adımın yazılı olduğu her şey çok sinir bozucu. Ben de panoyu duvardan alıp kilere sakladım.

Stringer'lar geldiğinde, işlerin önemli bölümünü halletmiştik. Ama ziyaret çok sarsıcı bir şekilde başladı. Manny'nin okulda vampir gibi davranan bir çocuktan korktuğunu söylemiştim, hatırlıyor musunuz? İşte o çocuğun Wesley Stringer olduğu anlaşıldı.

Böylece, annemin Manny'nin yeni bir arkadaşı olacağına dair umutları suya düşmüş oldu. Manny yemek yemedi ve gecenin geri kalan kısmını odasında saklanarak geçirdi. Ben de bunu yapabilmeyi çok isterdim çünkü annem konukları etkilemek için garip, süslü püslü yemekler pişirmişti.

Üzerinde kuşkonmaz olan kremalı mantarlı tavuk vardı mesela. Kuşkonmazın faydalı olduğunu biliyorum ama bana kriptonit gibi geliyor.

Yine de Laurel'in karşısında şapşal görünmek istemedim; bu yüzden gözlerimi kapamaya, burnumu tıkamaya ve kuşkonmazı yutmaya karar verdim.

Büyükler, politika filan gibi hiç de ilgi çekici olmayan şeyler konuşuyorlardı. Laurel ve ben de öylece oturup dinlemek zorunda kaldık.

Annem, Bayan Stringer'a, babamla "kaçamak" yapmak istedikleri gecelerde gittikleri şık restoranı anlatıyordu. Bayan Stringer, kocasıyla hafta sonları yemeğe çıkamadıklarını, çünkü Laurel'in hep arkadaşlarıyla bir şeyler yaptığını, kendilerinin de Wesley için güvenilir bir bebek bakıcısı bulamadıklarını söyledi.

Bayan Stringer'a, bebek bakıcısına ihtiyaç duyduklarında BENİ çağırabileceklerini söyledim.

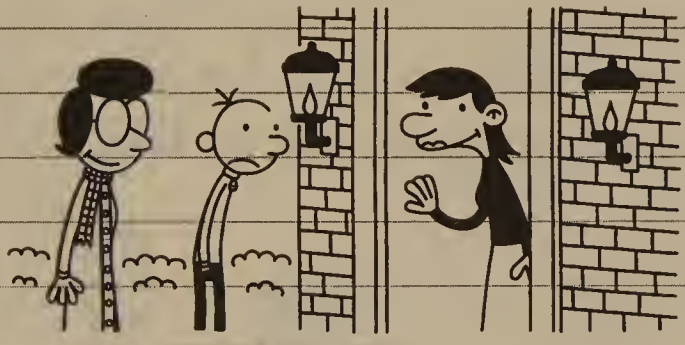
Bunun, Stringer'lar ile iyi ilişkiler kurmanın, bir de para almanın bir yolu olduğunu düşünüyordum. Bu fikir annemin de hoşuna gitti ve bebek bakıcılığının benim için harika bir deneyim olacağını söyledi. Bayan Stringer çok etkilenmiş gibiydi. Bana yarın işimin olup olmadığını sordu. Olmadığını söyledim.

Şimdilik haddimi aşan laflar etmek istemiyorum ama bir gün, Şükran Günü'nde, Stringer'lar ile aynı masada oturacağımdan, eskiden, ortaokuldayken kayınbiraderim Wesley'ye nasıl bebek bakıcılığı yaptığımı konuşup hep birlikte güleceğimizden eminim.

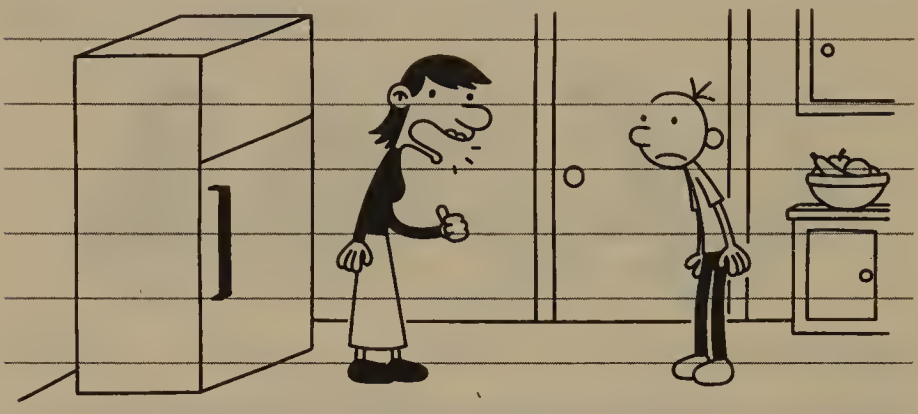
Cumartesi

Bu akşam 18:30'da annem beni Stringer'lara bıraktı.

Bayan Stringer, Laurel'in bir arkadaşının evine gittiğini söyledi. Bu cok fenaydı; cünkü Laurel'i birkac dakikalığına da olsa görebilmeyi ve onunla dans hakkında konuşmayı ummuştum.

Bayan Stringer, Wesley'yi saat sekizde yatırmam gerektiğini söyledi. Kendileri de dokuz civarında evde olacaklardı. Onlar dönene kadar televizyon izleyebilir ve buzdolabından istediğim şeyi yiyebilirdim.

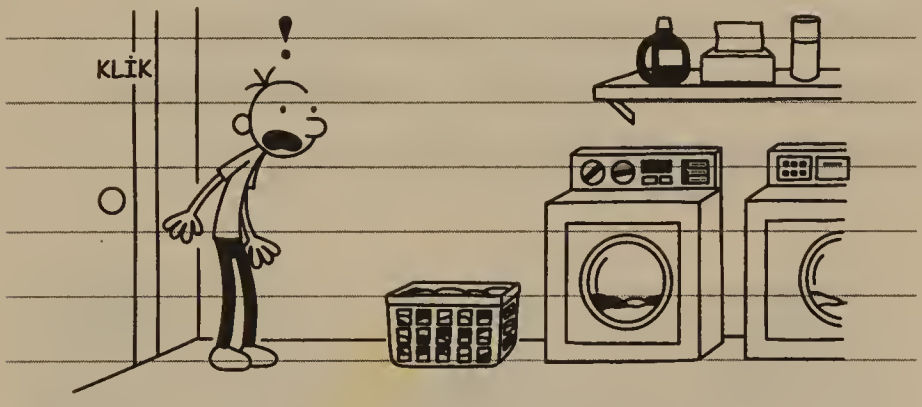

Bay ve Bayan Stringer gittikten sonra, Wesley ile baş boşa kaldık. Ona oyun filan oynamak isteyip istemediğini sordum. Ama Wesley, garaja gitmek ve bisikletine binmek istediğini söyledi.

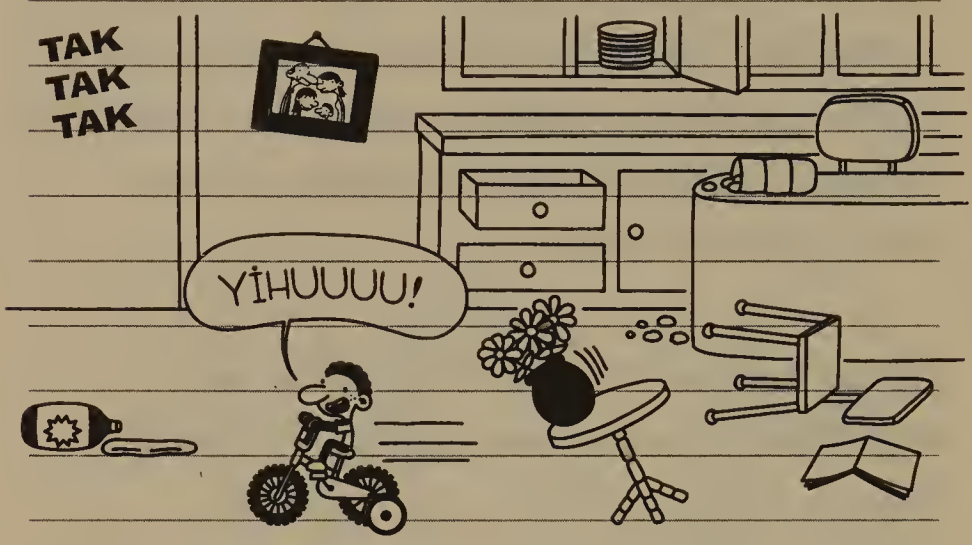
Ona dışarısının bisiklete binemeyecek kadar soğuk olduğunu söyledim ama İÇERİDE binmek istiyordu. Stringer'ların gerçekten çok güzel bir evi var. Wesley'nin parkeleri filan çizmesini istemediklerinden emindim. Bu yüzden Wesley'ye yapacak başka bir şeyler bulmamız gerektiğini söyledim.

Wesley ağlama krizi geçirdi. Sakinleştikten sonra, bunun yerine boyama yapmak istediğini söyledi. Ona boyalarının nerede olduğunu sordum. Çamaşır odasında, dedi. Ancak boyaları almaya gittiğimde, kapının üzerime kilitlendiğini duydum.

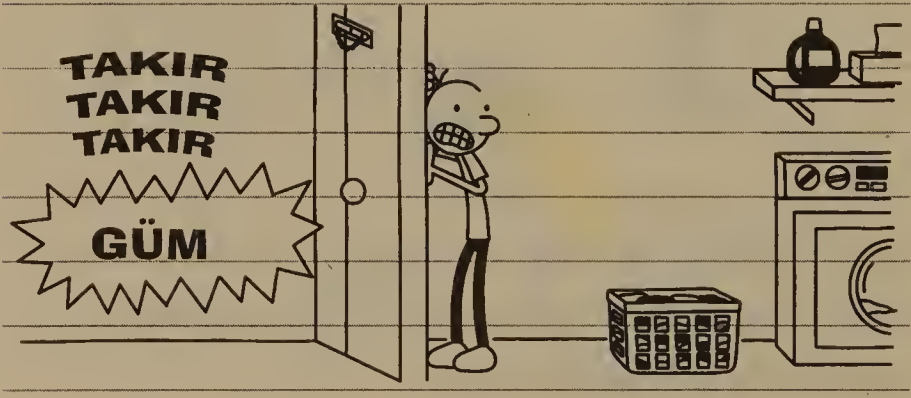

Sonra garaj kapısının açıldığını duydum. Biraz sonra, Wesley'nin bisikletiyle mutfakta dolaştığını anlayabiliyordum.

Beni dışarı çıkarması için kapıya vurdum ama oralı olmadı.

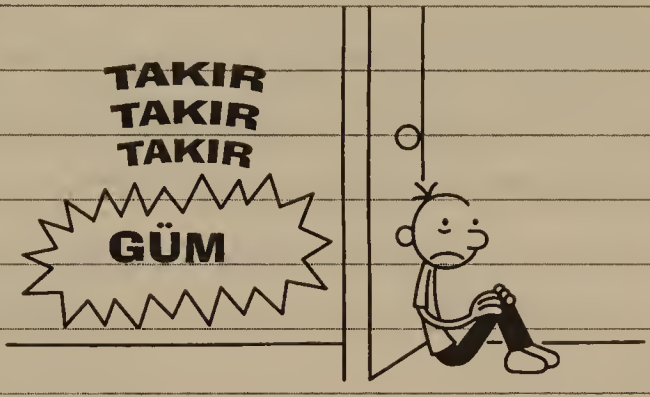

Derken bodrumun kapısı açıldı ve bir takırtının ardından müthiş bir çarpma sesi duyuldu. Wesley'nin merdivenlerin altında ağladığını duyabiliyordum. Çok kötü yaralanmış gibiydi; paniğe kapılmaya başlamıştım.

Ama sonra Wesley sakinleşti ve bisikletini merdivenlerin tepesine sürükledi. Sonra bisikleti merdivenlerden aşağı sürdü ve yine yere çarptı. Bu kez DAHA ÇOK ağladı.

Bu bir buçuk saat böyle devam etti, inanın abartmıyorum. Wesley'nin başına bir iş geleceğinden korktum ama gelmedi. Stringer'ların Wesley için bebek bakıcısı bulamadıklarını söylediklerini hatırladım. Bu şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı.

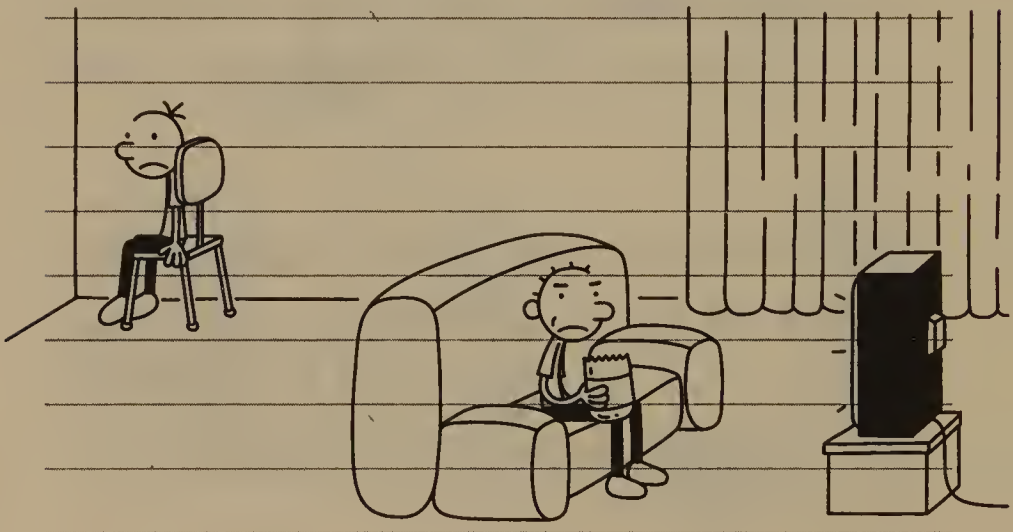

Çamaşır odasından çıkar çıkmaz, Wesley'yi kapıyı üzerime kilitlediği için cezalandırmam gerektiğini düşündüm. İyi bir dayağı HAK EDİYORDU: Ama Stringer'lar bundan hoşlanmayabilirlerdi.

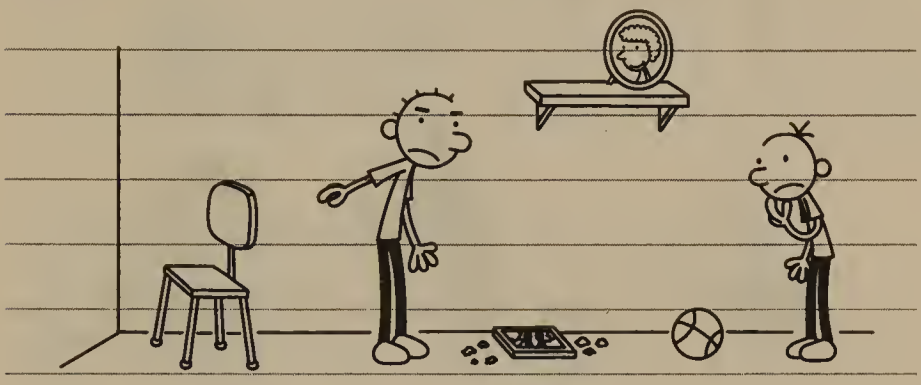
Ben de ona oturma cezası vermeye karar verdim. Çünkü küçükken yaramazlık yaptığımda, annemle babam beni hep böyle cezalandırırdı. Hatta küçükken, Rodrick bile oturma cezaları verirdi bana.

Tabii, o zamanlar Rodrick'in bana ceza verme YETKİSİNİN olmadığını bilmiyordum. O bana bakıcılık yaparken, ceza sandalyesinde kaç saat oturmuşumdur, bilmem.

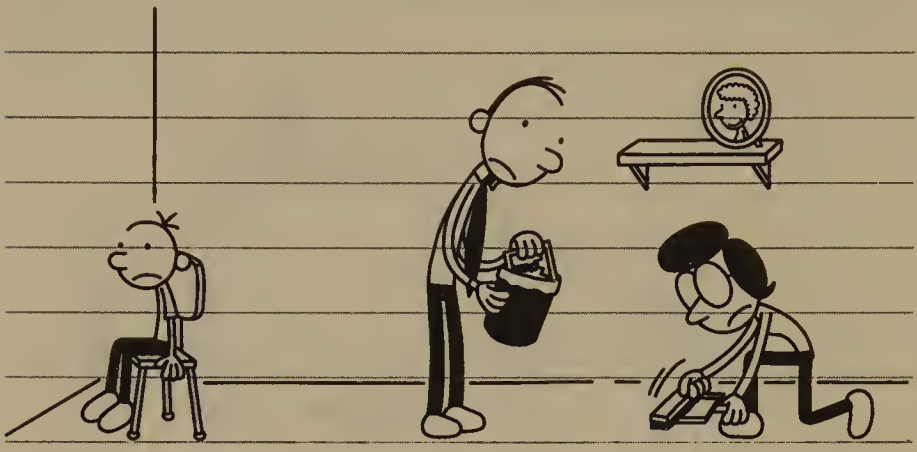
Bir keresinde, Rodrick ile evde yalnızken top oynuyordum. Yanlışlıkla annemle babamın düğün fotoğrafını devirip kırdım. Rodrick de bana bu yüzden yarım saat oturma cezası verdi.

Annemle babam eve geldiklerinde, kırılan çerçeveyi gördüler ve bunu hangimizin yaptığını sordular. Onlara benim yaptığımı ama beni cezalandırmalarına gerek olmadığını, zaten Rodrick'in oturma cezası verdiğini söyledim.

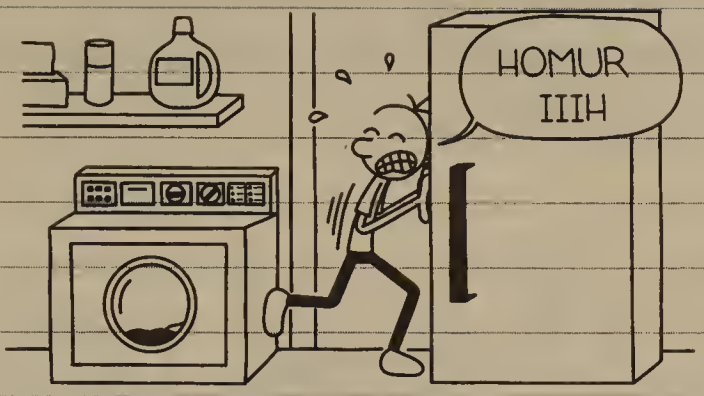

Annem yalnızca anne ve babanın ceza verebileceğini söyledi. Böylece, o çerçeveyi kırdığım için çifte ceza yemiş oldum.

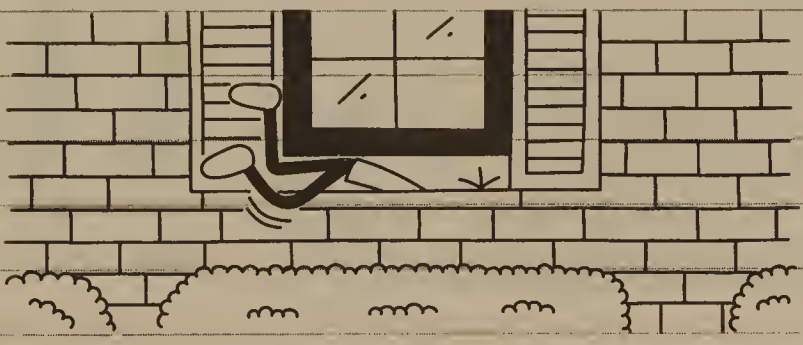
Wesley'nin de beni çamaşır odasına kilitlediği için ÜÇ cezayı hak ettiğini düşündüm. Ama vakit geç oluyordu. Stringer'lar eve döndüğünde, hâlâ içeride kilitli olmamın kötü olacağını düşündüm.

Bu yüzden başka bir çıkış yolu aramaya başladım. Arka tarafa açılan kapının önünde duran bir yedek buzdolabı vardı. Bütün gücümle dolabı ittim ve sığabileceğim kadar bir yer açtım. Sonra da kapıyı açtım.

Dışarısı gerçekten çok soğuktu. Üzerimde yalnızca tişörtüm ve pantolonum vardı. Ön kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi.

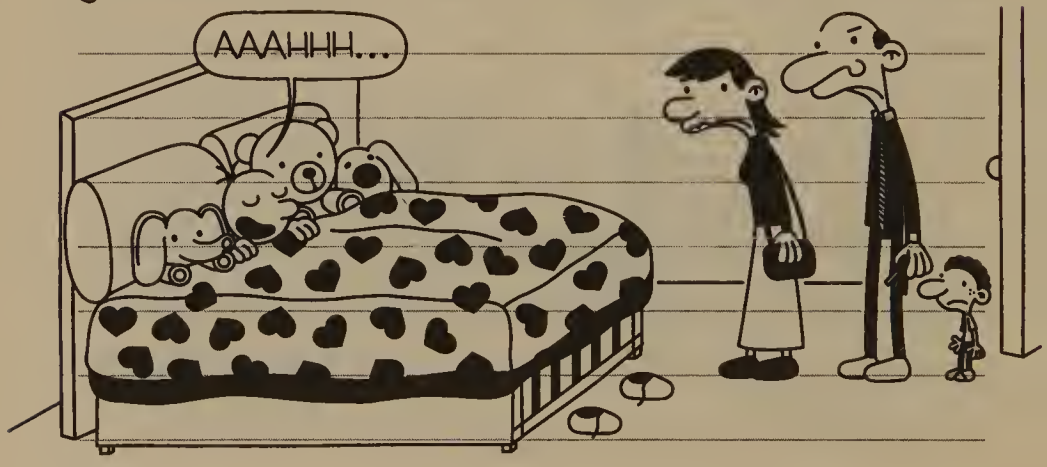
Bu çocuğu hazırlıksız yakalayacaksam, sürprize ihtiyacım vardı. Ben de evin etrafını dolaştım ve birinci kattaki bütün pencereleri denedim. Sonunda bir tane kilitli olmayan pencere buldum. İtip açtım ve eve girdim.

Kendimi birinin yatak odasında buldum. Etrafıma bakınınca buranın Laurel'a ait olması gerektiğini anladım.

Söylediğim gibi, dışarısı buz gibi soğuktu. Benim de Wesley'nin peşine düşmeden önce ısınmam gerekiyordu. Ama birkaç dakikalığına yatağa girdiğime çok pişman oldum çünkü ben Laurel'in odasındayken, Bay ve Bayan Stringer eve gelmişlerdi.

Umarım ileride, Şükran Günü'nde bu hikâyeyi de anlatıp gülebiliriz. Ama Bay Stringer'ın bütün bunlara gülebilmesi için aradan biraz zaman geçmesi gerekecek.

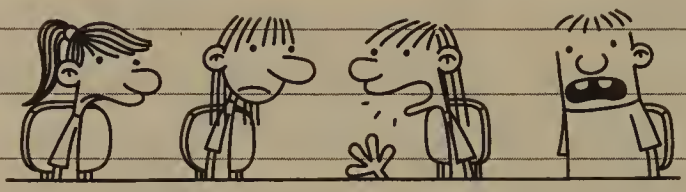
Çarşamba

Laurel Stringer ile ilgili şansımı da kaybettikten sonra, dansa götüreceğim birini bulmaktan vazgeçmiştim neredeyse. Dansa yalnızca üç gün kalmıştı ve şimdiye kadar herkes biriyle eş olmuştu. Ben de cumartesi gecesini evde tek başıma bilgisayar oyunu oynayarak geçirmeye karar verdim.

Ama dün, Dans Komitesi toplantısından sonra, Rowley bana her şeyi değiştiren haberler verdi.

Abigail Brown toplantı sırasında çok mutsuzmuş; çünkü dansa birlikte gideceği çocuk, yani Michael Sampson, ailevi sebepler yüzünden onu ekmiş. Kendine çok güzel bir elbise alan Abigail, dansa birlikte gideceği birini bulamıyormuş.

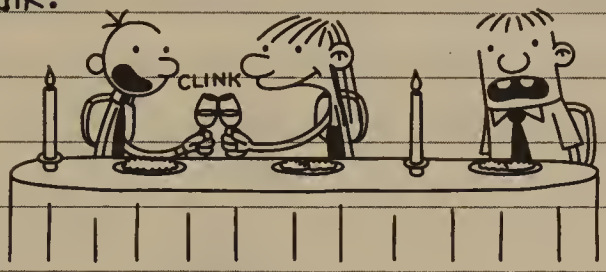

İşte benim şansım gelmişti; artık bir kahraman olabilirdim. Rowley'e benim yancım olarak kendini göstermesi için bunun büyük bir fırsat olduğunu söyledim. Abigail ile aramı yapabilirdi.

Ancak mesele şu: Abigail beni tanımıyor. Onun tanımadığı biriyle dansa gitmek isteyeceğinden kuşkuluydum. Ben de Rowley'den Abigail'e dansa ÜÇÜMÜZ birlikte, "bir grup arkadaş" olarak gidebileceğimizi söylemesini istedim.

Rowley bu fikirden hoşlanmış gibiydi. Çünkü o da bütün zamanını Dans Komitesi'nde çalışarak geçirmişti ve dansa birlikte gidebileceği kimsesi yoktu.

Üçümüzün yemeğe gidebileceğimizi, restoranda Abigail'in benim ne kadar harika biri olduğumu görebileceğini düşündüm. Dans salonuna gittiğimizde, ikimiz içeri bir çift olarak girebilirdik.

Tek sorun, bizi götürecek birine ihtiyaç duymamızdı. Bunu annemden isteyemezdim, çünkü bizim arabanın koltukları cips kırıntıları ve daha kim bilir nelerle kaplı. Üstelik annemi randevuma götürmem tam bir felaket olabilirdi.

Abigail'i gerçekten etkilemek istiyorsam, bir limuzin kiralamam gerekirdi ama böyle şeyler insana bir servete maloluyor. Derken aklıma bir fikir geldi.

Rowley'in babasının cok güzel bir arabası var. Ondan bizi götürmesini isteyebilirdik. Abigail'in, Bay Jefferson'in Rowley'in babası olduğunu öğrenmesine bile gerek yoktu. Biz bir şey söylemezsek, onun profesyonel şoför olduğunu düşünebilirdi. Belki de daha da inandırıcı olsun diye, ona şu şoför şapkalarından bile alabilirdik.

Elbette, BAY JEFFERSON'a da bir şey söyleyemezdik. Geçmişte onunla benim aramda kötü şeyler olmuştu. Bana iyilik yapmak için can atmadığından emindim.

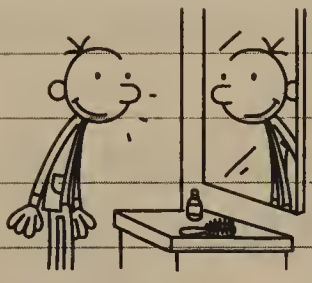
Bugün her şey yerli yerine oturmaya başladı. Rowley, Abigail ile konuştu. "Arkadaş grubu" fikri, Abigail'in hoşuna gitmiş. Bay Jefferson da bizi dansa götürmeyi kabul etti.

Şimdi, bugün ile cumartesi arasında her şeyi mahvedecek bir şeyler olmaması için dua ediyorum.

Cuma

Gary Amca'ya danstan söz ettiğimde benden daha çok heyecanlandı. Bütün ayrıntıları öğrenmek istedi. Orada kaç kişi olacak, DJ. ayarlandı mı... filan. Ama bu soruların cevaplarını ben de bilmiyordum çünkü Dans Komitesi'nde olan Rowley ve bunlar onun alanına giriyordu.

Ben daha çok ne GİYECEĞİM üzerinde yoğunlaşmıştım. Gary Amca, eğer yanımdaki kızı etkilemek istiyorsam, takım elbise giymem gerektiğini söyledi. Rodrick'in dolabına baktım ve onun Gary Amca'nın düğünlerinden birinde giydiği takım elbiseyi buldum.

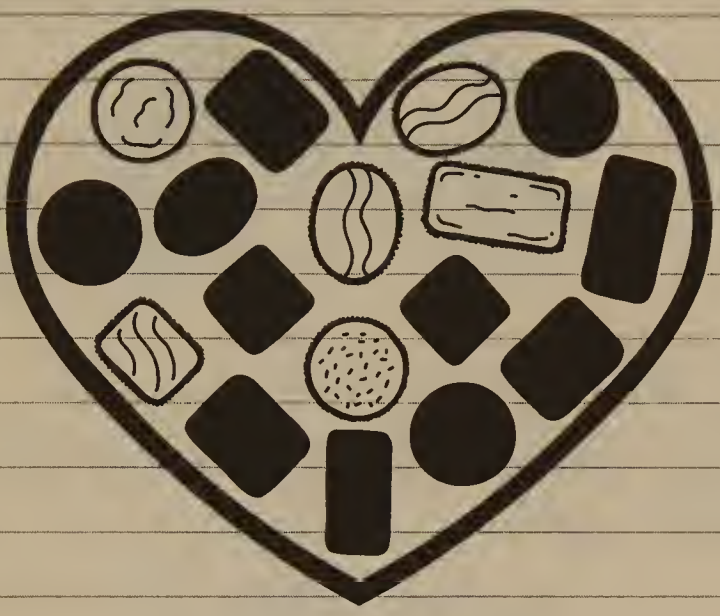
Rodrick'in ıvır zıvır çekmecesinde parfüm bulamadım ama televizyonda reklamı yapılan şu vücut spreylerinden buldum. Bunu kullanmak konusunda biraz tereddütlüydüm çünkü eğer bu şey gerçekten reklamlarda gösterildiği kadar işe yarıyorsa, yarın gece kabusa dönüşebilirdi.

Büyük Amca Bruce birkaç yıl önce öldü. Garajda, içinde onun kişisel eşyalarının olduğu bir kutu olduğunu biliyordum. Orada bir şişe parfüm buldum ve önce bileğimde denedim.

Tam Büyük Amca Bruce gibi kokmuştum. Ama vücut spreyini kullanmaktan daha güvenliydi yine de.

Babamdan beni markete götürmesini istedim ve Abigail'e bir kutu Sevgililer Günü çikolatası aldım. Ama kutunun jelatinini hiç çıkarmamalıymışım çünkü dayanamayıp fıstıklı ve karamelli çikolataları kendim yiyiverdim.

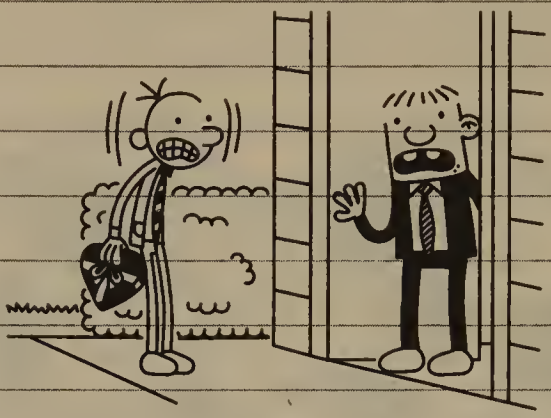

Umarım Abigail hindistancevizli ve tadı diş macunu gibi olan çikolataları seviyordur çünkü geriye yalnızca onlar kaldı.

Cumartesi

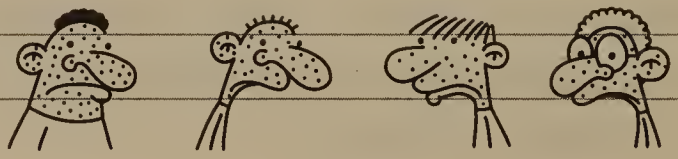
Bu gece Büyük Sevgililer Günü dansı gecesiydi ve her şey aksiliklerle başladı.

Hazırlanmak için Rowley'lerin evine gittiğimde, onun yüzünde sivrisinek ısırığını andıran kırmızı benekler olduğunu gördüm. Sonra bunların ne olduğunu anladım: SUÇİÇEĞİ.

Evan Whitehead birkaç hafta önce okula suçiçeği ile geldiğinden beri, hastalık sınıfta yayıldıkça yayıldı.

Geçen hafta dört çocuk, okul hemşiresi tarafından eve gönderildi. Bunlardan birinin Deli Şort olduğundan eminim çünkü Salı gününden beri hiç şort indirme vakası olmadı.

Suciceğinin SÜPER bulaşıcı olduğunu duydum. Buna yakalanan bir cocuğun bir hafta boyunca okula gelmesine izin verilmiyor. Ama Rowley'in bir GECE bile eve hapsolmasını kabul edemezdim. Onunla dansa gidecektik ve eğer anne babası onun gitmesine izin vermezlerse, benim de gidemeyeceğimi biliyordum.

Rowley'e suciceği olduğunu söyledim ama keşke bu haberi ona bir anda değil, alıştıra alıştıra verseymişim.

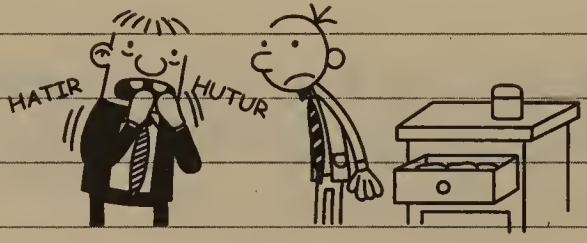
Rowley hemen aşağı koşup bunu anne babasına söyleyecekti ama ona sakinleşmesini, bunu birlikte halledeceğimizi söyledim.

Bu geceyi, hastalığını kimseye haber vermeden atlatırsa, ömrümün geri kalanı boyunca ona borçlu olacağımı söyledim. Yapması gereken tek şey, suciceğini örtbas etmek ve anne babasına bir şey çaktırmamaktı. İkimiz birlikte dansa gidecek ve harika vakit geçirecektik. Kimsenin öğrenmesine gerek yoktu ki.

Ama Rowley çıldırmış gibiydi, doğru dürüst düşünemiyordu. Onu sakinleştirip susturmak için iki tane hindistancevizli çikolata vermek zorunda kaldım.

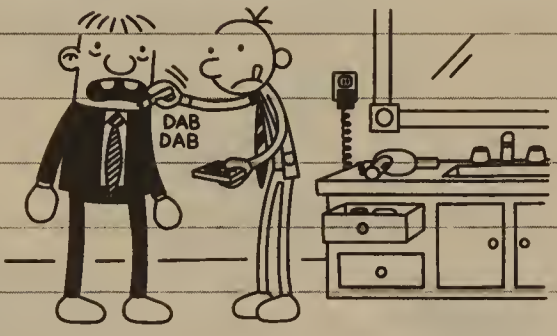

Rowley şimdi suciçeği olduğunu bildiği için DELİ gibi kaşınıyordu. Ben de çekmecesinden çoraplar alıp ellerine geçirdim.

Rowley'in anne babası suciçeğinin nasıl bir şey olduğunu biliyor olmalıydılar; benekleri gizlemenin bir yolunu bulmalıydık. Anne babasının yatak odasına gittik ve makyaj malzemelerinin arasında kullanabileceğimiz bir şey olup olmadığına baktık. "Kapatıcı" adında bir şey buldum ve bunun işimize yarayacağını düşündüm.

Çekmecede bulduğum küçük bir fırçayı kullanarak Rowley'in suratındaki sorunlu bölgeleri kapatmaya çalıştım.

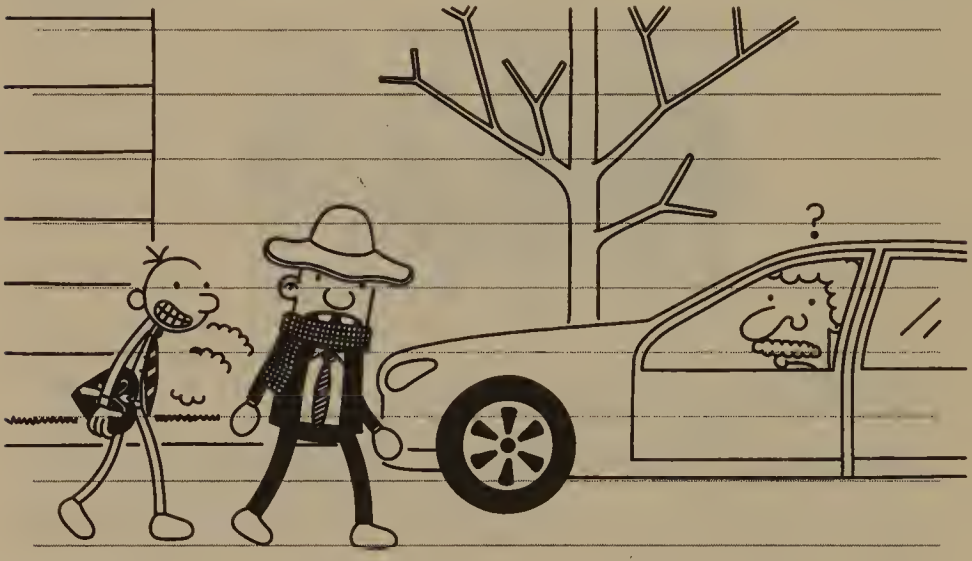

Ama Rowley'in makyaj yaptığı hemen anlaşılıyordu. Ben de Bayan Jefferson'ın çekmecesinden ipek bir şal aldım ve Rowley'e bunu takıp ağzının çevresine sarmasını söyledim. Sonra da alnında da sucicekleri olduğunu fark ettim. Annesinin dolabında bulduğum hasır şapkayı verip bunu da giymesini istedim.

Rowley'in pek normal göründüğünü söyleyemeyeceğim ama en azından suciceği olduğu anlaşılmıyordu.

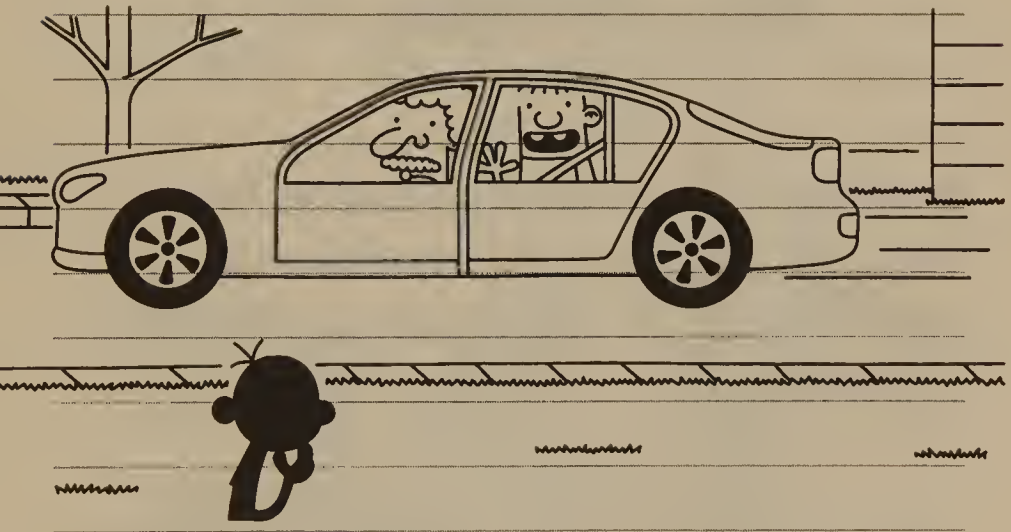
Arabaya bindiğimizde nefesimi tuttum ama sanırım Bay Jefferson, Rowley'in kıyafetinin ortaokula özgü bir tür moda filan olduğunu düşündü ve bir şey söylemedi.

Arabaya binmek için arka kapıyı açtığımda, Rowley'in eski bebek koltuğunun hala arkada olduğunu görüp cok şaşırdım.

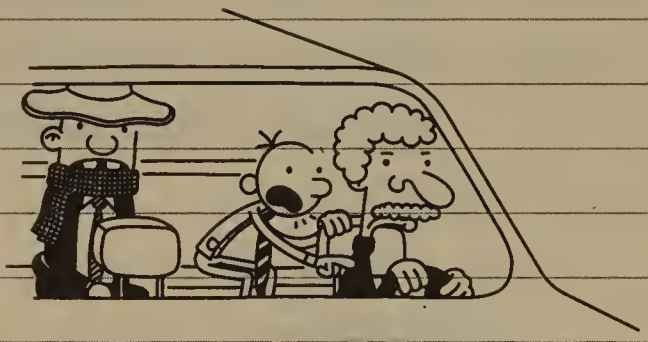
Rowley'e babasının arabasında neden hâlâ bebek koltuğu olduğunu sordum. Kendisi normal bir koltuğa oturacak kadar büyüdükten sonra bebek koltuğunu çıkarmadıklarını söyledi. Bu arada düşünüyorum da, Rowley ailesiyle birlikte arabada yolculuk ederken hep gözüme fazla uzun boylu görünmüştü zaten.

Abigail'i almaya gitmeden önce o şeyi çıkarmamız gerektiğini biliyordum çünkü bir limuzin şirketi asla arabasında bebek koltuğu tutmaz.

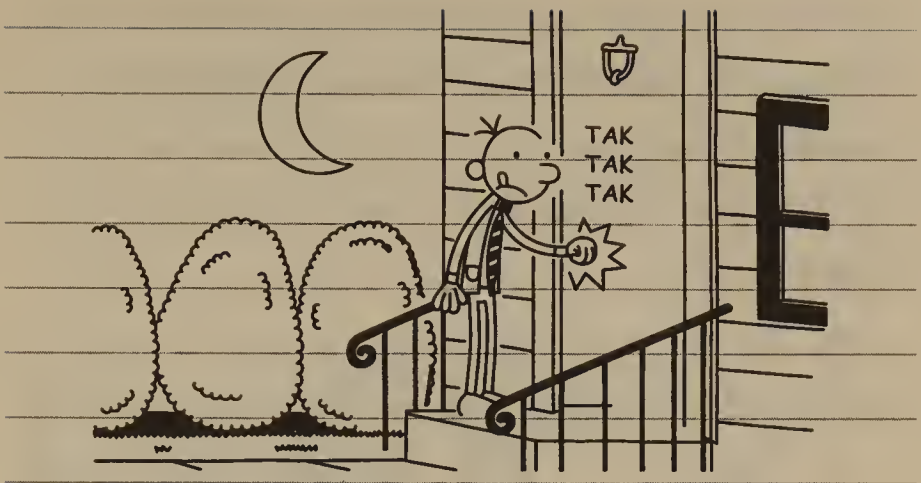
Ama o şeyi sökebilmek için mühendis filan olmak gerekiyordu anlaşılan. Zaten Abigail'i almaya gitmek için geç kalmıştık. Öylece bıraktık.

Abigail'in evinin önüne geldiğimizde, Bay Jefferson'dan geldiğimizi haber vermek için kornayı çalmasını istedim.

Ama Bay Jefferson korna çalmadı ve bir "hanımefendi"ye böyle muamele edilmemesi gerektiğini söyledi. Birimiz kapıya gitmeli ve ona eşlik etmeliydik.

Rowley arabadan inmeye hazırlandı ama ben bunun Abigail'i etkilemek için büyük bir fırsat olduğunu fark ettim. Böylece eve gidip kapıyı çaldım.

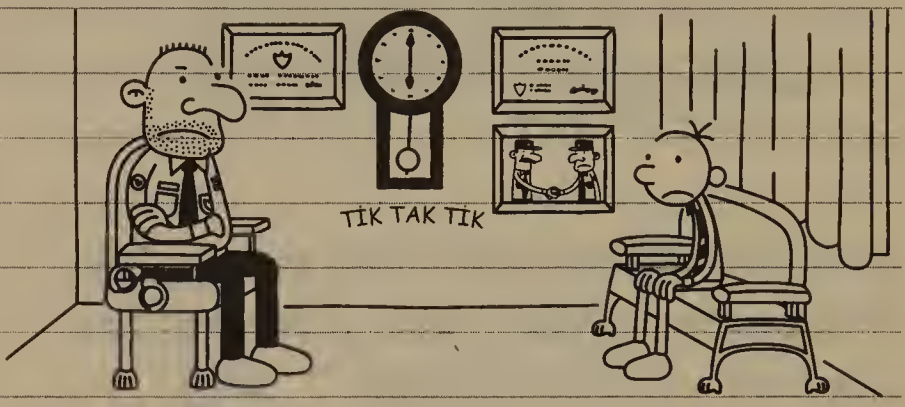

Ama kapıyı Abigail açmadı. Babası açtı. Bay Brown şu motosikletle gezen polislerden filan sanırım. Ya da öyle giyiniyor.

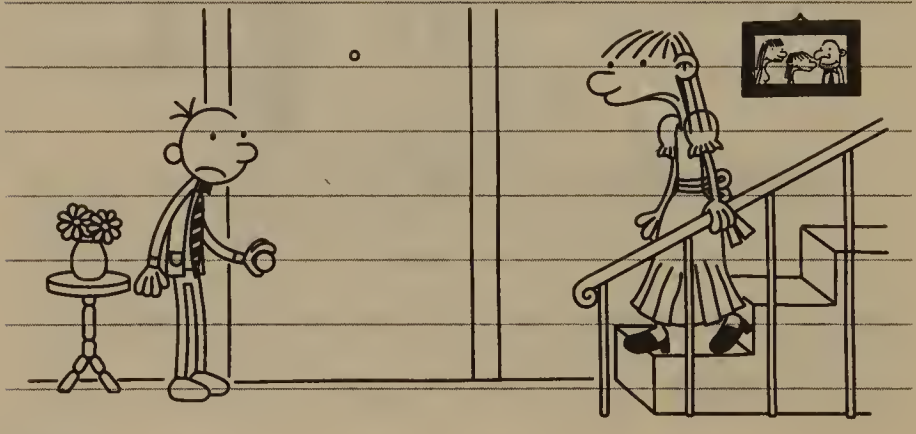

Bay Brown, Abigail'in üst katta olduğunu, hazırlandığını, birazdan ineceğini bildirdi.

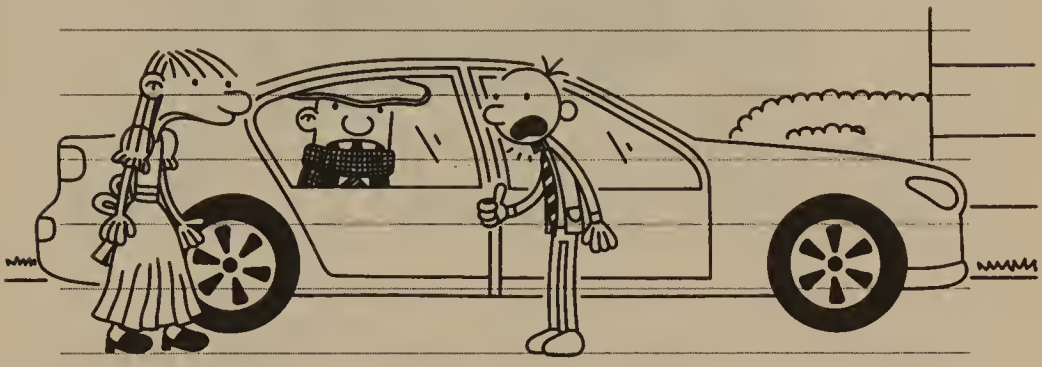
Bana içeri girmemi ve beklerken oturmamı söyledi. Abigail'in aşağı inmesini beklerken aradan bir saat geçmiş gibi geldi. Bu arada Bay Brown'un belindeki kelepçelerden de hiç hoşlanmamıştım.

Sonunda bu kadar stresin Sevgililer Günü dansı için fazla olduğuna karar verdim ve oradan sıvışmaya hazırlandım. Ama ben tam çıkmak üzereyken, Abigal merdivenlerden indi.

İlk fark ettiğim şey, Abigail'in çok kabarık bir elbise giydiği oldu. Üçümüzün birden Bay Jefferson'ın arabasının arka koltuğuna sığmamız mümkün değildi. Rowley'in bebek koltuğuna oturmam da mümkün değildi; bu yüzden önde oturmak konusunda gönüllü oldum. Üstelik Bay Jefferson'ın ön koltukları ısıtmalıydı; bundan da faydalanabilirdim.

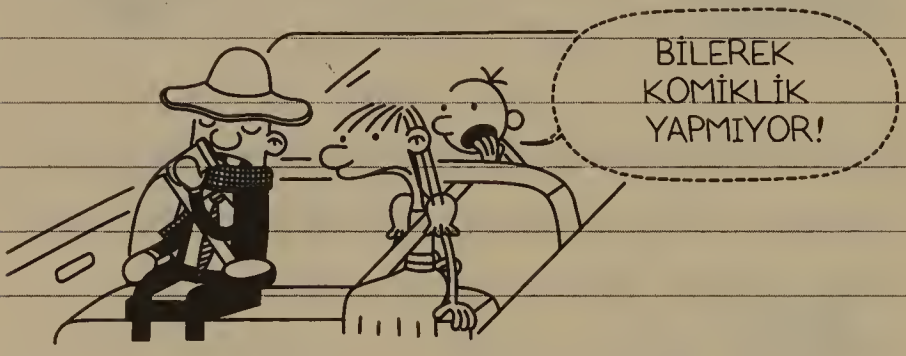
Bay Jefferson ön koltuğa bir yığın kâğıt koymuştu. Bizim danstan çıkmamızı beklerken vergi işleriyle filan uğraşmayı düşünüyordu herhalde.

Onca şeyi kaldırmak zahmetli işti; ben de bir an önce geceye başlayabilmek için bagaja biniverdim.

Abigail, Rowley'in çocuk koltuğunda oturmasından pek rahatsız olmuşa benzemiyordu. Bunun bir tür şaka filan olduğunu sandığından eminim.

Ama mizah BENİM işim; Rowley'in benim rolümü çalmasına izin veremezdim.

Arabanın içi sessizleşmişti. Ben de Bay Jefferson'dan radyoyu açmasını istedim. Ama o müzik yerine, sıkıcı konuşmaların yapıldığı kanallardan birini açtı. Yolun geri kalanı boyunca bunu dinlemek zorunda kaldık.

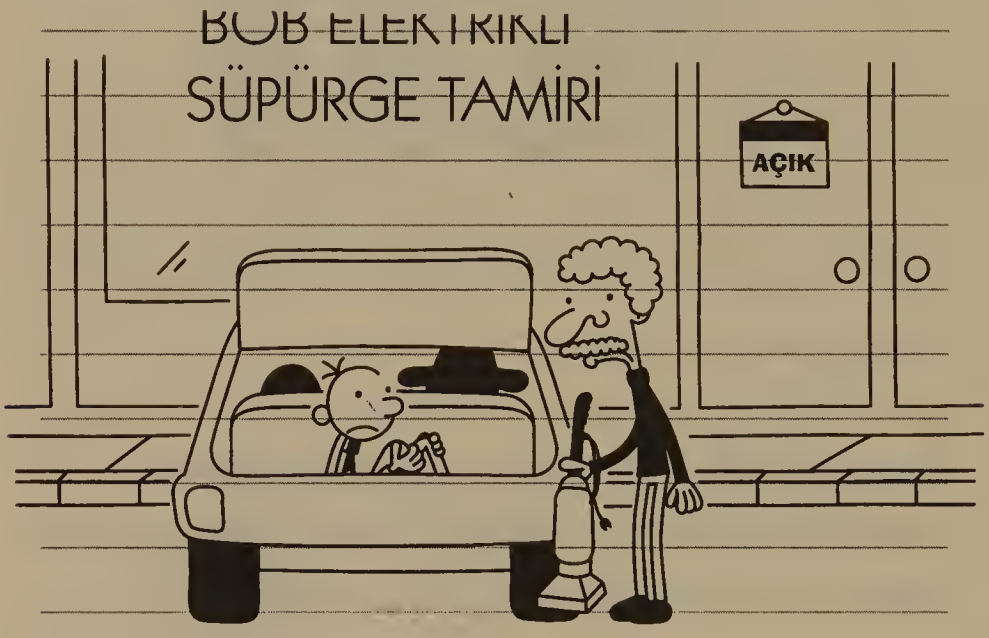
Bunu, kendisine "Şoför" dememe bozulduğu için yaptığından eminim.

Rowley ve Abigail sohbet ediyorlardı. Bense arkada hoparlörlerin hemen yanında oturuyor ve onların ne konuştuklarını duyamıyordum.

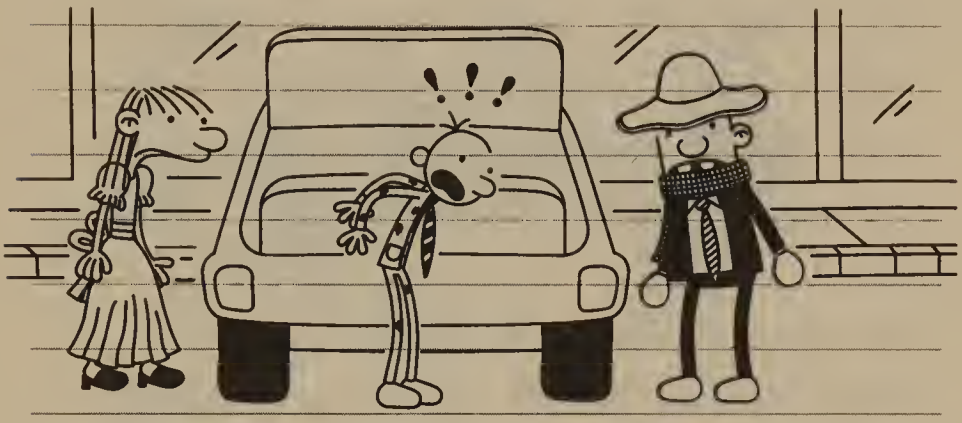
Bay Jefferson durunca, restorana geldiğimizi sandım. Ama Bay Jefferson'ın elektrikli süpürgesini almak için bir tamircide durmuştuk.

O anda limuzin için para biriktirmediğime pişman oldum. Çünkü profesyonel bir şoför, restorana giderken yolda canının istediği gibi durmazdı.

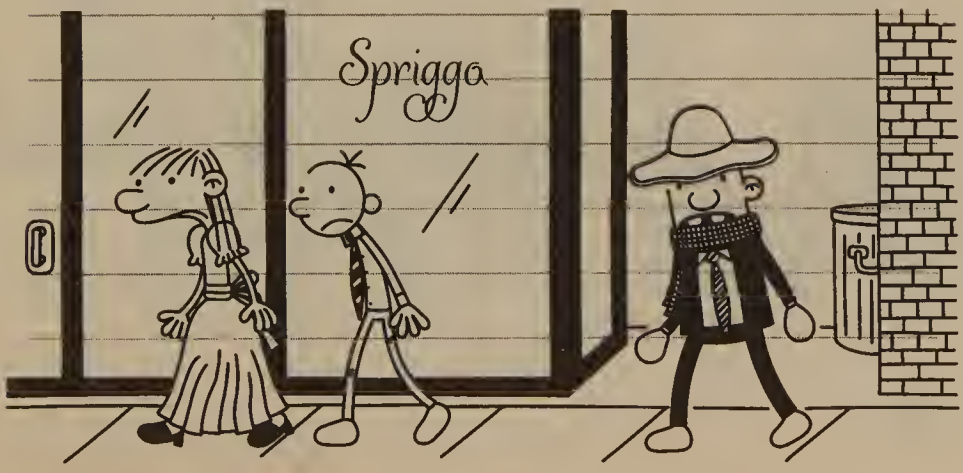

Annemle babamın hep sözünü ettikleri şık restoran Sprigga'da rezervasyon yaptırmıştım. Bunun biraz tuzluya patlayacağını biliyordum ama ev işleri yaparak kazandığım paraları biriktirmiştim. Çok fiyakalı görünerek Abigail'i etkilemek istiyordum.

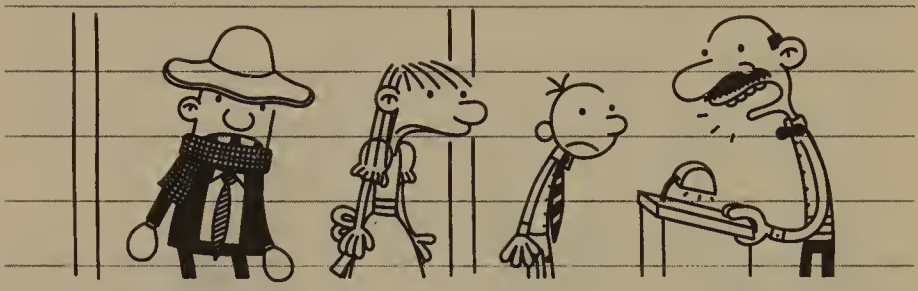
Otoparka geldiğimizde, Bay Jefferson inmem için bagajın kapağını açtı. Ama aşağı indiğimde, her tarafıma elektrik süpürgesinin yağlı lekelerinin bulaştığını gördüm.

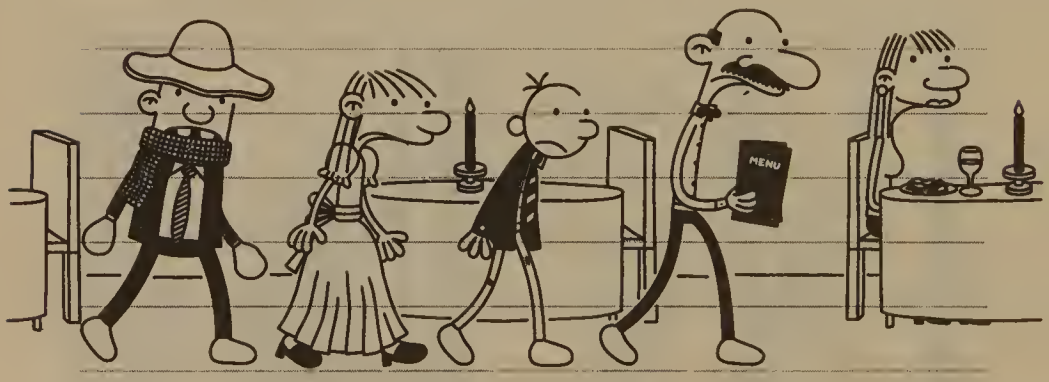
Pasaklı ve şapşal görünmek istemiyordum. Bu yüzden ceketimi arabada bıraktım ve hep birlikte restorana girdik. Rowley'in anlayışlı davranacağını ve babasıyla geride kalacağını umuyordum. Ama o da bizimle geldi.

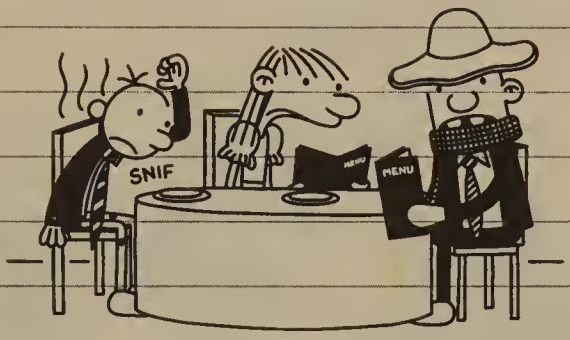
Sprigga benim düşündüğümden çok daha şık bir yerdi. İçeri girdiğimizde, bizi karşılayan görevli restoranda erkeklerin ceket giymelerinin zorunlu olduğunu söyledi.

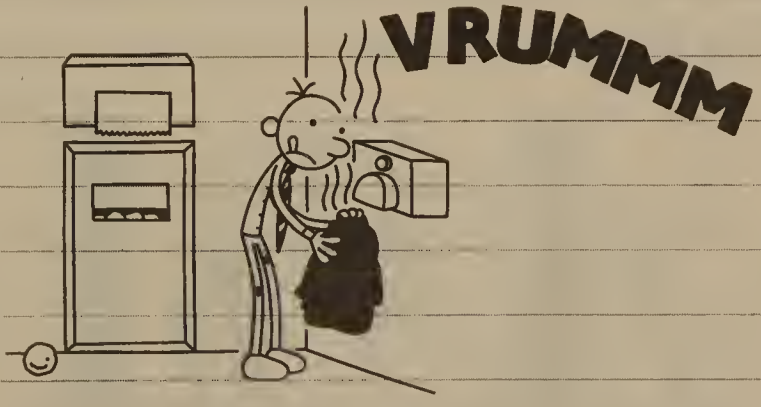
Ama takım elbisemin kirli ceketini giymem mümkün değildi. Ben de görevliye bu defalık bir istisna yapıp yapamayacağını sordum. Yapamayacağını ama restoranda bulunan ceketlerden ödünç alabileceğimi söyledi. Verdiği ceket üzerime çok büyük geldi ama yine de giydim.

Oturduğumuzda, çok kötü bir koku geldi burnuma. Nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Derken BENDEN geldiğini fark ettim. Sanırım ödünç aldığım ceket daha önce yüzlerce kişi tarafından giyilmiş ve hiç yıkanmamıştı.

Yemek boyunca bir başkasının pis kokusunu taşımak istemiyordum. Bu yüzden izin isteyip tuvalete gittim. Ceketin koltuk altlarını sabun ve suyla ovdum ve el kurutucusunda kuruttum.

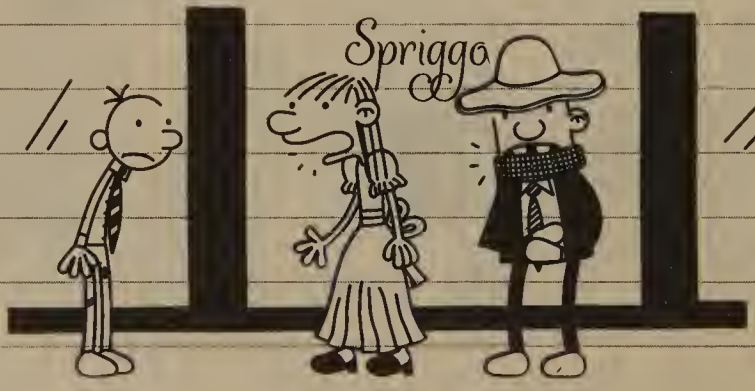

Bu her şeyi daha da BERBAT etti. Isı, pis kokunun daha da yayılmasına neden oldu.

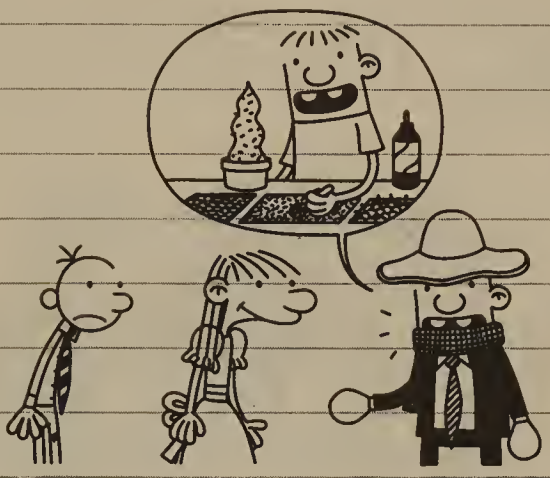
Canıma tak etmişti artık. Abigail ve Rowley'e buranın zibidilere göre olduğunu, çıkmamız gerektiğini söyledim.

Ceketi kapıdaki görevliye verdim. Üçümüz birlikte dışarı çıktık. Yemekten vazgeçip doğruca dansa gidebileceğimizi söyledim. Ama Abigail aç olduğunu söyleyerek karşı çıktı. Rowley de açlıktan öldüğünü söyledi.

Civardaki tek restoran Corny idi. Ama oraya asla gitmeyecektim. Rowley, Corny'deki tatlılara bayıldığını söyledi. Bu fikir Abigail'e de hoş gelmişti.

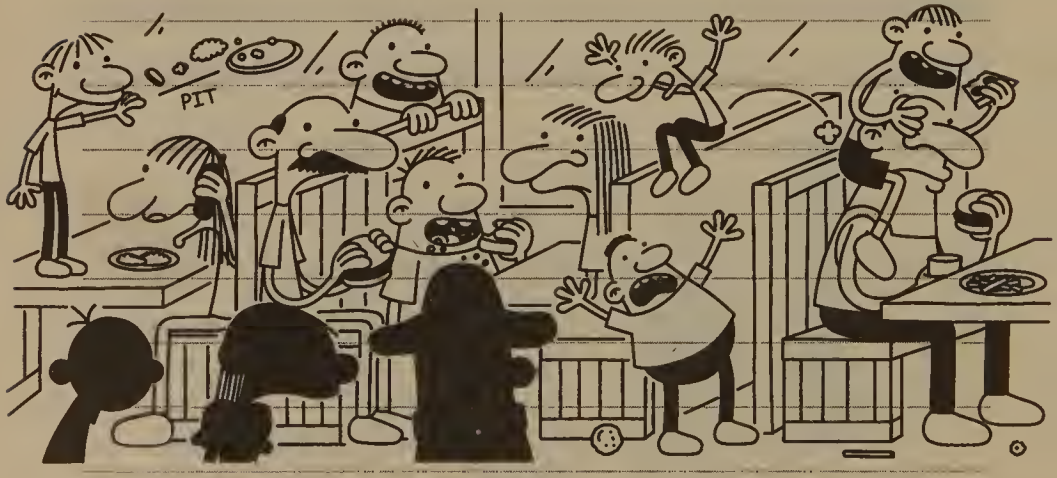
Rowley'i de yanımıza aldığımıza pişman olmaya başlamıştım. Çünkü tek yaptığı, Abigail'in tarafını tutmaktı. Benim fikrim her defasında reddediliyordu. Ama olay çıkarmak istemiyordum. Bu yüzden dudağımı ısırdım ve Corny'ye kadar yürüdüm.

Neyse ki kravat meselesini kapıdan içeri girmeden son anda hatırladım ve kendi kravatımı arka cebime tıktım.

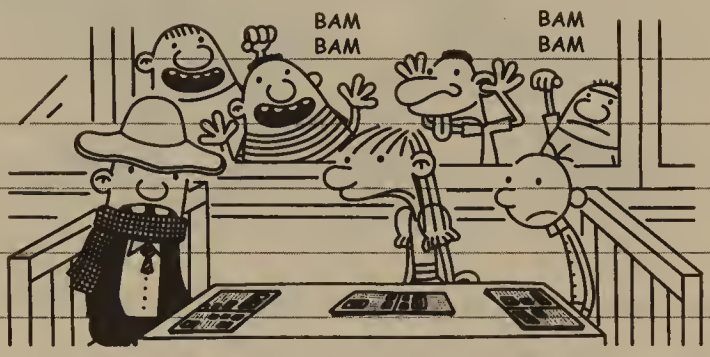
Ama Rowley'i uyaracak vaktim olmadı. Bu yüzden onun kravatı Utanç Duvarı'nın kalıcı bir parçası oldu.

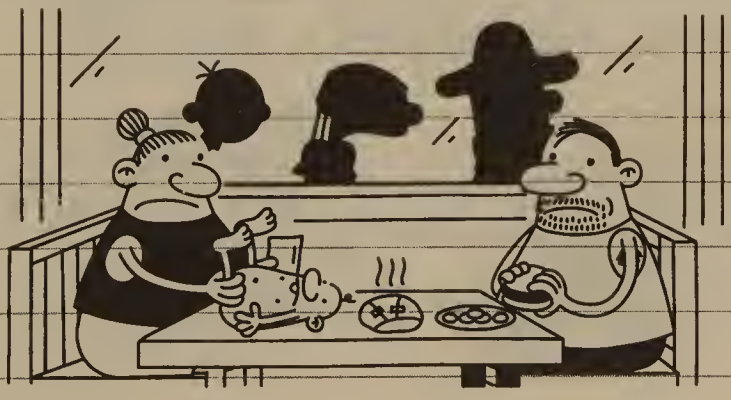
Corny tam bir HAYVANAT BAHÇESİ idi. Biz ailece hafta içi gidiyoruz oraya; hafta sonu manzara çok daha farklıydı.

İşin tek iyi tarafı, yanımızda küçük çocuk olmadığı için bizi Çocukların Sokağı'na oturtmamaları oldu. Ama Corny'nin "yetişkin" kısmında da durum pek parlak değildi. İki tarafı birbirinden bir cam ayırıyordu. Biz de bir sürü yaramaz çocuğu olan bir ailenin yanına oturmuştuk.

Garsona yer değiştirip değiştiremeyeceğimizi sorduk. Yüzünü ekşitti ve yemeklerimizi başka bir masaya taşıdı. Ama keşke olduğumuz yerde kalsaymışız; cünkü yeni yer daha da beterdi.

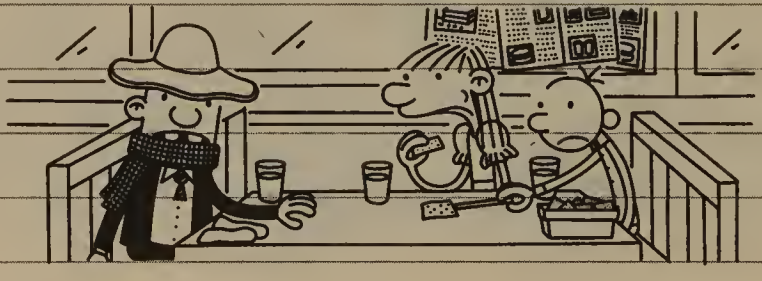

Garsondan ikinci kez yerimizi değiştirmesini istemedim çünkü kızdırmak istediğiniz en son kişi size yemek servisi yapan kişidir. Ben de görüntüyü kapatmak için pencerenin önünde iki menüyü üst üste koydum.

Garson bize mısır cipsi getirdi; Rowley de yiyebilmek için ellerindeki çorapları çıkardı. Rowley suciceği olmuşken hepimizin aynı sepetten yememizin iyi bir fikir olmadığını düşündüm; bu yüzden sepeti kendime yakın tuttum.

Rowley ne zaman cips istiyor gibi görünse, ona pipetle bir tane uzatıyordum.

Suciceğinin havadan bulaşıp bulaşmadığını bilmiyordum. Bu yüzden Rowley ne zaman konuşsa, kendimi garantiye almak için nefesimi tutuyordum.

Bir ara Rowley geçen yaz başına gelen bir olayı uzun uzun anlattı. Sonuna doğru az kalsın bayılıyordum.

Abigail ve Rowley'e yemeği benim ısmarlayacağımı, bu yüzden ne isterlerse yiyebileceklerini söyledim. Paralarımı saçarak Abigail'e gösteriş yapmaya çalışıyordum.

Ama garson geri geldiğinde, Abigail İKİ başlangıç yemeği birden istedi. Rowley de öyle.

Garson, ağzının çevresindeki şaldan dolayı Rowley'in ne dediğini anlayamıyordu; bu yüzden Rowley şalını indirdi. Ama bunu yaptığında, bir damla tükürük havada uçtu ve benim alt dudağıma kondu.

Tükürük molekülü ağzıma giremesin diye çenemi sımsıkı kenetledim. Sakin görünmeye çalıştım ama içten içe deliye dönmüş gibiydim.

Ağzımı peçeteyle silmek istedim ama peçeteyi yere düşürmüştüm ve uzanıp alamıyordum. Bu yüzden Abigail'in dikkatinin başka yöne kaymasını bekledim ve dudağımı koluma siliverdim.

Siparişimizi verdik. Ben paradan tasarruf etmek için yalnızca sade hamburger istedim. Abigail, menüdeki en pahalı yemek olan biftekten sipariş etti. Rowley de aynısından istedi; oysa ucuz bir şey istesin diye kaş göz işaretleri yapıp duruyordum ona.

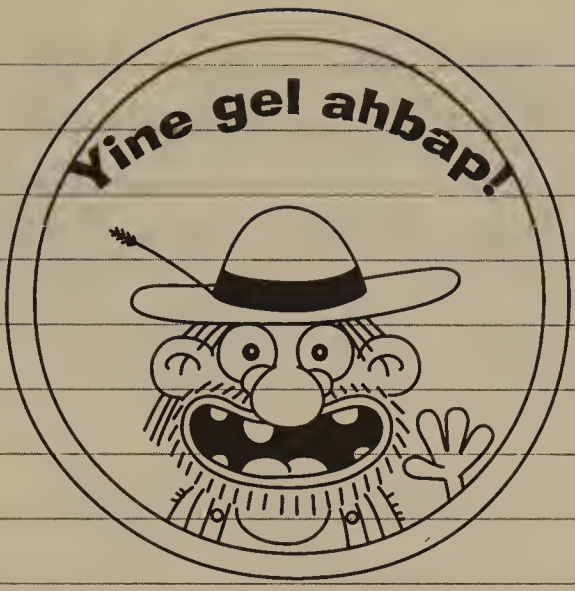

Yemeklerimiz geldiğinde, hamburgerimin içinde marul ve domates olduğunu gördüm. Corny'de siparişleri HEP yanlış getirirler zaten. Marul ve domatesi çıkardım; ama burgerimin içinde mayonez de vardı.

Garson tekrar geldiğinde, ona benim içinde hiçbir şey olmayan hamburger sipariş ettiğimi söyledim. O da bir peçete aldı, hamburgerin mayonezini sildi ve peçeteyi de masanın ortasına bıraktı.

İştahım iyice kaçmıştı. Ama aç OLSAM da, yemeğimi bitirmezdim zaten herhalde. Corny'de tabağınızdakileri bitirdiğinizde, altta hiç anlayamadığım bir resim çıkıyor.

Öylece oturup Abigail ile Rowley'in bifteklerini yemelerini bekledim. Bitirdiklerinde hesabı istemek için garsonu çağırdım.

Ama sonra Rowley ve Abigail tatlı istediklerini söylediler. Ta en başında Corny'ye gelmemizin nedeni, yemekten sonra ikram olan tatlılarıydı. Ama tabii Rowley ve Abigail ekstra para ödemek gereken ÖZEL tatlılardan istediler.

Ayağa kalktım ve garsonu bulup bugünün Rowley'in doğum günü olduğunu söyledim. Çünkü o zaman Rowley'in tatlısından para almayacaklarını biliyordum. Böylece birkaç dakika sonra, garsonlar "İyi ki doğdun" şarkısını söyleyerek geldiler ve Rowley'e bedava pastasını verdiler.

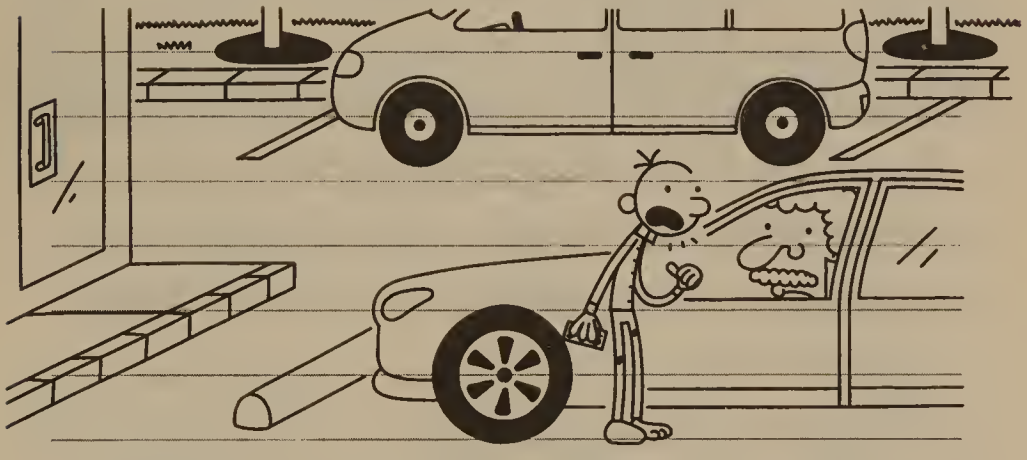

Abigail yine de üç katlı çikolatalı cheese-cake istedi ve iki ısırık alıp bıraktı.

Hesap geldiğinde, ne kadar tuttuğunu görünce gözlerime inanamadım. Cüzdanımdaki bütün parayı harcamak zorundaydım. Hatta çorabımda acil durumlar için sakladığım beş doları bile çıkarmam gerekti.

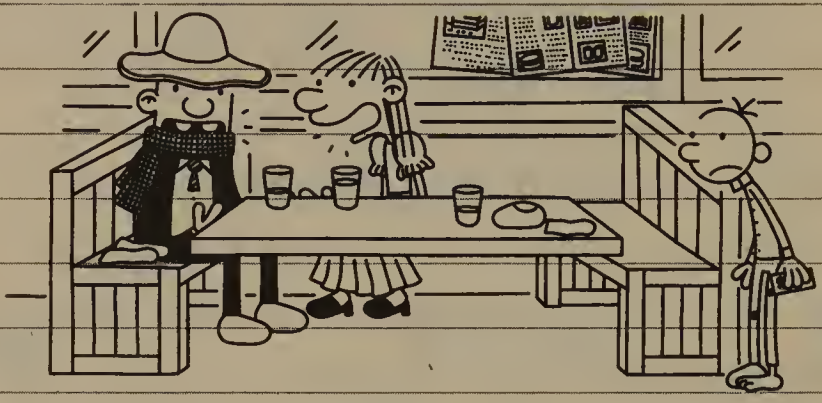

Garson corabımdan çıkardığım parayı almadı çünkü biraz ıslaktı; bu yüzden arabaya gidip Bay Jefferson'a beş dolarlarımızı değiş tokuş edip edemeyeceğimizi sordum.

Masaya döndüğümde, Rowley ve Abigail bir sohbetin ortasındaydılar. Bana sanki birbirlerine eskisinden biraz daha yakın oturuyorlarmış gibi geldi.

Abigail'i, Rowley'den uzak durmak isteyebileceğini söyleyerek uyarmak istedim ama sonra suciceği meselesini öğrenirse dansa gelmekten vazgececeğinden korktum.

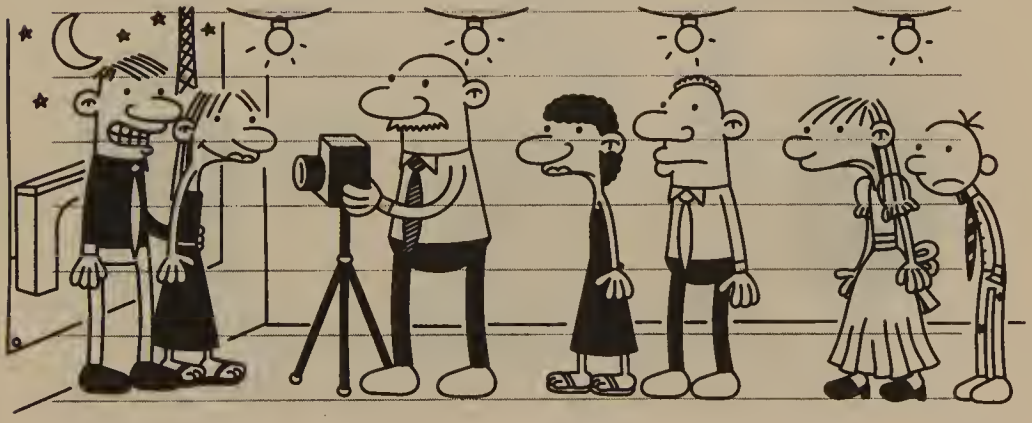
Üçümüz tekrar arabaya bindik. Bay Jefferson bizi okula götürdü ve kapıda indirdi. Rowley'i sıkı sıkı kucakladı. Abigail, Bay Jefferson'ın profesyonel şoför olduğunu düşünüyorsa, bu ona çok garip gelmiştir eminim.

Dansın teması "Paris'te Gece Yarısı" idi. Dans Komitesi'nin çok iyi iş çıkardığını itiraf etmek zorundayım. Spor Salonu'na Fransa'da bir cadde görüntüsü verilmişti. Üzerinde yiyecek ve içeceklerin olduğu uzun bir masa vardı. Bir de altında çileklerin olduğu çikolata pınarı konmuştu.

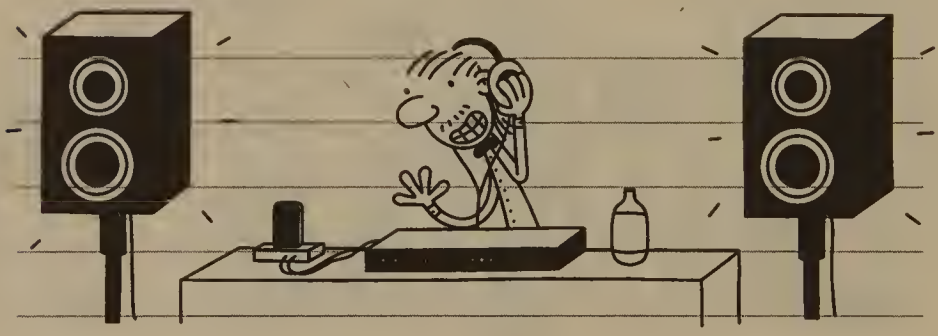
Biletlerimizi verip fotoğraf çektirmek için sıraya girdik. Bütün çiftler, Paris manzaralı fonun önünde fotoğraf çektirdiler.

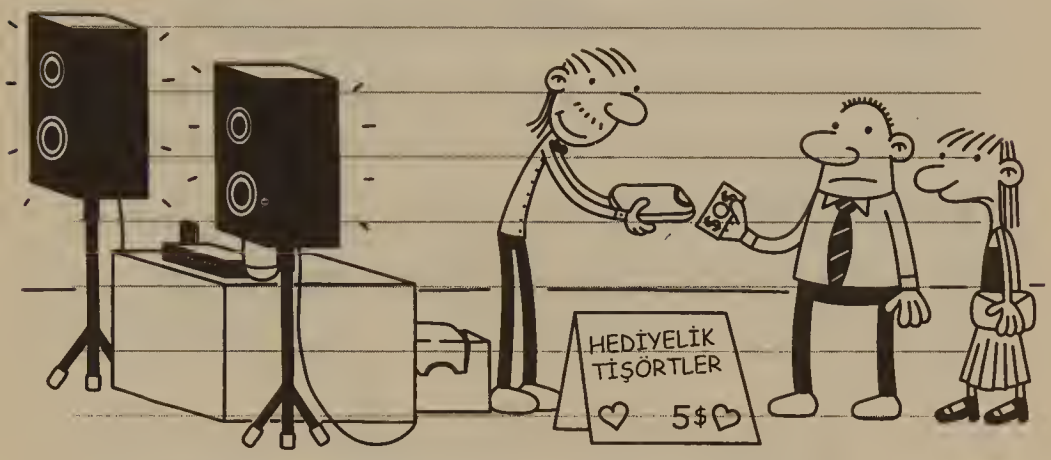
Sıra bize geldiğinde, ben de Abigail ile durdum ve fotoğrafçı fotoğrafımızı çekti. Ama keşke Rowley'in de bizimle fotoğrafa girmek isteyeceğini bilseydim... Buna izin vermezdim.

DJ bana bir yerden tanıdık geliyordu. Yakından bakınca Gary Amca olduğunu anladım. Bu işi nasıl kapmış BİLMEM.

Gary Amca bunu tişörtlerini sınıf arkadaşlarıma satmak için bir fırsat olarak gördü galiba. Spor salonu karanlıktı, bu yüzden öğrenciler kazıklandıklarının farkında değildiler.

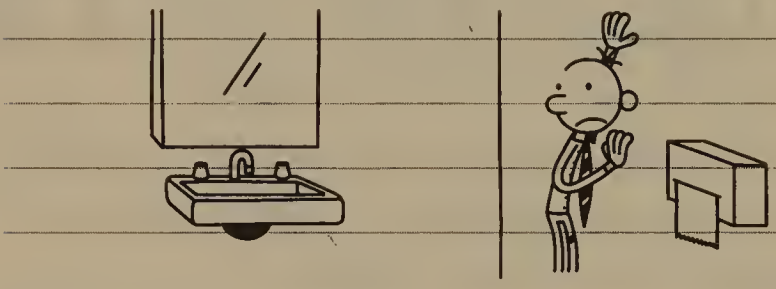
Bir ara Abigail benim yanımda duruyordu, sonra kayboldu. Onu spor salonunun diğer ucunda arkadaşlarıyla konuşurken gördüm.

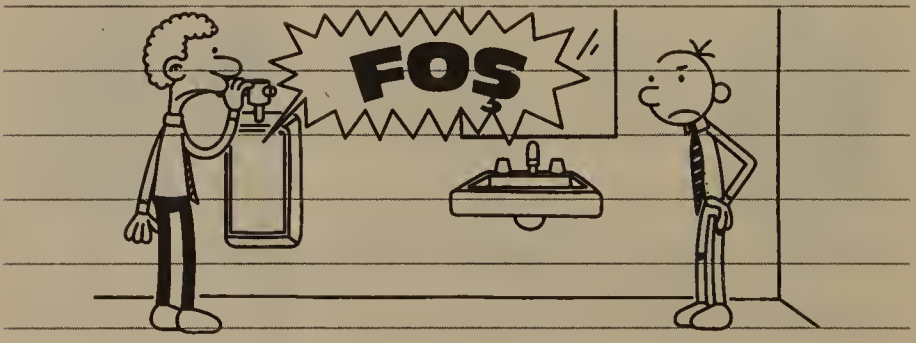
Yanlarına doğru yürüdüm ama ben oraya varamadan hep birlikte kızlar tuvaletine gittiler.

Kızların neden tuvalete grup halinde gittikleri konusunda hiçbir fikrim yok. Ama bunun ŞİMDİ olması gerilmeme yol açmıştı.

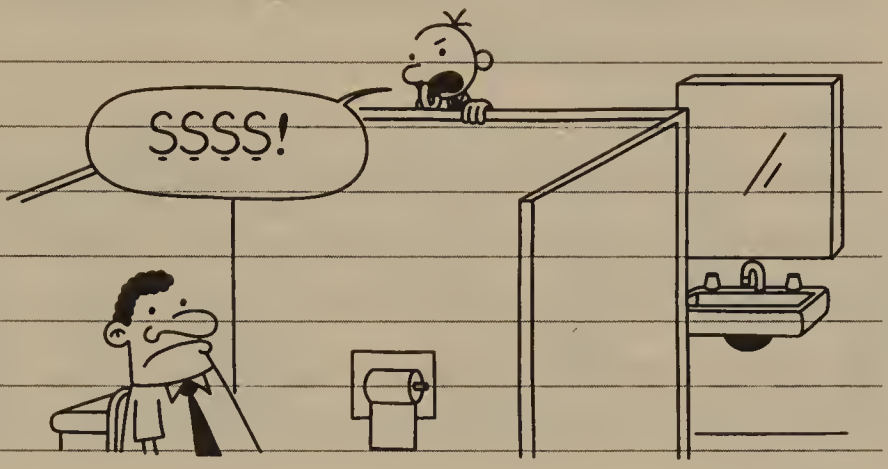
Abigail'in benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum. Belki de o sırada arkadaşlarına tam da bunu anlatıyordu. Spor salonunda erkekler tuvaleti kızlar tuvaletinin hemen yanında. Ben de tuvalete girip kulağımı duvara yapıştırdım.

Bir sürü kıkırdama duyuyordum ama erkekler tuvaletindeki gürültüler yüzünden, neler söylediklerini çıkaramıyordum.

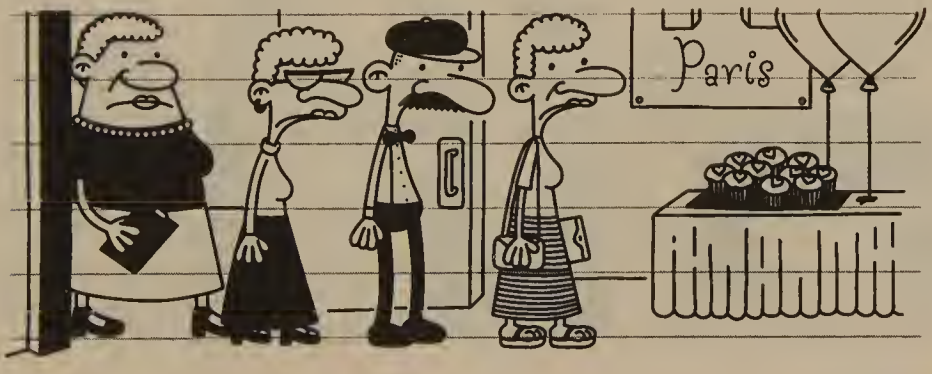

İnsanların gürültü yapmalarını engellemeye çalıştım ama faydası olmadı.

Duvarın diğer tarafında sessizlik olmuştu. Ben de spor salonuna geri döndüm. Abigail ve arkadaşları içeceklerin başında duruyorlardı.

Saat 19:50'de Gary Amca müziği açtı. Dans başlıyor gibiydi. Ama o sırada içeri büyükannem yaşında insanlar girmeye başladı.

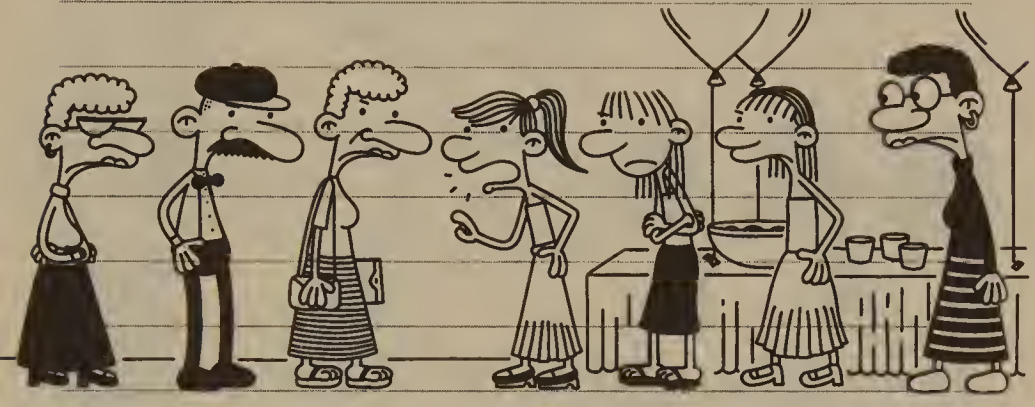
Saat 20:00'de yüzlerce yaşlı insan girişin etrafında toplanmıştı. Bayan Birch onlarla bir şeyler konuşuyordu. Ben de neler olup bittiğini anlamak için yaklaştım.

Yaşlılar, yeni yapılacak Huzurevi hakkında toplantı yapmak için spor salonunu kiraladıklarını söylediler. Öğretmenlerden biri, Bayan Sheer da onlara kendisinin spor salonunu iki hafta önce bu dans partisi için rezerve ettirdiğini açıkladı.

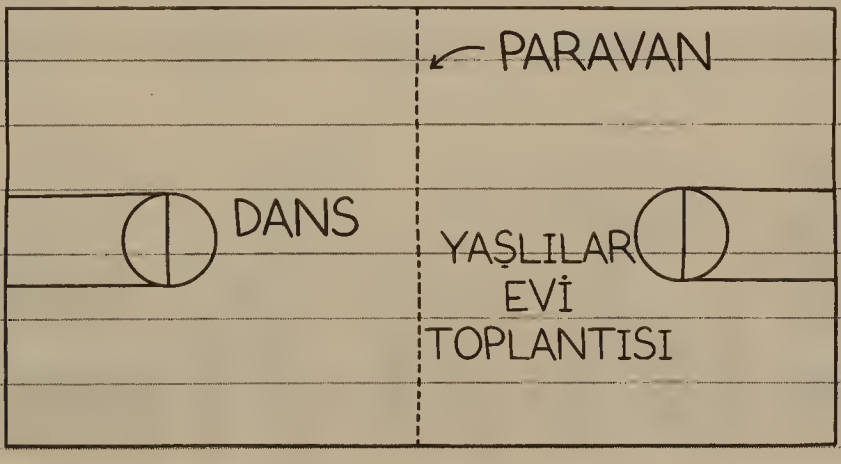
Ancak yaşlılar kendilerinin AYLAR önce rezervasyon yaptırdıklarını, bunu kanıtlayacak belgelerinin olduğunu söylediler. Sonra da rahat rahat toplantılarını yapabilmeleri için biz çocukların salonu boşaltmamızı istediler.

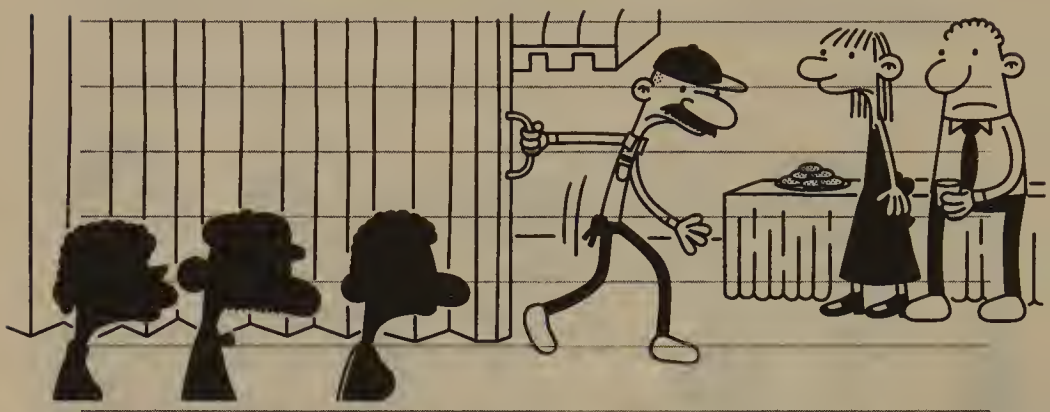
Ama sonra Dans Komitesi'ndeki kızlardan bazıları araya girdiler ve işler çığırından çıkacak gibi göründü.

Tam herkes kavga çıkacak diye düşünürken, Bayan Sheer bir uzlaşma önerdi. Spor salonunu paravanla ortadan ikiye bölebileceğimizi, yaşlılar bir tarafta toplantılarını yaparken, çocukların da diğer tarafta dans edebileceklerini söyledi.

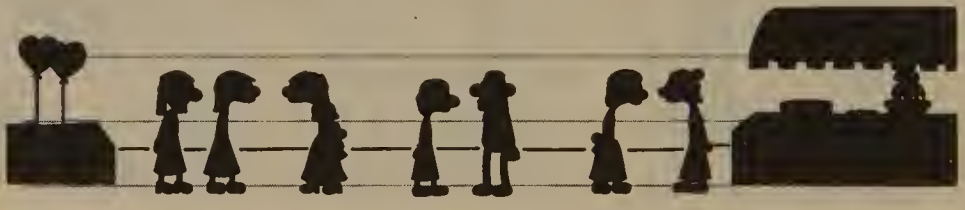

Herkes bu fikri benimsemiş görünüyordu. Temizlik görevlisi, paravanı getirdi.

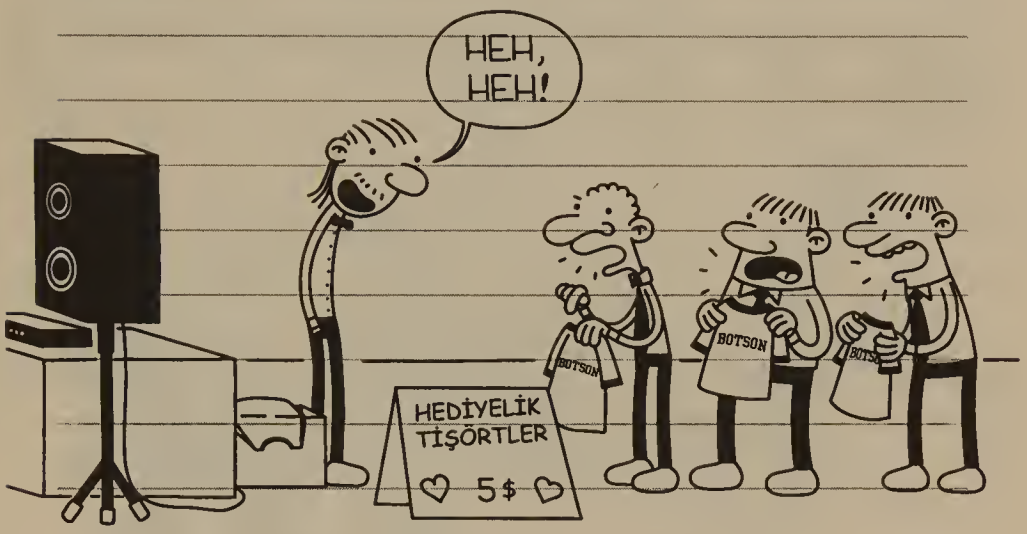

Salonun yarısını kaybetmemiz kötü olmuştu. Ama esas keyfimizi kaçıran IŞIKLAR oldu. Spor salonundaki bütün lambaları tek bir elektrik düğmesi yakıyor. Yani ışıkların ya hepsinin kapalı ya da hepsinin açık olması gerekiyor. Yaşlılar toplantılarında ışıkların açık olmasını istediler. Bu da salonun bize ait olan tarafında "Paris'te Gece Yarısı" temasının sonu oldu.

Işıkların yanması Gary Amca için de kötü olmuştu çünkü artık çocuklar ondan aldıkları tişörtleri görebiliyorlardı ve kazıklandıklarının farkındaydılar. Paralarını geri istemeye başladılar.

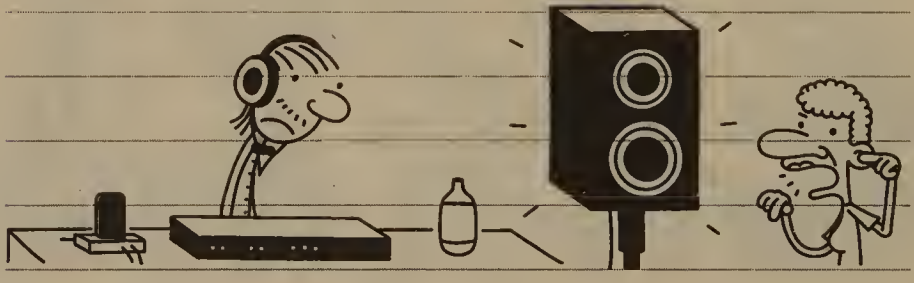
Gary Amca müziği açarak herkesin dikkatini başka tarafa çekmeye çalıştı. Bir sürü kişi dans pistine doluştu.

Kızlar spor salonunun ortasında büyük bir grup halinde dans ediyorlardı. İkide bir oğlanlardan biri dans ederek gruba girmeye çalışıyordu Ama kızlar oğlanları dışarıda tutmak için duvar oluşturmuşlardı adeta. Kendim çemberin ortasına girmek için hamle yapana kadar bunu anlamadım. Birden önüm tamamen kesildi.

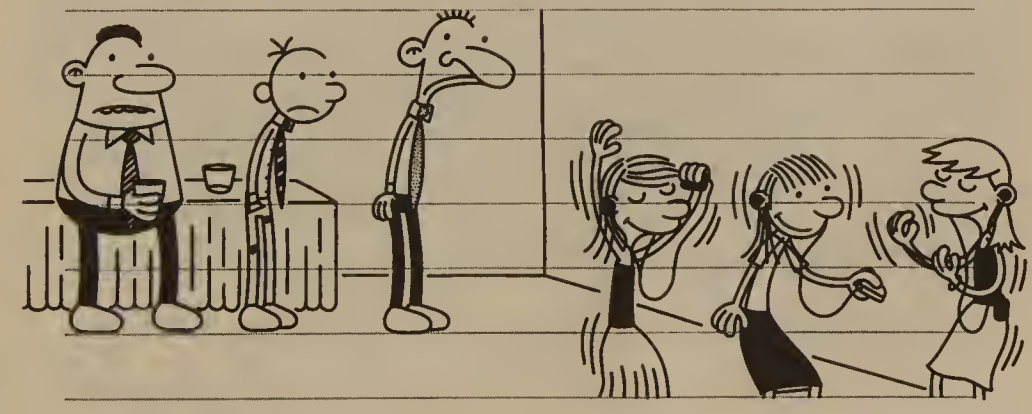
Yaşlılardan biri salonun bize ait olan tarafına geldi; müziğin sesinin cok yüksek olduğundan yakınarak kısılmasını istedi.

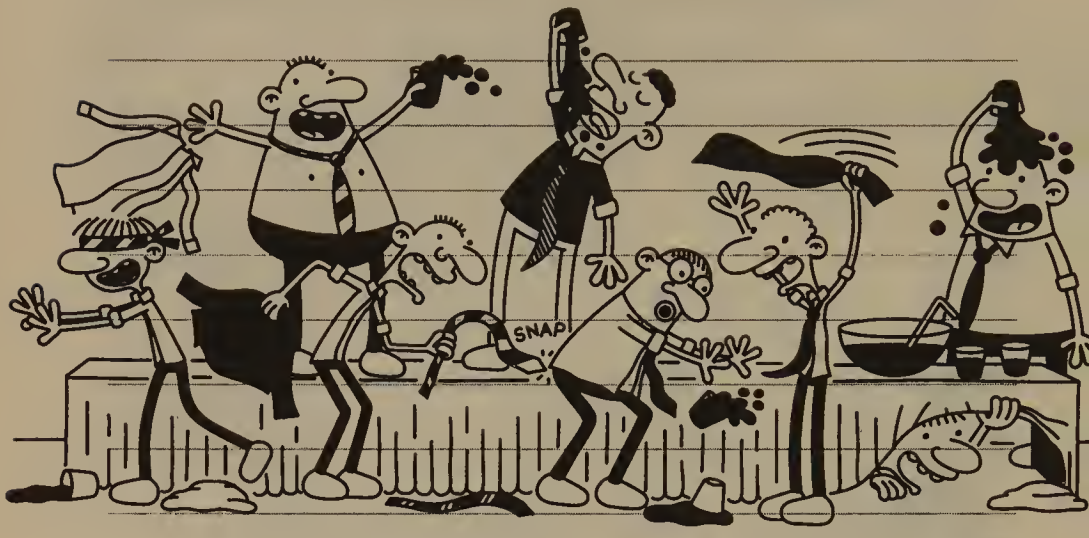
Bunun üzerine Gary Amca sesi %80 oranında kıstı. Artık Yaşlılar Evi toplantısında söylenen her bir sözcüğü duyabiliyorduk.

Ancak bu, kızları rahatsız etmemiş gibiydi. Birçoğu, kişisel müzikçalarlarını çıkarmışlar, dans etmeye devam ediyorlardı.

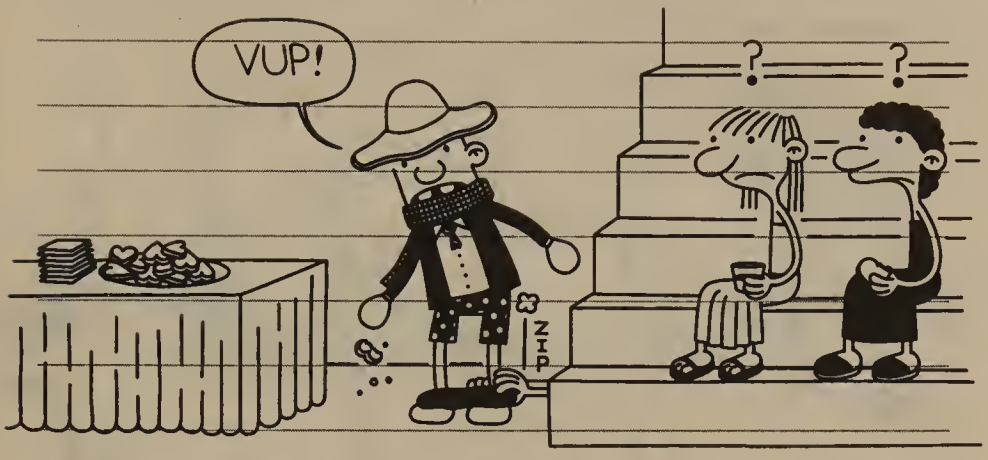

Ancak oğlanların canına tak etmişti. Onca zaman kızların yanında uslu ve kibar davranmaktan sıkılmışlardı. Sonunda dağıttılar.

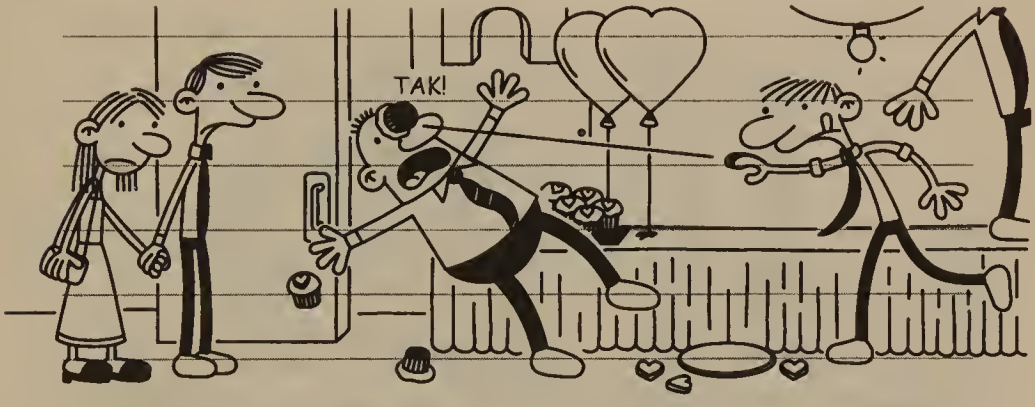

Bayan Sheer ve diğer gözlemciler çocukları sakinleştirmeye çalıştılar ama durum umutsuzdu. Gerçekten çok acayip bir sahneydi ve durum giderek daha tehlikeli bir hal alıyordu.

Ayak altından çekilmek ve gidip banklara oturmak istedim ama o sırada Deli Şort yeniden ortaya çıktı. Ben de en iyisinin olduğum yerde kalmak olduğuna karar verdim.

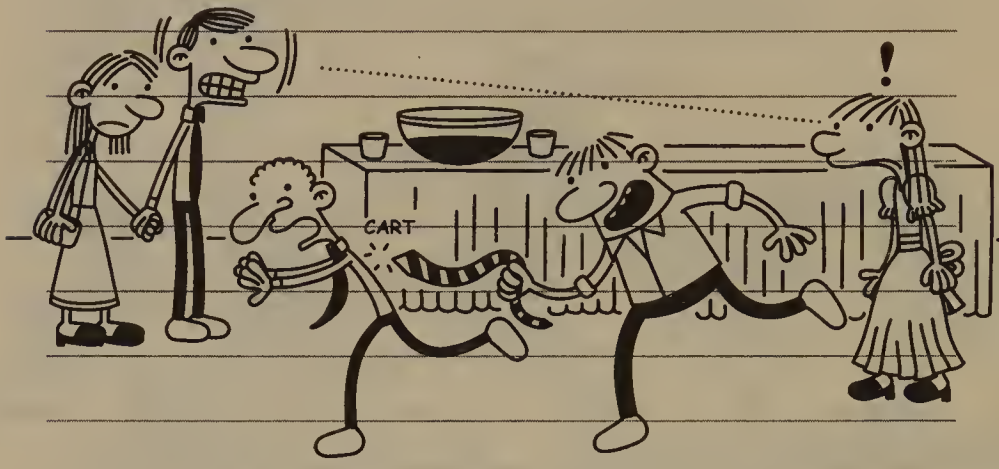

Arada bir, dansa yeni gelenler oluyor ve spor salonunda olup bitenleri görünce gerisin geri dönüyorlardı. Ama saat dokuz civarında, Michael Sampson, Cherie Bellanger ile el ele içeri girdi.

Michael, Abigail'in birlikte dansa gideceği çocuktu. Sanırım "ailevi meseleler" hikâyesi tam bir yalanmış.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Abigail'in de orada olmasını beklemiyordu.

Bundan sonrası tam bir dramdı. Michael kız arkadaşını orada bırakıp kaçtı. Abigail de yarım saat boyunca spor salonunun köşesinde durup gözlerini sildi.

Abigail'in kendini daha iyi hissetmesi için elimden geleni yaptım. Ama etrafında bir kalabalık toplanmıştı, bu yüzden beni fark ettiğinden emin değilim.

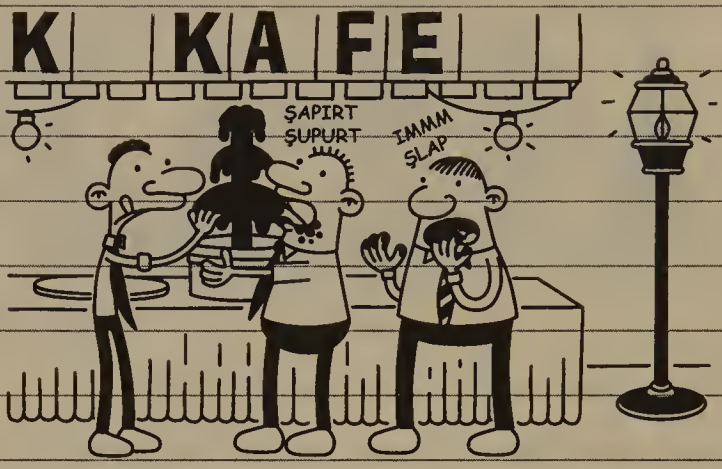

O sırada, Yaşlılar Evi toplantısı bitti.
Yaşlılardan bazıları bizim tarafa kayıp yiyecek
içeceklerimizden faydalanmaya başladılar.

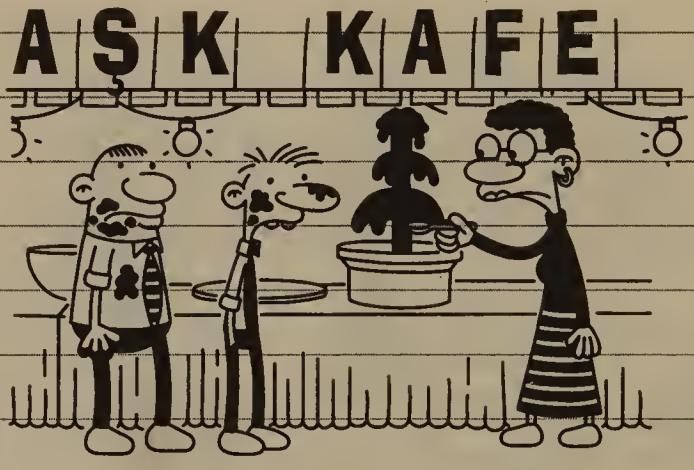
Çilekleri o kadar çabuk bitirdiler ki, insanların
çikolata pınarına bandıracakları bir şey kalmadı.

Bunun üzerine çocuklar da parmaklarını pınara batırmaya başladılar. Ortalık Corny'ye döndü.

Çocuklardan biri çikolata pınarının içine kontak lensini düşürdü. Bayan Sheer da herkesin geri çekilmesini, kendisinin lensi pınarın içinden çıkarmaya çalışacağını söyledi.

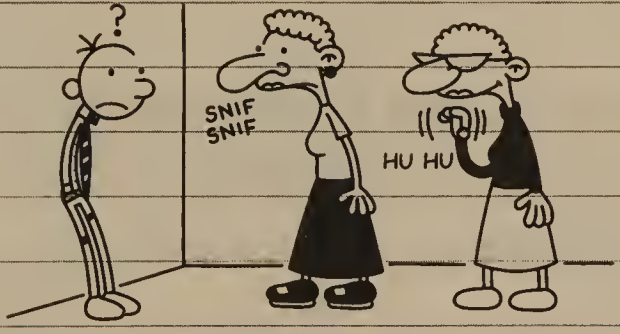

Toplantı bittiği için, Gary Amca müziğin sesini açtı.

Ancak yaşlılar şarkı isteklerinde bulunmaya başladılar. Biraz sonra Sevgililer Günü dansımıza yaşlılar hakim olmuştu.

Ben de arka duvarın dibinden olup bitenleri izliyor ve bu dansa gelmeyi neden istediğimi düşünüyordum. Aynı zamanda Rodrick'in ıvır zıvır çekmecesinde bulduğum vücut spreyini kullanmadığım için de pişman olmuştum çünkü Büyük Amca Bruce'un parfümü benim yaş grubumun dışındaki insanları çekiyordu.

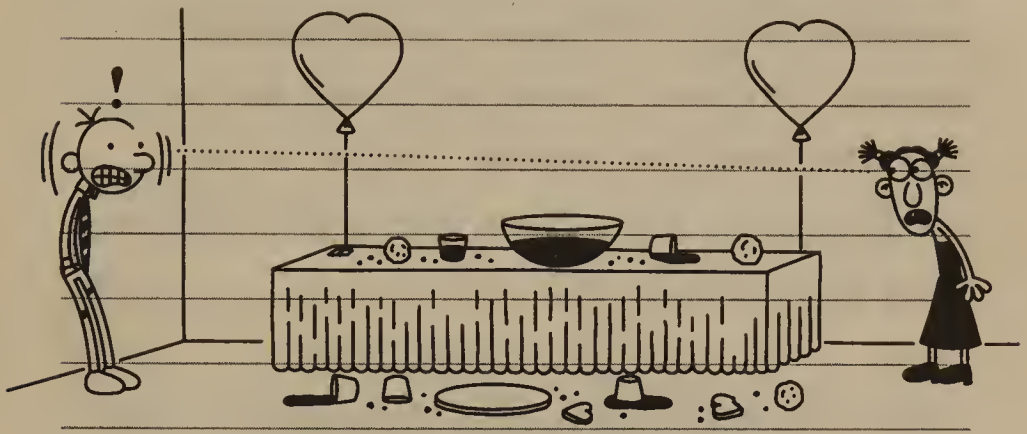

Saat neredeyse on olmuştu; Gary Amca bir sonraki şarkının gecenin son şarkısı olacağını duyurdu. Müzik çalmaya başladığında, birkaç çift piste çıktı. Gece boyunca ilk kez oluyordu bu.

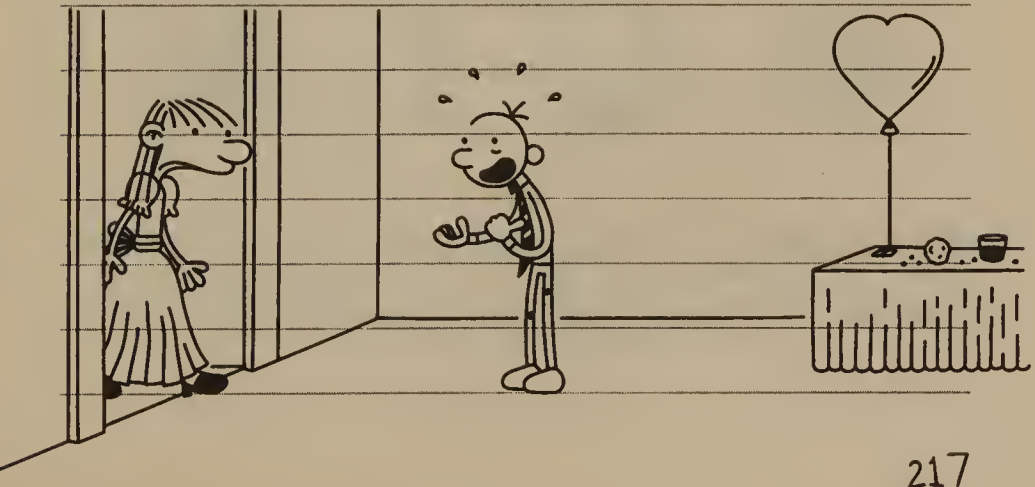
Şarkının bitmesini sabırsızlıkla bekledim. Çünkü dans tam bir felaketti. Benim de tek istediğim bir an önce eve gidip bilgisayarda oyun oynamak ve bu akşam yaşadıklarımı beynimden silip atmaktı.

Ama tam artık daha kötü bir şey olamayacağını düşünürken, Ruby Bird'ü gördüm. Üzerime üzerime geliyordu.

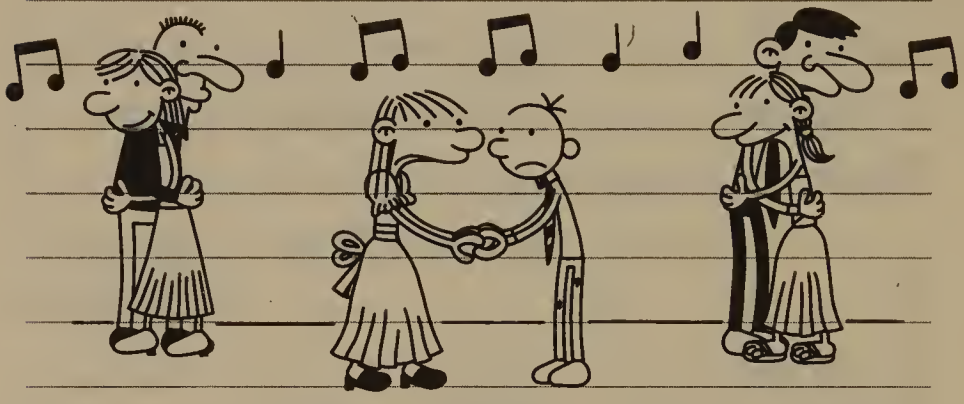
Beni dansa mı kaldıracaktı yoksa onu çıldırtacak bir şey mi yapmıştım bilmiyordum. Ama dans partisinin sonunda ısırılmak istemiyordum.

Kaçacak bir yol aradım ama ayağım takılınca düştüm. O sırada Abigail tuvaletten çıktı . Ben de Ruby'nin yanıma gelmesine fırsat vermeden Abigail'in eline yapıştım.

Abigail'in ağlamaktan makyajı akmıştı. Ama umurumda değildi. Ruby'den kaçmak için bir bahane bulduğuma sevinmiştim. Doğrusunu söylemem gerekirse, sanırım Abigail de beni gördüğüne sevinmişti. Onu dans pistine boş bir alana götürdüm.

Daha önce hiçbir kızla dans etmemiştim. Ellerimi nereye koyacağımı bile bilmiyordum. Abigail ellerini benim omuzlarıma koydu. Ben de kendi ellerimi cebime soktum ama bu biraz garip geldi. Sonra ortada buluştuk ve mesele halloldu sanki.

Derken Abigail'in çenesinde bir şey fark ettim. Tam da Rowley'in suçiçeğine benzeyen kırmızı bir benekti bu.

Şimdi, bundan sonra olanları anlatmadan önce kendimi savunmak için suciceğine yakalanmanın eşiğinde olduğumu söyleyeyim.

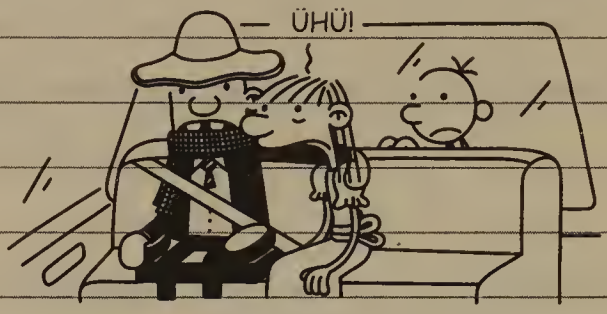
Ama itiraf edeyim, biraz aşırı tepki vermiş olabilirim.

Ama bunun suciceği olmadığı ortaya çıktı. Basit bir sivilceymiş yalnızca. Abigail yine ağlamaya başladı ve makyajı bu kez yanaklarından aktı.

N'apalım... Şimdi bunu biliyorum ama benim yerimde kim olsa aynı tepkiyi gösterirdi.

Ama sanırım Abigail pek öyle düşünmedi. Cünkü geri dönüş yolunda benimle neredeyse hiç konuşmadı.

Abigail'in evinin önüne geldiğimizde, onu içeriye Rowley götürdü. Bana göre hava hoştu. Ben de böylece çikolataların geri kalanlarını yedim. Geçirdiğim geceden sonra ACLIKTAN ÖLÜYORDUM.

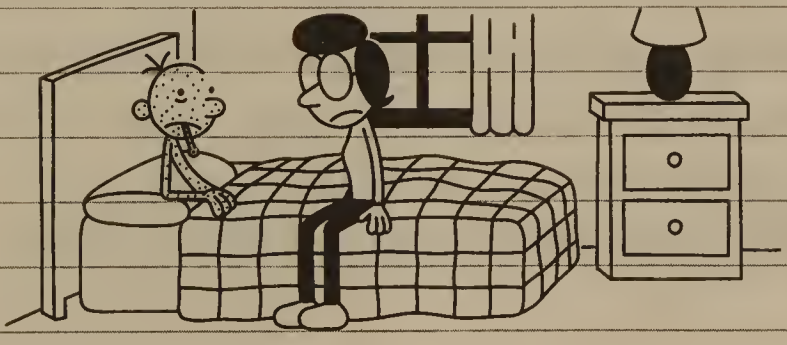
Çarşamba

Sevgililer Günü dansından bu yana çok şey oldu.

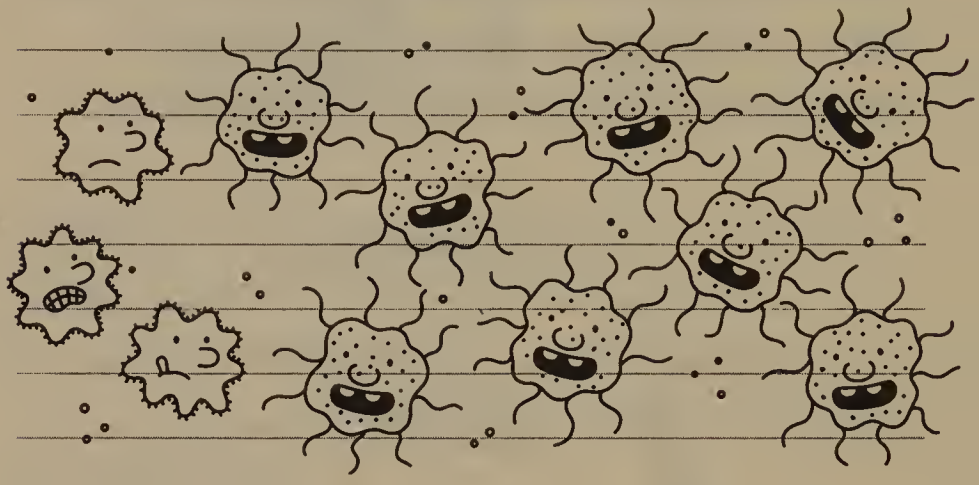
Birkaç gün önce, Gary Amca tişört satarak kazandığı parayla bir sürü piyango bileti aldı ve biletlerden birine kırk bin dolar çıktı. O da babama olan borcunu ödedi, bana "kadınlar" konusunda iyi şanslar diledi ve evden taşındı.

Diğer önemli haber şu: Ben ağır bir sucuğine yakalandım.

Hastalığın bana nasıl bulaştığını bilmiyorum ama umarım Rowley'den kapmamışımdır; çünkü Rowley'in vrüslü hücrelerinin bağışıklık sistemime saldırdığını düşünmek hiç hoşuma gitmiyor.

Ama suciçeğini Rowley'den kapmadığıma eminim. Geçen gün okula giderken gördüm onu, yanağında annesinin boyaları vardı. Belki o kırmızı benekler Abigail'inki gibi yalnızca lekeydi.

Rowley ve Abigail'dan söz etmişken, ikisinin artık bir çift olduklarını duydum. Tek söyleyebileceğim şey şu: Eğer bu doğruysa, Rowley dünyanın en kötü arkadaşı demektir.

En az bir hafta okuldan uzak kalmam ve evden çıkmamam gerekiyordu. İşin iyi tarafı şu: Evde hiç kimse yokken, rahatsız edilmeden uzun uzun banyolar yapabiliyorum.

Ama itiraf edeyim, suyun içinde o kadar uzun süre kalmak hatırladığım kadar güzel değilmiş. Çünkü bir saat sonra derin buruş buruş oluyor. Dokuz ay bunu nasıl yapmışım, hiç bilmiyorum.

Üstelik bütün gün tek başıma olunca kendimi yalnız hissediyorum. En azından yalnız olduğumu sanıyorum. Bugün, küvetin yanına temiz havlu koymuştum. Gözlerimi açtığımda, havlunun yok olduğunu gördüm.

Ya biri benimle dalga geciyor ya da Johnny Cedar yine iş başında.

TEŞEKKÜRLER

Bana verdikleri destek için ve hep güldükleri için harika aileme teşekkür ederim. Yaşadığımız bütün hikâyeleri bu kitaplara yerleştirdim. Bu serüveni sizinle paylaşmak o kadar keyifli ki.

Kitaplarımı büyük bir özenle yayınladıkları için Abrams'taki herkese teşekkürler. Her kitaba, sanki ilk kitapmış muamelesi yaptığı için Charlie Kochman'a teşekkürler. Greg Heffley'nin başarılı olması için yaptığı için her şeyden dolayı Michael Jacobs'a teşekkürler. Çabaları ve dostlukları için Jason Wells'e, Veronica Wasserman'a, Scott Auerbach'a, Chad W. Beckerman'a ve Susan Van Metre'ye teşekkürler. Birlikte çok güzel zamanlar geçirdik, bundan sonra da geçireceğiz.

Jess Brallier'a ve Poptropica'daki bütün ekibime destekleri, yaratıcılıkları ve çocuklar için yazdıkları harika öyküler nedeniyle teşekkürler.

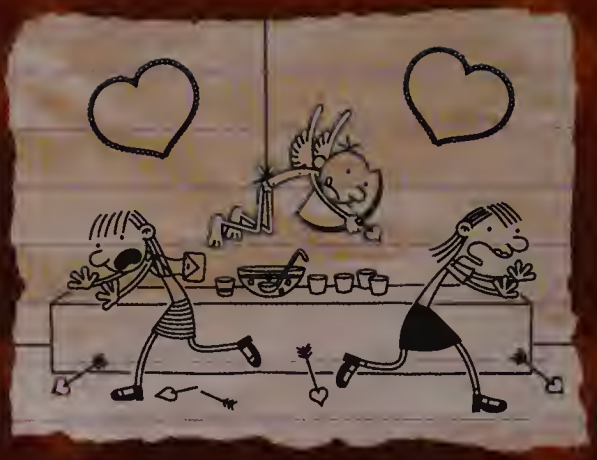
Muhteşem ajansım Sylive Rabineau'ya rehberliği ve teşviki için teşekkürler. Elizabeth Gabler, Carla Hacken, Nick Dangelo, Nina Jacobson, Brad Simpson ve David Bowers'a Greg Heffley'yi ve ailesini ekrana taşıdıkları için teşekkürler.

Her şeyin kusursuz bir şekilde işlemesini sağladığı ve bana pek çok açıdan yardımcı olduğu için Shaelyn Germain'a teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Jeff Kinney online oyun geliştirmeci ve bir New York Times çok satan yazarıdır. Jeff Time dergisi tarafından Dünyanın En Etkili 100 Kişisi'nden biri seçildi. Aynı zamanda Time dergisinin en iyi 50 web sitesinden biri seçtiği Poptropica.com'un yaratıcısıdır. Çocukluğu Washington D.C.'de geçen yazar 1995 yılında New England'a taşındı. Halen karısı ve iki oğluyla birlikte güney Massachusetts'te yaşıyor ve burada An Unlikely Story adında bir kitabevi var.

Havada aşk kokusu var... ama bu Greg Heffley için ne anlama geliyor?

Okuldaki Sevgililer Günü dansı, Greg'in dünyasını altüst ediyor. Greg bir yandan kendine bir kız arkadaş bulmak için çırpınırken, bir yandan da o büyük gecede yapayalnız kalmaktan korkuyor. En iyi arkadaşı Rowley için de umut yok ama bu bir teselli değil ki!

Birden beklenmedik bir gelişme ile, Greg kendine bir dans eşi buluyor ve Rowley'i yalnız bırakıyor. Ama bir gece içinde çok şey değişebilir ve sonunda aşkta kimin kazanacağını asla bilemezsin!

OKUYUCULAR, SAFTİRİK GREG'İN GÜNLÜĞÜ'NE BAYILIYOR!
USA Today, Publishers Weekly, Wall Street Journal ve #1 New York Times çok satanlar listelerinin vazgeçilmezi olan seri ile ilgili övgüler:

"Yayın dünyasında Kinney bir rock yıldızı."
–NPR's "Backseat Book Club"

"Saftirik çılgınlığı dünyayı sarsıyor."
–Time dergisi

"Bugüne kadar yayınlanmış en başarılı çocuk dizilerinden biri."
–The Washington Post

"Okumayı sevmeyenler için harika bir seçim."
–School Library Journal

ISBN 978-9944-82-612-9

₺19,5

facebook.com/SaftirikGreg
facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com